FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

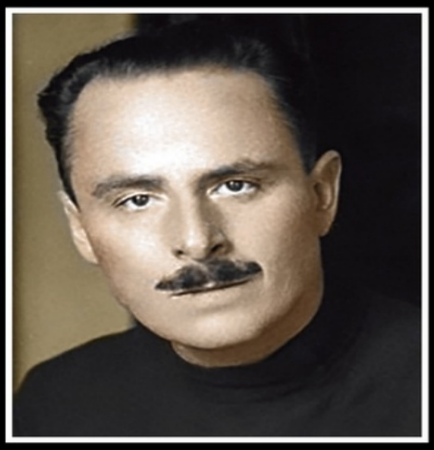
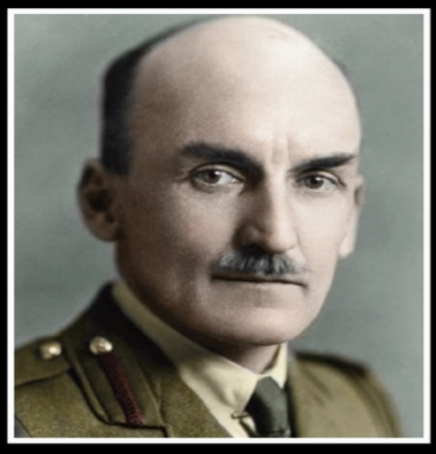

Volume One

Machine Translated by Google

Fascistiske stemmer

Essays fra 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Bind et

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Fascistiske stemmer

Essays fra 'Fascist Quarterly' 1936-1940

Bind et

Copyright © 2019 Sanctuary Press Ltd Alle

rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må reproduceres i nogen form ved hjælp af elektroniske eller mekaniske midler, herunder fotokopiering, optagelse eller informationslagring og -hentning, uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

Sanctuary Press Ltd.
Sheltongade 71-75
Covent Garden
London WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com E-
mail: info@sanctuarypress.com

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

FASCISTISKE STEMMER - BIND ET

Denne udgave indeholder essays af:

John Beckett

James Drennan

Norah Elam

General Franco

Generalmajor J. F. C. Fuller Joseph

Goebbels J.K. Heydon

Max Hunger

Jorian Jenks

William Joyce

Dr. Robert Ley

Francis Mcevoy Sir

Oswald Mosley Ezra

Pound Vidkun Quisling

Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Indholdsfortegnelse

Fascistiske stemmer

Fascismens filosofi af Sir Oswald Mosley Tyskland og
hendes kvinder af Anne Seelig-Thomann Hvad er socialisme?
af Joseph Goebbels Verdensfilosofi og
udenrigspolitik af Alfred Rosenberg Fascisme, kvinder og demokrati af
Norah Elam Precious Acres af Jorian Jenks Hitlers
Berchtesgaden en idyl i det nye
Tyskland af Joan Morgan En nordisk verdensføderation af Vidkun Quisling En
fortolkning af fascismen af Claud Sutton Krigen i Spanien
af generalmajor JFC Fuller General Francos tale mod
en økonomisk ortologi af Ezra Pound Årsager til krisen af A.
Raven Thomson Revolutionen
forrådt af Ezra Pound Marxismen, forfaldslæren af Francis
Mcevoy Fjenden er liberalismen af JK Heydon
Thomas Carlyle - Nationalsocialist af
William Joyce William Morris - Nationalsocialist af Arthur
Reade Den jødiske myte af "Scepticus"

Den muslimske verden og Palæstina af A. Yusuf Ali
Fascisme og dialektikken af A. Raven Thomson Jordens
arveløse af Francis Mcevoy Virksomhedsøkonomi af A.
Raven Thomson Nazibevægelsen i perspektiv af
James Drennan Socialdemokrati i forfald af John Beckett
Fascisme og krig af generalmajor JFC Fuller Fremad
i fascisme af Oswald Mosley Styrke gennem glæde af Dr.
Robert Ley Det tyske vinterhjælpsarbejde af
Max Hunger

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Fascismens filosofi af Sir Oswald Mosley

Et foredrag holdt af Sir Oswald Mosley ved English Speaking Union onsdag den 22. marts 1933.

Åh Vores modstandere hævder, at fascismen ikke har nogen historisk baggrund eller filosofi, og det er min opgave i eftermiddag at antyde, at fascismen har rødder dybt i historien og er blevet opretholdt af nogle af de fineste former for spekulativt sind. Jeg er selvfølgelig klar over, at der ikke er megen filosofi knyttet til vores aktiviteter i dagspressens spalter, og da I læste, at jeg skulle forelæse om "Fascismens filosofi", sagde mange af jer sandsynligvis: "Hvad har denne gangster at gøre med filosofi?" Jeg stoler dog på, at I vil tro, at disse store spejle af den offentlige bevidsthed ikke altid giver et særlig præcist billede, og selvom I kun læser om de mere rørende øjeblikke i vores fremskridt, er der andre øjeblikke, som har en vis dybde i tankegang og konstruktiv opfattelse. Indtil videre er det til en vis grad sandt, at den fascistiske filosofi ikke har antaget en særlig konkret og bestemt form, men I må huske, at den fascistiske tro kun har eksisteret i lidt mere end ti år: det er en vækst i det sidste årti. Allerede er dens filosofiske baggrund dog i stand til at blive formuleret på en måde, og det er sket på langt kortere tid end en tilsvarende udvikling i nogen anden stor politisk tro i historien. Ligesom den fascistiske bevægelse selv i adskillige store lande har nået magten med en fænomenal hastighed, har den fascistiske tro og filosofi som en permanent opfattelse, en livsholdning, udviklet sig langt hurtigere end de ældre trosretningers filosofier. Tag liberalismen: Der forløb et meget langt interval mellem skrifterne af mænd som Voltaire og Rousseau og den endelige dannelse af den liberale trosbekendelse i hænderne på engelske statsmænd i slutningen af det attende og begyndelsen af det nittende århundrede.

Faktisk krystalliserede disse store politiske bevægelser og psykologiske omvæltninger sig kun meget langsomt til et bestemt tankesystem, såvel som et handlingssystem; og i det fascistiske tilfælde er det nok ret hurtigt at forvente, at det efter ti år har antaget en konkret krystalliseret form. Ikke desto mindre mener jeg, at fascistisk filosofi kan udtrykkes i forståelige vendinger, og selvom den yder et helt nyt bidrag til denne tids tankegang, kan det alligevel vises, at den både stammer fra og har sin historiske støtte i fortidens etablerede tankegang.

I første omgang mener jeg, at de fleste handlingsfilosofier er afledt af en syntese af kulturelle konflikter i en tidligere periode. Hvor man i en tidsalder med kultur, tanke og abstrakt spekulation finder to store kulturer i skarp antitese, finder man normalt i den følgende tidsalder med handling en syntese i praksis mellem disse to skarpe antiteser, som fører til en praktisk handlingstro. Denne opfattelse kan til en vis grad synes at antyde en spengleriansk tilgang; og det er helt sandt, at den store tyske filosof sandsynligvis har gjort mere end nogen anden for at tegne den brede baggrund for fascistisk tankegang. Men det er en meget bred baggrund. Det er en storslået baggrund for verdenshistorien, hvorfra et fascistisk forslag udspringer.

Ikke meget mere end det. Og muligvis er han hæmmet i at komme nærmere emnet af sin medfødte pessimisme, som jeg til gengæld ydmygt vil påstå stammer fra hans fuldstændige uvidenhed om moderne videnskab og mekanisk udvikling.

Hvis du ser gennem Spengler-brillerne, er du nødt til at komme til en konklusion om ******e-bogkonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

ekstrem pessimisme, fordi de tilslører den faktor, der for første gang giver mennesket mulighed for fuldstændigt at eliminere fattigdomsproblemet. Og jeg tror, det er vores tyske filosofs misforståelse af denne enorme nye faktor, der fører ham til hans pessimistiske konklusion. Ikke desto mindre ugyldiggør det på ingen måde hans enorme bidrag til verdenstanken.

Du vil med rette udlede, at mit forslag om ægteskabet mellem tilsyneladende modstridende kulturer, der i den følgende handlingsalder fører til produktionen af et filosofisk barn af perioden, som udtrykkes i handling, har en vis afledning fra spenglersk tænkning. Men jeg tror, jeg kan vise dig, hvordan denne tese i praksis fungerer i det fascistiske tilfælde. Jeg vil mene, at i det forrige århundrede opstod den største intellektuelle kamp fra den enorme indflydelse, som nietzscheansk tænkning havde på den kristne civilisation i to tusind år. Denne indflydelse blev kun meget langsomt realiseret. Dens fulde implikationer er først i dag ved at virke sig selv. Men vend dig hvor du vil i den moderne tænkning, og du finder resultaterne af den kolossale kamp for at beherske sindet og menneskets ånd. Der var en religion, som, hvad Vesten angik, i vid udstrækning havde domineret den menneskelige tankegang i mange århundreder. Og pludselig, for første gang, blev den religion og den tanke effektivt udfordret, og dens grundlag i hvert fald for øjeblikket blev rystet. Den blev fordømt med rasende energi og med ekstraordinær genialitet – fundamentalt fordømt.

Jeg argumenterer ikke – som du vil se senere – selv imod kristendommen, fordi jeg vil vise dig, hvordan jeg mener, at den nietzscheanske og den kristne doktrin kan forenes. Men på dette tidspunkt er det nødvendigt for mig at undersøge de væsentlige forskelle mellem disse to trosbekendelser og at se, hvor forskellene har ophobet sig, og hvor lighederne opstår.
Nietzsche udfordrede, som du ved, hele grundlaget for kristen tankegang. Han sagde i realiteten: "Dette er slavens og den svages religion. Dette er troen hos de mennesker, der flygter fra livet, som ikke vil se virkeligheden i øjnene, som søger frelse i et drømmende hinsides - den frelse, som de ikke har vitaliteten eller manddommen til at gribe her på jorden. Den stammer fra en ånd af svaghed og overgivelse." Han fordømte den med en storslået sætning, hvis jeg husker rigtigt, som "den religion, der havde lænket og svækket menneskeheden."

Og i stedet for denne tro skabte han forestillingen om overmennesket, mennesket, der står over for vanskeligheder og farer, går fremad gennem materielle ting og gennem omgivelsernes vanskeligheder for at opnå, vinde og skabe sin egen verden her på jorden. Det var en udfordring for hele grundlaget, ikke kun for tanken, men også for livet. Og det rystede tanken om verden i dets grundvold. Det må have forekommet dem, der var alvorligt optaget af denne kontrovers på det tidspunkt, at den ene eller den anden af disse trosbekendelser måtte sejre, og den ene eller den anden måtte dø; at enhver kombination, enhver syntese af disse modstridende doktriner var fuldstændig udelukket.

Nu tror jeg, som det så ofte sker i dagligdagen, at trosbekendelser, der synes så forskellige, faktisk er modtagelige for en vis forsoning, når de undersøges nærmere, og faktisk for en vis syntese; og jeg tror, jeg kan vise dig, at du faktisk i den fascistiske doktrin i dag finder en fuldstændig forening af de store karakteristika ved begge trosbekendelser. På den ene side finder du i fascismen, taget fra kristendommen, taget direkte fra den kristne opfattelse, den enorme vision om tjeneste, om selvfornægtelse, om selvopofrelse i andres sag, i verdens sag, i dit lands sag; ikke eliminering af individet, så meget som fusion af individet i noget langt større end sig selv; og du har den grundlæggende doktrin om fascismen - tjeneste, selvovergivelse - til det, fascisten må opfatte som den største sag.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

og den største impuls i verden. På den anden side finder man taget fra nietzscheansk tænkning viriliteten, udfordringen til alle eksisterende ting, der hindrer menneskehedens march, den absolutte fornægtelse af læren om overgivelse; den faste evne til at kæmpe med og overvinde alle hindringer. Man har faktisk skabelsen af en doktrin om mænd med energi og selvhjælp, hvilket er det andet fremtrædende kendetegn ved fascismen.

Derfor finder vi – tror jeg, jeg kan påstå – en form for sammensmeltning af disse to store doktriner, der udtrykker sig i fascismens praktiske trosbekendelse i dag. Og det afspejler sig faktisk i hele vores livsholdning. Vi kan bringe det ned til de mindste detaljer i den almene eksistens. Fra den bredeste og mest abstrakte opfattelse kan vi komme ned til de mest detaljerede ting i dagliglivet.
Vi kræver af hele vores folk en overordnet opfattelse af offentlig tjeneste, men vi giver dem også til gengæld og mener, at staten i den fascistiske opfattelse bør give absolut frihed. I sit offentlige liv skal en mand opføre sig som et passende medlem af staten, i enhver handling skal han rette sig efter nationens velfærd. På den anden side modtager han fra staten til gengæld en fuldstændig frihed til at leve og udvikle sig som individ. Og i vores moral - og jeg tror muligvis, jeg kan hævde, at det er den eneste offentlige moral, hvor privat praksis helt falder sammen med offentlig protest - i vores moral er den eneste prøve på ethvert moralsk spørgsmål, om den på nogen måde hindrer eller ødelægger individets magt til at tjene staten. Han skal besvare spørgsmålene: "Skader denne handling nationen? Skader den andre medlemmer af nationen? Skader den min egen evne til at tjene nationen?" Og hvis svaret er klart på alle disse spørgsmål, har individet absolut frihed til at gøre, som han vil; og det giver individet langt den største grad af frihed under staten, som noget system under staten eller nogen religiøs autoritet nogensinde har givet individet.

Den nærmeste tilgang til denne moralske test var muligvis den græske civilisations tilgang, som i organisation naturligvis havde en opfattelse af staten, der ikke var langt ringere end den fascistiske opfattelse i dag.

Den holdning, den filosofiske baggrund pålægger fascisten visse meget klare regler for social adfærd, som udgør en detaljeret udfordring af den eksisterende tingenes orden, selvom vi ikke vil gå i dybden med disse detaljer ud over at vise, at disse brede principper kan reduceres til detaljer. For eksempel anser vi et system for latterligt, hvor en mand kan blive idømt en bøde, hvis han bare risikerer at skade sig selv ved at tage en drink efter det tidspunkt, hvor det er lovligt at gøre det, men som i sin offentlige egenskab som en større eller mindre offentlig person fuldstændig ustraffet kan foretage handlinger, der kan true hele statens struktur. Hvis han risikerer den mindste skade på sig selv, mobiliseres hele lovens magt imod ham; alligevel kan han i sin offentlige egenskab true hele nationens liv: han kan true selve statens søjler.

Det fascistiske princip er privat frihed og offentlig tjeneste. Det pålægger os, i vores offentlige liv og i vores holdning til andre mennesker, en vis disciplin og en vis tilbageholdenhed; men kun i vores offentlige liv; og jeg vil argumentere meget kraftigt for, at den eneste måde at opnå privat frihed på var gennem en offentlig organisation, der bragte en vis orden ud af det økonomiske kaos, der eksisterer i verden i dag, og at en sådan offentlig organisation kun kan sikres ved de autoritets- og disciplinmetoder, der er iboende i fascismen.

For at vende tilbage til den filosofiske side, finder vi imidlertid, at fascistens filosofi naturligt pålægger en vis disciplin i hans liv, en ordnet atletisk ånd, som jeg ville kalde det, og en følelse af tillid til lederskab, en tro på autoritet, som er fremmed for andre bevægelser. Og her støder vi straks på socialismens og liberalismens grundlæggende principper.
Socialismen adskiller sig naturligvis markant fra liberalismen i sin opfattelse af økonomisk organisering; ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

men inden for filosofi tror jeg, at der er få socialister eller liberale, der ville være uenige i, at de virkelig har en fælles oprindelse, hvis vi går langt nok tilbage i Voltaire-Rousseaus livsholdning; og frem for alt sidstnævnte. Må jeg nu foreslå den grundlæggende forskel, der her opstår mellem liberalisme og socialisme på den ene side og fascisme på den anden? Rousseau begik efter vores mening enten en stor fejl eller blev meget misforstået. Rousseau sagde lighed. Vi svarer: Hvis du mener lige muligheder, ja; hvis du mener lighed mellem mennesker, nej. Det er absurd. Jeg tror personligt, at hvis han læses korrekt, mente Rousseau lige muligheder, at Rousseaus hovedangreb var rettet - og med rette rettet - mod det dekadente system, han levede under. Han sagde i realiteten: "Det er absurd, at denne dovne, dekadente adel i Frankrig" (som de utvivlsomt gjorde på det tidspunkt) "skal gøre krav på privilegier, der kvæler nationens liv. Lige muligheder er en fundamental ting. Lad dem, der er egnede til at herske, herske. Lad ingen mand herske, fordi hans bedstefar viste sig egnet til at herske." Det var et oprør mod privilegier, en bekræftelse af, at manden med talent og kapacitet skulle være den mand, der skulle lede en stor nations anliggender. Men denne doktrin blev af hans senere disciple grebet til sig som om, at alle mennesker var lige.

Fra den konstruktion opstår hele fejlslutningen, som vi ser den. Det er en åbenlys og klar absurditet. Én mand adskiller sig i sind og fysik enormt fra en anden. Det er ikke et spørgsmål om moralsk eller åndelig lighed, som socialister ofte siger. Det er noget helt andet. Moralsk og åndeligt kan den mand, der fejer gulvet i en stor virksomhed, være langt overlegen i forhold til lederen af den virksomhed. Men spørgsmålet er, hvilken mand der er egnet til at udføre hvilket job. Hvad er den rette funktion, han skal udføre? Nogle mennesker er gode til én ting og nogle til en anden.
Vi fjerner ganske vist fuldstændigt den sociale klasseopfattelse fra fascismen, fordi den hviler på arvelighed; men vi siger, at visse mennesker er af natur egnede til at gøre bestemte ting, og andre ikke. Og når man først har taget dette tankegrundlag til sig, udfordrer man hele demokratiopfattelsen.

Du udfordrer den opfattelse, at ethvert spørgsmål i verden, uanset hvor kompliceret det er, kan løses af enhver, uanset hvor uerfaren det er; og set i det lys er det absurd, at en tekniker i regeringen eller i noget andet kan blive instrueret af folk, der ser på emnet i omkring fem minutter om året. Hvis jeg gik ind i et ingeniørværksted, så ingeniøren udføre sit arbejde og derefter begyndte at fortælle ham, hvordan man gør det, ville han fortælle mig - og med rette - at jeg var et arrogant æsel. På samme måde forekommer det os som en absurd forestilling, at en mand, der ikke har undersøgt landets problemer overhovedet, skal forventes at sætte sit krus øl på disken og gå hen til valglokalet og give detaljerede instruktioner om, hvordan hans land skal regeres i løbet af de næste fire år. "Alle mennesker er lige, og alle mennesker er lige kvalificerede til at afgive en mening om ethvert emne, så længe det er et emne så kompliceret som et lands regering": det er den fortolkning, som socialdemokratiet giver af Rousseaus skrifter, og den opfattelse er åbenbart absurd. Det er imidlertid det filosofiske grundlag for hele det demokratiske system. Vi udfordrer derfor den grundlæggende opfattelse af, at alle mennesker er ligeværdige til at afgøre alle problemer. Vi tager og gør lige muligheder til vores egen, og vi står – og skal stå – imod opfattelsen af privilegeret arvelighed.

Når en mand har bevist sit værd, kan han nå de største stillinger i landet, og hele vores uddannelsessystem skal være udformet på denne måde. Men han skal ikke være på toppen, bare fordi hans far eller hans bedstefar var der før ham. Og derfor udfordrer vi på den ene side højrefløjens privilegium, og på den anden side udfordrer vi venstrefløjens absurde doktrin om, at alle mennesker er lige som følge af naturens gave. Nu kan du sige, og måske sige med en vis sandhed, at

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Disse doktriner er blevet hørt før, at dette var grundlaget for bonapartismen, eller for at gå endnu længere tilbage til dens oprindelse, var grundlaget for cæsarismen.

Det er selvfølgelig sandt, at fascismen har en historisk relation til kejserbevægelsen, men den moderne verden adskiller sig dybt fra den antikke verdens former og forhold. Moderne organisation er for omfattende og for kompleks til at hvile på et individ alene, uanset hvor begavet det er. Moderne kejserbevægelse er, ligesom alt moderne, kollektiv. Individets vilje og talent alene erstattes af viljen og evnen hos de disciplinerede tusinder, der udgør en fascistisk bevægelse. Hver sortskjorte er en individuel celle i en kollektiv kejserbevægelse. Den organiserede vilje hos hengivne masser, underlagt en frivillig disciplin og inspireret af det lidenskabelige ideal om national overlevelse, erstatter viljen til magt og en højere orden hos det individuelle supermenneske. Ikke desto mindre står denne kollektive kejserbevægelse, bevæbnet med den moderne videnskabs våben, i det samme historiske forhold som den antikke kejserbevægelse til reaktion på den ene side og anarki på den anden. Kejserbevægelsen stod imod spartakismen på den ene side og det patriciske senat på den anden. Denne holdning er lige så gammel som de sidste to tusind års historie. Men de manglede dengang de muligheder for konstruktive resultater, som er til stede i dag, og den eneste lektie, vi kan udlede af de tidligere beviser for denne doktrin, er simpelthen denne, at når verden, under indflydelse af Spartacus, drev mod fuldstændigt sammenbrud og kaos, var det altid, hvad Spengler kaldte de "store faktamænd", der trak verden ud af det resulterende kaos og gav menneskeheden meget ofte århundreders fred og orden i et nyt system og en ny stabilitet. Og det blev gjort, og det er blevet gjort, af moderne fascistiske bevægelser, "ved at anerkende visse grundlæggende fakta inden for politik og filosofi. Igen har man en vis sammensmeltning af to tilsyneladende modstridende doktriner. Vi bliver ofte beskyldt for at tage noget fra højrefløjen og noget fra venstrefløjen. Nå, det er en meget fornuftig ting at låne fra andre trosretninger; at kassere det, der er dårligt, og beholde det, der er godt; og så snart man bevæger sig væk fra det gamle parlamentariske sind, ser man selvfølgelig visdommen i enhver sådan kurs. Og fascismen tager selvfølgelig noget fra højrefløjen og noget fra venstrefløjen, og tilføjer nye fakta til den for at imødekomme den moderne tidsalder.

I denne nye syntese af fascismen, der kommer noget tættere på vores umiddelbare situation, finder vi, at vi tager det store princip om stabilitet, støttet af autoritet, orden, disciplin, som har været højrefløjens egenskab, og vi forbinder det med princippet om fremskridt, dynamisk forandring, som vi tager fra venstrefløjen. Konservatismen – for at kalde den ved det navn, den er kendt under i dette land – tror på stabilitet og støtter den ved sin tro på orden; men hvor konservatismen altid har fejlet i den moderne verden, er i dens manglende evne til at erkende, at stabilitet kun kan opnås gennem fremskridt: at en standhaftig modstand mod forandring fremskynder den revolutionære situation, som konservatismen frygter mest. På den anden side har venstrefløjen altid undladt at indse, takket være deres Rousseau-kompleks, at den eneste måde at opnå fremskridt på er at anvende de udøvende instrumenter, hvorved kun forandring muliggøres.

Vi er derfor nået til denne konklusion: at I kun kan opnå stabilitet, hvis I er parate til at gennemføre ordnede forandringer, for for at forblive stabile skal I tilpasse jer til den nye tids nye kendsgerninger. På den anden side kan I kun opnå de fremskridt, som venstrefløjen ønsker, hvis I anvender de udøvende instrumenter for fremskridt, nemlig autoritet, disciplin og loyalitet, som altid har været betragtet som kun tilhørende højrefløjen. Ved at forene disse to principper opnår vi grundlaget for fascistisk tro og fascistisk organisering.

Igen vil du sige: "Dette er endnu engang cæsarisme eller bonapartisme. Det er ophørt med at være et spørgsmål om rent individuelt lederskab. Maskineriet, vi har at gøre med, er alt for stort til, at et enkelt individ kan håndtere det alene. Så det er blevet en kollektiv cæsarisme - den

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

ledelse af en organiseret og disciplineret masse, bundet sammen i en frivillig disciplin af idealer om national og global regenerering, som lidenskabeligt inspirerer den. Men de grundlæggende principper forbliver de samme; og derfor, selvom jeres fascistiske bevægelse kan udføre det formål, som cæsarismen har udført før, kan bringe orden ud af det kaos, som konflikten mellem Spartacus og reaktionen har fremkaldt, kan i et par år eller et par århundreder give stor fred til verden, bærer den alligevel sit eget forfald i sig og opnår ikke rigtigt det, vi mener er nødvendigt."

Jeg tror, at svaret på den sag, som er den eneste virkelig gyldige sag, er, at den moderne videnskabs faktor altid før har manglet. Nu har du en helt ny faktor. Hvis du kan introducere en ny effektivitet i dit regeringssystem, og alle indrømmer, at sådanne bevægelser, når de kommer til magten, i det mindste er effektive: Hvis du kan bringe en udøvende magt og en effektivitet til regeringen, selv i et par år, der får tingene gjort, kan du frigøre - og du vil frigøre - videnskabens fængslede geni til at udføre den opgave, den skal udføre i den moderne verden. Uanset hvad vores divergerende synspunkter på statens og økonomiens struktur måtte være, tror jeg, vi alle må være enige om, at det ville være muligt, ved en fornuftig organisering af verden, med den moderne videnskabs og industriens kraft til at producere, én gang for alle at løse fattigdomsproblemet og én gang for alle at afskaffe fattigdom og de værste egenskaber ved sygdom og lidelse fra verden.

Hvis det derfor er muligt at have en effektiv regeringsform, har I for første gang i historien et instrument til rådighed for et sådant system, hvormed jordens overflade kan ændres for altid. Når det væsentlige er gjort, når moderne videnskab og teknik er blevet frigivet og har udført deres opgave, når I har ændret jeres politiske og filosofiske system fra et forbigående og politisk til et permanent og teknisk grundlag, vil der ikke længere være behov for den politik og de kontroverser, der distraherer verden i dag. Fattigdomsproblemet vil blive løst, de store problemer vil blive forvist, så hurtigt som muligt, og som alle ved, at de kan, hvis moderne videnskab mobiliseres ordentligt. Så vil menneskeheden blive befriet for de ting i livet, der virkelig betyder noget.

Derfor, selvom det måske er sandt, at visse af disse fænomener i historiens evige gentagelser er blevet set i verden før, og set med stor gavn for menneskeheden, har de store udøvende bevægelser aldrig før haft muligheden for at fuldføre den opgave, som moderne videnskab og opfindelse nu tildeler dem.

I et øjeblik med stor verdenskrise, en krise som i sidste ende uundgåeligt vil forværres, opstår en bevægelse fra en historisk baggrund, der gør dens fremkomst uundgåelig, idet den bærer visse traditionelle egenskaber, der stammer fra en meget glorværdig fortid, men står over for nutidens kendsgerninger, bevæbnet med de instrumenter, som kun denne tidsalder nogensinde har givet menneskeheden. Ved dette nye og vidunderlige sammenfald af instrument og begivenhed kan denne tidsalders problemer overvindes, og fremtiden kan sikres i en progressiv stabilitet. Muligvis er dette den sidste store verdensbølge af det udødelige, den evigt tilbagevendende kejserlige bevægelse; men med videnskabens hjælp og med inspiration fra det moderne sind skal denne bølge føre menneskeheden til den fjernere kyst.

Så, endelig, vil 'Cæsarismen', den mægtigste udstråling af den menneskelige ånd i høj stræben efter varig præstation, have udført sin verdensmission, have sonet sit offer i tidernes kamp og have opfyldt sin historiske skæbne. En menneskehed befriet fra fattigdom og fra mange af sygdommens rædsler og plager til nydelsen af en verden genfødt gennem videnskab, vil stadig have brug for en fascistisk bevægelse, der er transformeret til formålet med en ny og ædlere menneskehedsorden; men du vil ikke længere have brug for de mærkelige og foruroligende mænd ******ebook converter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

som i dage med kamp og fare og i nætter med mørke og arbejde har smedet det stålredskab, hvormed verden skal bevæge sig mod højere ting.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Tyskland og hendes kvinder af Anne Seelig-Thomann

DUNDER mit sidste besøg i England spurgte mange engelske kvinder mig om kvinders stilling i Det Tredje Rige. Ifølge de historier, de havde hørt, syntes de, at vi ikke var andet end slaver. Faktisk sagde de dette åbent og tilføjede, at de havde ondt af os af hele deres hjerte. Jeg vil gerne fortælle jer, hvordan vi tyske kvinder har det med Det Nye Rige, og jeg vil begynde med konerne og mødrene.

Vi ved alle fra historien, at enhver revolution efterfølges af nye konstitutionelle former, og på grund af det oprør, der har frembragt disse nye former, finder vi generelt også fundamentale ændringer i folks sociale liv. Det nye system i Tyskland, "nationalsocialismen", kom som en velkommen forandring for millioner af familier, der havde lidt frygteligt under konsekvenserne af krigen, som havde gjort livet til en byrde for mange mødre og deres børn.

Det var Adolf Hitlers opgave at hjælpe dem og sætte en stopper for den katastrofale idé om, at "det er bedre slet ikke at få børn".

Vi må ikke glemme, at egoisme var grundlaget for det gamle system, før Føreren kom for at opbygge det nye rige. Det var ham, der fik tyske kvinder til at tro på, at familien er statens essentielle enhed, og at moderen i den er det levende symbol på national overlevelse gennem sin opdragelse af sunde børn. Moderskab og kvindelighed genvandt deres gamle betydning og herlighed.

TJENESTE FOR MØDRE

I 1934 mødtes Nationalsocialistisk Kvindeforbund for første gang til et seriøst samarbejde og grundlagde Rigstjenesten for Mødre. Denne tjeneste administreres af alle afdelinger af Forbundet og består af særlige undervisningskurser, der er åbne for alle kvinder, gifte eller ugifte, unge som gamle. Siden 1934 har ikke mindre end 600.000 tyske kvinder deltaget i disse kurser og modtaget undervisning i hushold, madlavning og syning samt elementerne af hygiejne og pleje. Da vi tyskere tilhører en nation uden kolonier, skal vi også være forsigtige med alle slags råmaterialer, og på disse kurser lærer kvinderne, hvordan de kan omsætte tilsyneladende ubrugelige ting til et nyttigt formål. Som regel dækker hvert kursus ti aftener med i alt fireogtyve timers undervisning.

Prisen for et sådant kursus varierer mellem to til tre mark på landet og tre til fem mark i byen. De, der har råd, forventes at betale det fulde beløb, men der ydes supplerende beløb fra Arbejdsfrontens Kvindeafdeling og den Nationalsocialistiske Velfærdsorganisation til dem, der ikke har råd til disse betalinger. Meget ofte betales hele beløbet af arbejdsgiveren for en pige, der snart går på pension fra arbejde for at gifte sig. Der er flere hundrede sådanne mødreskoler permanent etableret i Tyskland, der finder et kald til tusindvis af frivillige arbejdere som værger, velfærdslærere, ungdomsledere og så videre.

Det er et arbejde som dette, der giver enhver tysk kvinde mulighed for at tage aktivt del i den nationalsocialistiske stats liv, for enhver kvinde erkender, at hun skal tage sin rolle side om side med mændene med det samme ansvar for vores nations fremtid.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

DEN ARBEJDENDE KVINDE

Intet er blevet diskuteret mere af andre nationer end de professionelle - og arbejdende kvinders stilling i Det Tredje Rige. Modstanderne af nationalsocialismen har insisteret på, at fra det øjeblik Adolf Hitler kom til magten, ville alle arbejdende kvinder blive tvangsfjernet fra deres erhverv og erstattet af mænd. Intet kunne faktisk være mere i modstrid med sandheden, for alle aktive kvinder i industrien og erhvervene er organiseret inden for Arbejderfronten, og de kvinder, der ikke tidligere var ansat, men ønskede at hjælpe med at opbygge det Nye Rige, meldte sig frivilligt ind i Kvindeforbundet under Frau Scholz-Klinks nationale ledelse. I disse to organisationer finder vi husmoderen, læreren, sygeplejersken, jordemoderen, kunstneren, lægen og alle kvinder med universitetsuddannelser.

Da det er nationalsocialismens ideal at bevare familien som statens væsentligste enhed, er det sandt, at Arbejderfronten har sikret fjernelse af kvinder fra fabriksarbejde, der er uegnet for den kvindelige fysik, og erstattet dem med arbejdsløse mænd. Disse kvinder har dog fundet mere behageligt arbejde andre steder.

Tyske kvinder er stadig beskæftiget i alle fag, der har med beklædning at gøre, og millioner derudover er lærere, sygeplejersker og hushjælp, mens der er et antal kvindelige læger, kvinder som arkitekter og på scenen og i film, ikke kun som skuespillerinder, men også som fremragende producere, såsom den berømte Leni Riefenstahl, der har ansvaret for al fotografering ved vigtige partimøder og ved de Olympiske Lege. Millioner af kvinder er også beskæftiget i den almindelige industri og udgør, som jeg har sagt, en særlig del af Arbejderfronten. Det kan bestemt ikke siges, at tyske kvinder er blevet tvunget ind i hjemmet.

HJEMMELIG SERVICE

Selv de, der som hushjælp eller husmødre er særligt begrænset til husarbejdet, har fået særlig opmærksomhed. Da Adolf Hitler kom til magten, fik Kvindeforbundet den særlige opgave at overvinde den universelle fordom om, at husligt arbejde kun er et erhverv for de lavere klasser. Nu skal enhver pige, uanset om hun er rig eller fattig, når hun forlader skolen, bestå en streng prøve i huslige pligter, og derudover melder de fleste af vores piger sig frivilligt til Kvindearbejdets Tjeneste i en alder af atten, før de starter deres eget erhverv, som ofte involverer huslige pligter for at aflaste en hårdtarbejdende mor.

Kvindens andel i den nye samfundsorden er ikke blevet planlagt ud fra det gamle slogan om "Kvinders Rettigheder", men i forhold til den tjeneste, kvinden kan yde samfundet som helhed - nationen. Da kvindens indflydelse altid har været størst i udformningen af nationens intime sociale liv, er vi ikke så meget optaget af, hvor vores tjeneste ydes, men hvordan den ydes.

DEN TYSKE PIGE

Allerede i skolen melder den tyske pige sig ind i BDM (Bund Deutscher Mädel), som er den største organisation af sin slags i verden. Som medlem af Hitlerjugendbevægelsen modtager BDM detaljerede instruktioner i træning, og især i indprentning af en sund livsfilosofi (Weltanschauung), fra den nationale ungdomsleder, Baldur von Schirach.

Fyrre skoler er blevet bygget over hele landet med det ene formål at undervise piger som

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

ungdomsledere ud fra disse principper.

Som kommende mødre, læger, økonomer, lærere, advokater osv. har alle tyske piger en forpligtelse til at bruge deres gaver til det bedste nationale formål, men de skal først som grundlag opnå en sikker social baggrund. Hvor kan dette bedre opnås end i kammeratskabet i den tyske pigeorganisation, BDM? Den første nødvendighed er fysisk træning, og derfor skal enhver pige gennemgå en systematisk udvikling af sine fysiske standarder i henhold til alder. Samtidig gives der undervisning i førstehjælp og sygepleje. Der er BDM-lejre, hvor pigerne lærer at hjælpe til på landet, og husholdningsskoler til uddannelse som børnesygeplejersker, diætister og andet husligt arbejde.

Når pigerne forlader skolen, opfordres de til at tilbringe et år i "Landårstjenesten" og udføre nyttigt arbejde på jorden. Dette er en parallel organisation til "Arbejdstjenesten" for de unge mænd, og udfører nyttigt arbejde, der ikke konkurrerer med normale erhverv. Faktisk har man fundet arbejde af stor økonomisk værdi i at erstatte kvinder, der er uarbejdsdygtige på grund af sygdom, og give dem en tilstrækkelig ferie til at komme sig. Dette har været særligt fordelagtigt i tilfældet med den overbelastede mor, hvis husarbejde er blevet overtaget af piger fra "Arbejdstjenesten", mens hendes børn bliver passet i en lokal "børnehave".

Selvom statistikken for denne gigantiske organisation af tyske kvinder er imponerende nok, ligger den virkelige værdi i de moralske standarder, der skabes. Den tyske pige i sin BDM og "Landårstjeneste" får ikke kun stor erfaring, men opbygger også en følelse af socialt ansvar, da hun får præcis de samme forelæsninger og instruktioner om politiske og økonomiske problemer som de unge mænd i deres organisationer. Enhver, der har besøgt en kvindearbejdslejr, har været henrykt over de stærke, velbyggede piger, hvis øjne funkler af sundhed og lykke. Mange af mine engelske venner har spurgt mig herovre: "Hvordan kan det være, at hele atmosfæren hos jeres unge mennesker er så fuld af renlighed og udstråling af styrke og liv?"

Hvordan klarede du det?" Der kan kun være ét svar: "Adolf Hitlers ånd"!

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Hvad er socialisme?

af Joseph Goebbels

Ø En meget rationel moderne politisk opfattelse drejer sig, uanset om den anerkendes eller ej, om den centrale faktor i al fremtidig udvikling - det sociale problem.

Social nød er mere end et almindeligt spørgsmål. Hvis det ikke var mere end det, ville marxisten have haft ret. Proletaren er ikke international af kærlighed til international blanding, men på grund af den tragiske erkendelse af, at der tidligere ikke fandtes nogen national løsning på hans eksistensproblem. Borgerlig egoisme og jødisk konkurrence arbejdede sammen, bevidst og ubevidst, og frembragte det, der stjæler selve lyset og livets åndedræt fra folket - Klassekrigen.

Social nød avler passionen for sikkerhed. Dybt i proletariatet slumrer en kærlighed til hjem, jord og fædreland, som finder sit udtryk i både gode og dårlige former, altid klar til det ædleste offer. Selv under marxismen føler proletariatet intet had til fædrelandet, men kun til den borgerlige perversion af fædrelandet - systemet. Dette system skabte sandelig en tilstand, hvor nationalisme og kapitalisme var ét og det samme. Kampen mod internationalisme kan aldrig vindes med fraser. Social nød kan kun løses gennem social handling. Proletariatet vil fortsætte med at tænke internationalt, så længe de ikke har nogen del i nationen. Hvordan kan man elske og respektere noget, man ikke kender?

Det sociale problem handler om at gøre det internationale byproletariat endnu engang bevidst om sit grundlæggende forhold til jorden. Mennesket kan kun slå rod i sin egen jord.
Han føler sig kun forbundet med det, der er hans eget. Den eneste effektive kamp mod bolsjevismen er kapitalismens eliminering.

Det viser manglen på politisk instinkt hos middelklassen, at de identificerede sig med kapitalismen, som de trods alt havde lidt at gøre med. Kapitalisme er den umoralske fordeling af kapital. Kapitalisme i økonomi er det samme som demokrati i politik: nemlig den umoralske fordeling af magten inden for staten. Begge faktorer, kapitalisme og demokrati - deres forhold er som søn til far - er de svorne fjender af en ny social organisation af staten. Indtil nu har de været tilfredse med at ignorere det sociale problem og undveget problemet så vidt muligt ved en hyklerisk bekendelse til filantropi. Det er liberalismens tragedie - filantropi: en sammensurium af borgerlig fejhed, sentimentalitet, sadisme og frygt. Hele historien om social 'forbedring' udfolder sig for vores øjne som et forfærdeligt eksempel på liberal manglende evne til at håndtere det sociale problem - endsige at forstå dets dybder. Det sociale problem har intet, absolut intet, at gøre med sentimentalitet og 'velgørenhed'. Det er et problem af national nødvendighed. Det er ikke blot den kendsgerning, at nogle millioner sulter, der giver dette problem dets verdensomspændende politiske betydning, men at det kan forårsage nationens kollaps. Alene det giver kontinuitet til sociale ideer. Sentimentalitet og 'velgørenhed' er fuldstændig upålidelige i sig selv. National nødvendighed alene skaber fanatisme og den voldsomme impuls af tro. Således er det, at det sociale problem er forankret i strukturen af fremtidige politiske udviklinger og giver ungdommen nye pligter og nye opgaver.

Fra denne erkendelse opstår et sandt socialt statsbegreb, som har lige så lidt at gøre med

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Marxistisk-proletarisk som med liberal-demokratiske forestillinger. Jeg tænker i social forstand, når jeg ønsker mine landsmænds undertrykte klasser opnåelsen af deres naturlige rettigheder, som rettigheder og ikke som mere eller mindre frivillige gaver. Jeg tænker i social forstand, når jeg ikke kræver disse rettigheder ud fra borgerlig frygt eller sentimentalitet, men ud fra erkendelsen af national nødvendighed og social retfærdighed.

Det liberale menneske tænker som en borger; det marxistiske menneske tænker som en proletar; det socialistiske menneske tænker nationalt, i form af en nationalstat, der er designet til at opfylde en fælles skæbne. For ham betyder national og social tænkning én og samme ting: Kærlighed til nationen; tro på dens fremtid; og viljen til frihed.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Verdensfilosofi og udenrigspolitik af Alfred Rosenberg

I hverdagen indser den gennemsnitlige mand sjældent, at det politiske og sociale liv i sidste ende er formet af filosofiske motiver. Opfattelsen af den borgerlige moralkodeks, opfattelsen af lov og alt andet i dagliglivet, der er forbundet med den, er altid på en eller anden måde bestemt af menneskets indre holdning til dem; men det er kun i tilfælde af store revolutionære begivenheder, der påvirker en nations liv som helhed, at folk bliver klar over denne kendsgerning. Man kan sige, at dette er, hvad der sker i dag over hele verden. Uanset hvad den umiddelbare virkning af konflikten i 1914-1918 måtte være på de politiske begivenheder i de forskellige nationer og stater, er der én kendsgerning, der i stadig stigende grad præger alle sind, hvis tanker ikke blot er overfladiske, og det er, at efter en så enorm omvæltning kan mennesker ikke blot vende tilbage til deres tidligere daglige eksistens, som om intet var sket. Praktisk talt alle nationer i verden er blevet påvirket af de store kampe under verdenskrigen eller har i det mindste lidt i et vist omfang under dens konsekvenser. Millioner og atter millioner af mænd står over for en skæbne, der overvældede dem med en tilsyneladende pludselighed, og som gav anledning til spørgsmål, der er vidt forskellige fra dem, der havde haft betydning i mange årtier.

jeg

Før 1914 levede verden i en atmosfære af optimisme. Det er sandt, at de ansvarlige i de forskellige lande så, at skyer samlede sig igen og igen på den politiske horisont, men selv blandt statsmænd var der mange, der troede, at ligesom ved tidligere lignende lejligheder ville det politiske system med daglige kompromiser sejre. Økonomer beregnede med matematisk præcision, at enhver konflikt mellem store nationer ville have så katastrofale økonomiske og sociale resultater, at et sammenbrud af den globale økonomiske struktur ville være uundgåeligt at indtræffe og bringe krigens afslutning inden for få måneder. Intellektuelle optimister baserede deres håb på troen på, at "verdens sunde fornuft" ville sejre, og var enige med de førende økonomer i at nationerne aldrig ville tolerere vanviddet i en verden...

krig.

Men ligesom naturen selv bevægede folkets og racernes liv sig ikke ad logikkens lige vej, men ad de snoede sideveje af ophidsede følelser og vilde lidenskaber. Det er disse uberegnelige elementer, der endelig løsnede verdenskatastrofen. Det er vigtigt, mener jeg, at vi i dag erkender, at året 1914 ikke blot markerede begyndelsen på en stor militær kamp, men at hele den gamle verden begyndte at kollapse på de fatale augustdage. Det faktum, at nationerne og deres ledere ikke var i stand til at forhindre en så frygtelig konflikt, er et afgørende bevis på, at de sociale konflikter, hele tidens tendens i verdensøkonomien og nationernes sociale struktur ikke længere var stærke nok til at garantere en klart defineret fredspolitik. Tværtimod måtte der lægges så stor vægt på de kaotiske massebevægelser i de lavere lag, på politiske lidenskaber og økonomiske interesser, at roret ofte gled ud af statsmændenes hænder, og verden rykkede mod en kollision, som den først begyndte at komme sig over mange år senere, efter at heroiske kræfter var blevet brugt og enorme ofre var blevet bragt.

Det er naturligt, at denne genopretning af den almindelige opfattelse, denne kritik af fortid og nutid, først måtte manifestere sig i de lande, hvor militære og politiske nederlag gjorde

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

problemer langt mere tydelige end i de stater, der i det mindste for tiden kunne leve af frugterne af deres krigssejre. Alle de gæringsprocesser, af vidt forskellig karakter, der fandt sted i Rusland, Ungarn, Tyskland og Tyrkiet, fremstår for enhver intelligent iagttager af verdenspolitik som umiskendelige tegn på den allerede nævnte gamle ordens sammenbrud og på en indsats for at skabe en ny verden på en eller anden måde. Dette skyldes ikke så meget den logiske erkendelse af, hvad der er passende eller ej, men en indre karakterændring, der, vendt mod nutiden såvel som mod fortiden, erklærede: "Dette kan ikke fortsætte længere."

Denne indre beslutning er af større betydning end noget andet og kan ikke udelukkes med noget argument. Disse nye mentale holdninger hos nationer, hvad enten de er i den ene eller den anden retning, er den afgørende årsag til opbygning eller ødelæggelse, alt efter hvad der er tilfældet. Tyngdepunktet for vores nuværende bevægelse i verdenspolitikken skyldes sammenstillingen og kraften af disse forskellige mentale energier.

Vi nationalsocialister ser i en veldefineret sindstilstand også det, vi kalder "verdensfilosofi" (Weltanschauung). Dette ord, hvis præcise oversættelse til andre sprog er yderst vanskelig, betyder i første omgang præcis, hvad det siger: en bestemt måde at se verden på, dvs. en klart forståelig indre holdning af sjæl, sind og karakter over for ydre ting. En holdning, der beslutter sig for "ja" eller "nej", som, hvis den er millioner af stemmer, former levevis, statens struktur, en races eller et folks pligter og privilegier. Denne holdning er derfor den væsentlige grundlæggende og afgørende faktor. Hvis den gennemsyrer alle livets forskellige sfærer, kan vi tale om en forenet og ensartet nation; så kan vi sige, at stat, folk og "verdensfilosofi" er smeltet sammen til én. Dette sker naturligvis kun i meget sjældne tilfælde. De fleste nationer er under indflydelse af racemæssige karakteristika og politiske begivenheder påvirket af divergerende strømninger i livets forskellige sfærer, hvilket ofte giver anledning til meget alvorlige konflikter inden for nationen.

"Verdensfilosofi" er derfor ikke ensbetydende med religion, men den kan omfatte sidstnævnte. En "verdensfilosofi" kan gives en særlig karakter af religion eller af en videnskab; den kan formes af en nations kunstneriske eller kulturelle kvaliteter. Hvis et folks "verdensfilosofi" virkelig er dyb og ægte, vil den omfatte og karakterisere alt. På den anden side er den rummelig nok til at omfatte de mest forskellige mentale og åndelige temperamenter.

Holdningen hos forskellige nationer og fremtrædende personer til spørgsmål relateret til verdensfilosofi, hvad enten de er af religiøs, videnskabelig eller kulturel art, har været en vigtig medvirkende faktor i at bestemme ikke blot nationernes intellektuelle, men også det politiske liv gennem alle århundreder, og jeg er af den opfattelse, at spørgsmålet om, hvilken indflydelse verdensfilosofien har haft på udenrigspolitikken i historiens store epoker, er et af verdenshistoriens mest interessante problemer. Jeg tvivler faktisk på, om dette spørgsmål hidtil har været genstand for tilstrækkelig dybdegående undersøgelse, selvom det burde appellere ikke blot til den akademiske forsker, men også til enhver statsmand.

Må jeg få lov til at nævne nogle eksempler for at demonstrere, hvor afgørende en politisk
Kan "verdensfilosofi" påvirke historiens udvikling i århundreder og årtusinder?

Da den kristne religion spredte sig fra Middelhavet over det europæiske kontinent, og den ene germanske stamme efter den anden blev kristen, viste det sig, at næsten alle af dem ikke accepterede det romersk-katolske dogme, men blev arianere, dvs. tilhængere af Arius, hvis opfattelse af kristendommens grundlæggers person og guddommelige stilling adskilte sig væsentligt fra den romersk-katolske kirkes. Kun én vigtig stamme blev romersk-katolsk på grund af dens

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

lederens bekvemmelighed, nemlig frankerne. Disse frankere var imidlertid også den stærkeste stamme militært set og var ikke flyttet særlig langt væk fra deres oprindelige hjem, som østtyskerne, og derfor var det gamle Rom forbundet med en hård ung viljestyrke, som fremover var rettet mod øst. Denne viljestyrke sejrede både militært og verdensfilosofisk. Arius af Alexandria (død 336 e.Kr.) lærte, at Kristus ikke var Gud, men skabt af ham. Hans lære blev forbudt af Nikæa-koncilet, og dermed blev Europa ikke ariansk, som det først syntes sandsynligt, men romersk-katolsk. Her har vi altså en sejr for den ene idé over den anden, ledsaget af umålelige konsekvenser set fra verdenshistoriens synspunkt. Hvis de andre, arianske, stammer havde besejret frankerne, ville Europa have antaget et helt andet åndeligt aspekt, og hele den protestantiske bevægelse, der materialiserede sig senere, ville ikke have vist sig; i hvert fald ikke i samme form.

Et andet eksempel, der viser, hvordan en "verdensfilosofi" baseret på religion påtvang hele nationer sin vilje, gives af islam. Denne tro forenede utallige beduinstammer, som stærkt i deres tro erobrede hele den nordlige del af Afrika og invaderede Sydeuropa. Selvom den blev afvist af europæerne, der kæmpede for deres uafhængighed, har den muhammedanske religion sat sit præg på en betydelig del af den beboede jord: fra Gibraltar over Afrika, Palæstina og så videre helt til Indien. Politiske bevægelser og bitre fejder, der fortsætter den dag i dag, viser, hvordan en given "verdensfilosofi" fungerer som en kontinuerlig drivkraft, der tvinger alle de nationer, der er under dens indflydelse, til at udbrede og forsvare deres særlige "verdensfilosofi", deres levevis, deres regeringsopfattelse og deres kultur.

Efter at den universelle kirke havde sejret i mange århundreder, brød der voldelige oprør mod den ud i mange dele af Europa. Disse fremkaldte protester fra folket, som rystede verden og var baseret på en fælles ideologi. I århundreder rasede de forskellige protestantiske folks kamp mod den universelle kirke og dens militære repræsentationer over Europa. Men midt i denne kamp vendte det europæiske kollektive sind i en helt ny retning på en meget karakteristisk måde: Fra at være en i bund og grund religiøs eller dogmatisk kamp blev kontroversen national. Beskyttelsen af en national struktur vil fortrænge etiske værdier, selvom deres repræsentanter er af højeste rang. Måske er det bedste eksempel på denne drejning mod en ny epoke tilfældet med kardinal Richelieu. Han så i sig selv den ledende minister for Ludvig XIII og efterfølgeren til Ludvig XI i udførelsen af planen om en national forening, som sidstnævnte havde udtænkt; på den anden side var han biskop og senere kardinal i den romersk-katolske kirke. Ved hoffet i Paris herskede den romersk-katolske indflydelse og blev primært repræsenteret af det spanske parti. Roms politik favoriserede utvivlsomt Spanien og habsburgerne, og fuldførelsen af den spansk-habsburgske sejr over Frankrig ville helt sikkert have resulteret i et rent katolsk overherredømme i Europa i lang tid fremover. Men Richelieu, selvom han krævede frihed for den romersk-katolske kirke i alle sine pagter med sine protestantiske allierede, overførte sin støtte til den anden side og gjorde sit yderste for at mobilisere verden mod habsburgerne og bryde Spaniens magt, samtidig med at han neutraliserede pavens verdslige magt. Mod alle de pavelige venner ved det franske hof iværksatte han alle foranstaltninger til at konsolidere Frankrigs overherredømme; for at sikre dets uafhængighed udslettede han protestanterne i sit eget land, men dannede alliancer med Gustav Adolf og med Bernhard, hertug af Weimar. Han beordrede endda de franske kanoner til at skyde på de pavelige soldater. Jeg tror, at disse skud, affyret mod Roms hær efter ordre fra en romersk kardinal, symboliserer Europas vending mod en ny holdning, som siden da aldrig har ophørt med at være til stede i livet på vores kontinent.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

I det nittende århundrede ændrede denne holdning sig mod en ny form for europæisk nationalisme. Overalt i verden var den nationale idé den befriende tanke i livet. Bevis for dette findes i mange skrifter fra den tid, og hos personer som Washington, Bolivar og Garibaldi. Samtidig fik videnskab og handel dog en stadigt stigende betydning, og Walter Rathenaus ordsprog: "Skæbnen afgøres af økonomien" blev "ledemotivet" for udarbejdelsen af de fleste sociale problemer. En anden vigtig faktor var befolkningstallet i de forskellige stater, hvilket fik dem til at søge markeder for produkter og råvareforsyning overalt i verden. Denne holdning blev primært sponsoreret og udbredt af et folk spredt over hele kloden. Det blev anbefalet, at man skulle sigte mod en "verdensrepublik", og at de tidligere eksisterende nationaløkonomiske systemer skulle erstattes af et såkaldt verdensøkonomisk system, helst under central kontrol.

Det er sandt, at der ved århundredeskiftet fandtes nogle nationalstater af militærpolitisk karakter, men set fra et økonomisk synspunkt eksisterede der en næsten håbløs sammenblanding af mange forskellige økonomiske grupper, kommercielle og industrielle truster og internationale banker, der stod i modsætning til hinanden, og hvis succes eller fiasko uundgåeligt ville påvirke så mange mennesker, at den nationale politik blev tvunget til at underordne sig disse private interesser og for størstedelen anerkende dem som af national betydning.

Som en protest mod de sociale virkninger af dette rent økonomiske system på alle måder, rejste millioner af mennesker sig og lyttede til doktrinerne, der prædikede social frihed gennem en bevægelse, der omfattede alle nationer, dvs. den marxistisk-kommunistiske internationale. Alle disse strømninger og tendenser, som konstant blev kompliceret og forstærket af nye sideproblemer, skabte en hindring i slutningen af det nittende århundrede, og man kan roligt sige, at Friedrich Nietzsche har været den mest følsomme seismograf for disse rystelser, der rystede hele verden. Han hengav sig ikke til en sentimental filosofi, men oplevede en forvarsel om de kommende begivenheder, som skulle påvirke hundredvis af millioner af mennesker.

Erkendelsen af, at det sociale struktur ville kollapse i nihilisme under påvirkning af både borgerlige og marxistiske kræfter, og samtidig håbet om, at en stærk race ville opstå ud af denne katastrofe, karakteriserer hans aforismer og alle hans skrifter. Samtidig følte mænd som Paul de Lagarde og Richard Wagner, at verden nærmede sig sin ende, og at en ny verden skulle fødes. I Rusland malede Dostojevskij Ruslands ende i dystre farver. Og mens følelsen af ekstrem usikkerhed blev universel, fandt disse ideer, der manglede enhver form, accept i alle nationers hovedstæder. Rusland faldt, og de tendenser kom til magten, som Dostojevskij forudsagde i sine "Brødrene Karamazov" og "Dæmoner". Kommunismen sejrede i Rusland mod alle sociale teorier, ikke gennem en proletarisk masseorganisation af byerne, men ved det faktum, at en vilje, der var blevet brudt, allerede kom under indflydelse af en viljestærk ikke-europæisk karakter.

Hvis vi undersøger disse forskellige verdensfilosofier, som ofte synes at stå imod hinanden i en dødelig antagonisme, finder vi, at de alle har ét træk til fælles. De udspringer alle af en veldefineret doktrin, hvad enten sidstnævnte er af religiøs, videnskabelig eller social-etisk art. På disse doktriner eller trosbekendelser opbygger de et program, samler alle dem, der tror på dette program, og bestræber sig med alle de politiske og militære kræfter, der står til deres rådighed, på at gennemføre dette doktrinære program.

Generelt og politisk set er denne holdning relateret til det, man kan kalde "universalitet". Denne universalitet eksisterer, uanset om et individ er udpeget som den øverste herre, fra hvem en verdensbevægelse modtager sine love, eller om den er baseret på abstrakte ...
******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

samfundet eller på nogen bestemt teori. Faktisk viser de sidste femten århundreder af europæisk historie, at alle nationer bevæger sig et sted inden for en sådan universelt opfattet "verdensfilosofi", og at alle de store kampe mellem nationer fulgte deres forløb inden for en doktrin, der havde en universel karakter. Denne doktrin var karakteriseret ved religiøs universalitet i den romersk-katolske "verdensfilosofi"; og det samme karakteristika eksisterede i det protestantiske dogme, omend i en anden form og på trods af individualistiske resultater; i liberalismens system finder vi en social-etisk universalitet, som den blev prædiket under den franske revolution; og det var en nihilistisk universalitet, der karakteriserede udløberen af den marxistiske bevægelse, verdenskommunismen, som ikke længere anerkendte nationaliteter og stater, men kun en union af socialistiske sovjetrepublikker, hvortil andre sovjetrepublikker til enhver tid ville blive tilføjet.

Den afgørende og radikale verdensfilosofiske forandring, som vi ser den i dag, består i vores faste overbevisning om, at den kommende kamp ikke længere vil have samme karakter som før, og at nationale kampe ikke vil blive udkæmpet inden for nogen given "verdensfilosofi" af universalistisk art, men at disse kampe vil blive udkæmpet inden for en nationalistisk "verdensfilosofi". Med andre ord: de tendenser, der tidligere var rent statslige, bliver bredere og betragtes fra en verdensfilosofisk vinkel og udvikler sig til en afgørende faktor i reguleringen af livet i dets bredeste begreb. I begyndelsen af vores nuværende æra var en universel kirkes styre det højeste religiøse og politiske element. Da det første oprør fandt sted, stod to religiøse bekendelser imod hinanden. På et senere tidspunkt af denne kamp blev disse hovedfaktorer overført fra den religiøse til den statspolitiske arena, som først tog form af monarki og endelig af en republikansk idé.

I slutningen af det nittende og begyndelsen af det tyvende århundrede finder vi, at klasseideen stod højest i millioner af menneskers bevidsthed. Og hver af disse forskellige faktorer dannede det grundlæggende politiske princip for et af de forskellige partier, især i Tyskland. Middelalderens hovedfaktor var repræsenteret af Centerpartiet; den dynastiske idé af de tidligere konservative grupper; den økonomiske idé sammensmeltet med den republikanske idé af det demokratiske parti; og klasseideen af de marxistiske grupper. I modsætning til alle disse grupper, der eksisterede i Tyskland, proklamerede den nationalsocialistiske bevægelse en ny, og dog gammel, hovedfaktor, nemlig idealet om national ære.

Alle kampene i de sidste fjorten år, indtil 1933, er blevet udkæmpet under dette banner. Hvis den imidlertid antog en mystisk styrke, var dette kun muligt, fordi en stor nation, bevidst om sin ære, havde lidt et sammenbrud, hvorefter kun én beslutning var tilbage at træffe. Enten måtte de gamle politiske grupper tolereres yderligere som repræsentanter for den gamle verdens filosofier, eller også måtte en ny politisk filosofi baseret på nye principper skabes som et fundament for det tyske folks liv. Jeg behøver ikke at påpege, at ideen om national ære ikke er en ny idé, der opstod pludseligt; lige siden et tysk folk eksisterede, har hele dets kunst og litteratur drejet sig om den. "Hildebrand-eposet", "Nibelungenlied" og "Gudrun-sagaen" beviser dette, og det samme gør hele den tyske heroiske musik. Derudover var denne idé roden til de juridiske kodekser i de gamle tyske "sachsiske love" og "borgerretten" (Stadterecht), som for mange folk blev grundlaget for mange faktorer, der i sidste ende førte til forening. Det er heller ikke nødvendigt for mig at understrege, at det, jeg siger her, ikke er ment som en henvisning til eller en kritik af andre nationer.

Mit eneste mål er at forklare, hvad der er sket her i Tyskland, og at vise, at vi i dette tilfælde ikke har at gøre med én ud af mange revolutioner, men at den afgørende revolution i
Tysk historie var begyndt: en revolution, der ikke begyndte pludseligt, men en hvis principper

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

kan findes i de tyske bondekrige, i de gamle "frie byers" lovforskrifter, hos Frederik den Store, hos lederne af de tyske befrielseskrige i 1813 og hos de store tænkere ved vendepunktet fra det attende til det nittende århundrede.

Og må jeg tillades at erklære her, at denne glødende tyske nationalisme sandelig ikke er en trussel mod andre folks legitime nationalisme, men at det tværtimod netop er denne tyske nationalisme, som ved sin åndelige overlegenhed over alle andre spørgsmål alene kan garantere den retfærdige balance, som hele verden længes efter. Den autoritære stat, der i dag er baseret på den nationalsocialistiske bevægelse, er i stand til at eliminere en uberettiget kulturel propaganda blandt folk af andre racer, såvel som en lovløs økonomisk ekspansion, som ellers meget vel kunne føre den tyske nation fra økonomiske konflikter til politisk strid med andre nationer.

Tysk nationalisme, en "verdensfilosofi" baseret på race og jord, er ikke et dogme relateret til universalitet; hverken dens præmisser eller dens konklusioner inkluderer den formodning, at den bør påvirke andre og derfor forskellige nationer og racer. På den anden side mener vi, at vores filosofi også udgør en tilbagevenden til en ærbødig beundring af naturen og dens love. Den nationalsocialistiske "verdensfilosofi" betyder derfor for os en bevidst vending væk fra de former for nationalt liv, der ikke lægger tilstrækkelig vægt på de forskellige folks og racers karakteristika; en kassering af de kulturvidenskabelige doktriner, der hævder at gælde ligeligt for alle nationer; og endelig ser vi på den som et forsøg på at opnå en højere og samtidig dybere bevidsthed om vores egne drivkræfter i disse samme sfærer. Vores nye "verdensfilosofi" er langt fra at foragte andre, men et væsentligt element i at skabe en gensidig ægte respekt mellem nationer og kulturer.

Af denne grund har den nationalsocialistiske bevægelse for eksempel den største respekt for en helt anden race og statsforfatning, der begge har deres egne særegne karakteristika. I de to store nationer i Fjernøsten ser vi strukturer, der er bygget på deres eget fundament. For os er Japan, hvis historie går tusinder af år tilbage, beundringsværdigt i sit religiøse udtryk, i sin underordning til statsmyndigheden og sin hengivenhed til nationale interesser. Den kinesiske nation har også udviklet sig fra én form for "verdensfilosofi", økonomi og social etik, som, selvom den i dag synes opløst, måske stadig kan genoplives. Og vi vil se dette forsøg på at reorganisere med den samme interesse og respekt, som vi viser alle andre nationers ædle ambitioner.

Det er typisk, at en æra med en praktisk talt ukontrolleret ekspansion af mange nationer over hele kloden førte til en konflikt og til erkendelsen af, at efter denne periode med økonomisk ekspansion er en periode med nedgang indtrådt. I denne vil enhver nation finde sin sande form. At denne kamp eksisterer i alle nationer uden undtagelse, demonstreres af voldelige sammenstød af social eller verdensfilosofisk karakter over hele verden. De beviser eksistensen af en næsten universel mangel på tro og viser, at nationers handlinger ikke i sidste ende styres af en veldefineret idé, men at en række forskellige systemer kæmper om overherredømmet uden at nå frem til en varig afgørelse.

Hvis vi fortolker tegnene og kendetegnene på nutidens politik korrekt, ser det ud til, at alle nationers mentale kamp centrerer sig om ønsket om at erstatte alle de systemer, der fører en ubeslutsom krig, med et bestemt af disse systemer eller med et helt nyt, der overgår dem alle.

Tyskland kan meget vel være ét eksempel i denne verdenskamp – og ikke nødvendigvis et

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

et eksemplarisk eksempel – for at styrke muligheden for, at en såkaldt "skæbnesvanger" udvikling på ingen måde er dømt til at ende i kommunismen, men at en beslutsomhed født af en stærk karakter kan overvinde den udlevede tankegang, der ikke længere er i overensstemmelse med nutidens forhold. Den frie og hemmelige folkeafstemning i Saar har vist hele verden, hvor dybt den nye livsopfattelse har gennemsyret hele den tyske nation på trods af alle de modsatrettede strømninger, som fik lov til at udøve deres indflydelse uden hindring. Vi er i det mindste selv overbeviste om, at det tyske system, idet det forhindrer enhver privat politisk eller privatøkonomisk interesse i at få magt, alene er i stand til at definere for det tyske rige de begrænsninger, der er væsentlige i ikke kun Tysklands, men også andre staters vitale interesser.

Dette gør det muligt, for første gang i mange lange år, at skelne mellem private interesser, om end de aldrig har været så stærke, og nationens vitale interesser som helhed. Samtidig har vi dog muligheden for en stabil udenrigspolitik, som vi anser for at være af en sådan art, at de naturlige drivkræfter, der er forbundet med de forskellige nationers liv, ikke længere kan rettes vilkårligt mod hinanden, men vil stå ryg mod ryg både i de enkelte nationers interesser og i et organisk samarbejde mellem alle nationer. I dette kompleks af stormagter vil det da blive muligt for talmæssigt mindre nationer ikke længere at være et instrument for snæver egoisme, men enheder udstyret med lige rettigheder i de organiske aktiviteter mellem stormagter. Må jeg tilføje, at når jeg taler om "små nationer", hentyder jeg kun til deres areal og befolkning og ønsker ikke på nogen måde at bagatellisere deres intellektuelle og kulturelle betydning.

Således giver den nationalsocialistiske "verdensfilosofi" og genfødslen af det nationale ideal anledning til en ny opfattelse af stat og nationaløkonomi; en ny velreguleret statskontrol af individet, som alene kan frembringe reel frihed, i klar kontrast til individers misbrug, som i mangel af kontrol påvirkede mange af livets sfærer, forgiftede og korrumperede hele nationers følelser og tanker, til ulempe ikke for korrumpererne, men for nationernes.

Etableringen af harmoni mellem de forskellige livsformer, aftaler mellem en autoritativ stat, der regulerer alle grene af national aktivitet, og andre stater, og mellem de således dannede grupper ("komplekse") af stater og andre enheder bestemt af politiske, racemæssige og geografiske faktorer – i modsætning til de tilfældige elementer, der karakteriserede det nittende århundrede – alt dette udgør den afgørende forandring i vores nuværende æra. Og nationalsocialismen er forberedt på at tjene disse formål i alle nationers interesse. Således finder vi, at den nye "verdensfilosofi" har en afgørende formende indflydelse på den politiske tænkning og i sidste ende på den økonomiske og udenrigspolitiske aktivitet.

Vi mener, at de overvejelser, der er fremsat i dette korte resumé, er værd at studere nærmere ud fra deres mulige praktiske anvendelser og virkninger; idet vi tager ordene fra en tysker, der kæmpede for frihed for et århundrede siden, i betragtning: "Respekter andres fædreland, men elsk dit eget".

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Fascisme, kvinder og demokrati af Norah Elam

"Erfaringen viser, at demokratiet i alle lande i dag kan udvikle sin natur frit, den mest skandaløse korruption udstilles uden at nogen anser det for nyttigt til at skjule dets skurkeagtigheder. Demokrati · · er overflodens land, som skruppelløse finansfolk drømmer om."

— Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TO en ægte kyniker, der oplevede kampen for kvinders stemmeret fra 1906 til 1914, intet skue er mere underholdende end efterkrigstidens entusiast, hvis eneste besættelse synes at være den påståede fare for kvinder med stemmeret i et fascistisk Storbritannien.

Denne uventede omsorg finder sine mest insisterende forkæmpere på usandsynlige steder, og de, der var så bitre mod kampen før krigen, har i dag fuldbyrdet en fuldstændig omvæltning. Vores nyfundne mæcener er uovertrufne i deres beslutsomhed om, at kvinder i princippet intet skal nægtes, selvom de i praksis skal nægtes de fleste ting, der er essentielle for deres eksistens.

For den kvinde, der deltog i den historiske kamp, og som, idet hun betragtede stemmeretten som et symbol, mente, at en ny og bedre verden kunne være mulig med dens hjælp, er denne form for protektion lige så ubehagelig, som den var for en generation siden. Hun mener, og med en vis berettigelse, at det er ydmygende, at de, der i alle disse trætte år aldrig rakte en hånd op for at hjælpe hende, men tværtimod plejede at beskrive hende som en ukønnet virago eller en skuffet gammeljomfru, i succesens time skulle forsøge at udnytte sit køn i et reaktionært og dekadent systems interesse. En sådan frækhed er kun mulig, fordi de, der tyr til den, fuldstændig misforstod og stadig misforstår meningen med denne kamp og fortolkede kravet om politisk frihed som et ønske om personlig frihed.

Tiden er inde, hvor de principper, der lå til grund for denne bemærkelsesværdige og beslutsomme manifestation af ordnet forandring, ikke blot i kvinders stilling, men også i den accepterede holdning til dem, bør gentages.

Hvad var det så, der lå til grund for den lidenskabelige ophidselse, der bevægede tusindvis af kvinders hjerter og styrede deres hoveder i disse stormfulde år? Det var ikke, som så mange forestillede sig, det uædle ønske om individuel egeninteresse eller en kamp på vegne af kvinder alene for deres eget køn. Tværtimod, fra lederne til de mest ydmyge menige var det den grundlæggende overbevisning, at i en verden befolket af mænd og kvinder og under et politisk system, der kontrollerede begge køns skæbner, ville det land, der udelukkede mere end halvdelen af sin befolknings indflydelse, synspunkter og talenter fra sine råd, i samme grad være handicappet i at udarbejde det bedste regeringssystem. Hvis mænd var ofre for kaotiske økonomiske forhold, led kvinderne med dem. Hvis de sociale forhold, hvorunder mænd slæbte en næsten håbløs tilværelse ud, var uudholdelige, var de lige så uudholdelige for deres kvinder.

Da de så sig omkring på de store byer i deres land, fra nord til syd og fra øst til vest, så de boligforhold, som mand og kvinde var enige om var en skændsel for den moderne civilisation; mens de betragtede arbejdsmarkedet, betragtede de med ængstelse det spøgelse af usikkerhed, der hjemsøger lønmodtageren, og som er iboende i det gamle system. På det politiske område bemærkede de

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

at både indenrigs- og indenrigspolitikken blev ført på en sådan måde, at det ville skræmme enhver person, der holdt dybt af Storbritannien eller indså den dekadence, der allerede var begyndt at undergrave alle partier i staten. De rejste sig og krævede, at kvinder skulle indkaldes på lige fod med mænd for at give en hånd med, før det var for sent.

Dette oprør var kort sagt en udfordring til de gamle antagonismer og et kald til samarbejde i statens kollektive organ.

I denne opfattelse af praktisk medborgerskab minder kvindernes kamp meget om den nye filosofi om fascismen. Fascismen er faktisk den logiske, om end langt større, opfattelse af de betydningsfulde spørgsmål, som de militante kvinder rejste for en generation siden. Lighedspunkterne stopper heller ikke her. Kvindebevægelsen blev, ligesom den fascistiske bevægelse, ført under streng disciplin og gik på tværs af al partiloyalitet; dens støtter kom fra alle klasser og partier. Den appellerede til kvinder om at glemme egeninteresse; at opgive smålige personlige fordele og de få beskyttede privilegier til gavn for de mange; og at stå sammen mod de uretfærdigheder og den uretfærdighed, der var iboende i et system, der var så katastrofalt for racens velbefindende. Ligesom den fascistiske bevægelse valgte den også sin leder, og når den først havde valgt, gav den denne leder absolut autoritet til at styre dens politik og skæbne og udviste en loyalitet og en hengivenhed, der aldrig er overgået i dette lands historie. Desuden stod den, ligesom den fascistiske bevægelse, over for brutaliteten på gaderne; dens modstanderes hån; de velvilliges misforståelser; og politikernes bitterhed. Den udholdt den eksisterende regerings had og endelig fængselscellens ensomhed og rædslen ved tvangsfodring. Dens talere, der stod på de åbne pladser og på gadehjørner, blev nægtet retten til ytringsfrihed; den kæmpede for at sælge deres litteratur, spyttede på og hånede den; dens delegationer blev mishandlet. Suffragetter blev sporten for enhver larmende person, der gad tage loven i egen hånd. For at gøre analogien endnu mere præcis, var ingen bagvaskelse for modbydelig og ingen bagvaskelse for nederen til at sætte spørgsmålstegn ved dens lederes moralske karakter eller målene og formålene for de kvinder, der skyldte dem troskab.

Således gik det til, at kvinder, der var svejset sammen i et sådant selskab, ikke havde nogen illusioner om politiske og partimæssige svindelnumre, og når de hellige ord "demokrati" og "individuel frihed" var almindelige på deres modstanderes læber, huskede de, at disse ting blev gjort under en liberal administration og af forkæmperne for et parti, der havde gjort det demokratiske system til toppen af sin politiske visdom. At de under den blev klassificeret som kriminelle, sindssyge og børn. De argumenterede, og med en vis overbevisning, for, at hvis dette var demokrati, så havde kvinder ikke meget at håbe på fra det.

Deres erfaring som fredløse i det demokratiske system var intet i forhold til den, de stod over for, da de befandt sig som ærede borgere under dets tvivlsomme beskyttelse.
De havde ganske vist fortjent retten til individuel frihed i en meget kort periode én gang hvert femte år, men da de havde sat det fatale kryds på stemmesedlen og lukket døren til valglokalet bag sig, befandt de sig fra det øjeblik fuldstændig hjælpeløse over for den demokratiske maskine.

Selvom vi vil få at vide, at det var det, vi havde kæmpet for, vil et øjebliks eftertanke vise, at dette blot blev betragtet som symbolet. Kvinder begik aldrig den fatale fejl at forestille sig, at fordi mænd stemte, var de nødvendigvis frie. Det er kendetegnende for den uintelligente kvinde i dag at antage, at en kvinde er fri, fordi hun også stemmer, eller at demokrati nogensinde kan tilbyde andet end omhyggelig og organiseret udnyttelse af mænd og kvinder, der tillader det at eksistere.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Da kvinder fik begrænset stemmeret ved krigens afslutning, fik de også ret til at komme ind i Parlamentet, og valget i det sene efterår 1918 gav dem deres første mulighed. Partisystemet var allerede begyndt at vise de første tegn på forfald, og på grund af den ubønhørlige lov om gengældelsesretfærdighed var det parti, der havde født demokratiet i Storbritannien, på fuldt tilbagetog for dets utaknemmelige afkom. Ikke desto mindre vendte kvinder sig i den første fase af deres triumf mod de daværende partier, enten som vælgere eller potentielle kandidater.

Min egen mistillid til partipolitik gjorde mig skeptisk over for at dreje i denne retning, og jeg foretrak at stille op som uafhængig og stille op sammen med alle de andre kvindelige kandidater ved denne lejlighed, bortset fra én. Undtagelsen var Sinn Féin-grevinde Markievicz, som, selvom hun var en berygtet og erklæret fjende af Storbritannien, fandt det en fuldstændig enkel sag under det demokratiske system at sikre valg til parlamentet i det land, som hun åbent havde pralet med, at hun ville ødelægge, opløse og miskreditere. Hun blev, hvis jeg husker rigtigt, valgt tilbage uden modkandidat. Det næste eksempel var næppe mere opmuntrende, for den første kvinde, der blev valgt til en engelsk valgkreds, var en amerikanskfødt statsborger, der ikke havde nogen legitimationsoplysninger til at repræsentere britiske kvinder i deres eget parlament, bortset fra at hun havde giftet sig med en britisk statsborger, der blev tvunget til Overhuset ved sin fars død. Kritikere af kvindebevægelsen pegede med en næppe skjult tilfredshed på denne afslutning og gjorde sig umage med at fremstille denne dame som et sørgeligt eksempel på kvindelig uansvarlighed. De behøvede ikke at have været så personlige, for hun var hverken bedre eller værre end nogen anden kvinde valgt til det britiske Underhus, som et resultat af de militante kvinders mange års indsats og kamp. Det er en sørgelig kendsgerning, omend ikke desto mindre sand, at det efterfølgende valg af partikvinder til Westminster ikke har gjort den mindste forskel for hverken mænd eller kvinder, og selvom mange dygtige kvinder har sluttet sig til rækken af vores valgte repræsentanter, har deres indflydelse været fuldstændig ubetydelig på Storbritanniens eller dets imperiums skæbne. De er, ligesom deres mandlige kolleger, blot tandhjul i det demokratiske systems partihjul, der marcherer ind i lobbyerne ved partiets pisk, hjælpeløse over for det officielle maskineris juggernaut, der ruller videre og knuser alt initiativ og uafhængighed foran det og reducerer enhver person, der skylder det troskab, til en simpel kode for at gennemføre dets politikker og dets foranstaltninger. Og hvis dette er sandt for Parlamentet - og hvem kan benægte det? - er det endnu mere sandt for den kvindelige vælger. Hun er også fanget i dette ubønhørlige system, en sand slave af sin partiorganisation.

Til dem, der udfordrer dette, må spørgsmålet stilles: Hvilken magt har det kvindelige medlem eller den kvindelige vælger under det nuværende system til at ændre nogen politik fra nogen hidtil valgt regering? Påstår den mest entusiastiske beundrer af det nuværende system, at kvinder, uanset hvilket parti de tilhører, er tilfredse med den nuværende situation i dette land? Er de villige til at se økonomiske forhold, hvor beskæftigelsestallene har nået det utrolige antal på mellem to og tre millioner, forblive uændrede? Er de tilfredse med synet af disse forladte områder, der rammer fortvivlelse i hjertet af ethvert levende menneske? Er de ligeglade med landbrugsdistrikternes forfald og landbrugsindustriens vanskelige situation og ligeglade med de forfærdelige boligforhold, som alle partier beklager?

Hvis man vender sig mod det store felt af kejserlig og udenrigspolitik, kan man så hævde, at størstedelen af britiske kvinder ønsker at se imperiets opløsning eller retningen for den nuværende udenrigspolitik for den påståede nationale regering, hvorved pagter og forpligtelser indgås i deres navne og i hemmelighed med dette lands erklærede fjender, mens vi samtidig efterlades forsvarsløse, ikke kun med henblik på vores eget umiddelbare forsvar, men hvis behovet skulle opstå for at overholde disse forpligtelser? Ved vi virkelig, hvad vi udsættes for?

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

begået; hvad indebærer denne politik for kollektiv sikkerhed, eller hvad er den uhyggelige magt, der dikterer den? "Demokrati er overflodens land, som skruppelløse finansfolk drømmer om," siger Georges Sorel. Har kvinder med stemmeret nogen magt til at kontrollere en indenrigspolitik eller en udenrigspolitik, der er dikteret med det formål at gøre denne drøm til virkelighed? Lad det huskes, at når tiden kommer til at betale regningen, vil vi blive drevet som får til slagtning, hjælpeløse over for resultaterne af denne politik. Hvad er værdien af såkaldt frihed, hvis den ikke kan give os magten til at ændre disse skelsættende spørgsmål?

Hvis det er sandt, at den gennemsnitlige kvindelige vælger ikke ønsker nogen af disse ting, hvorfor tillader hun dem så, hvis hun er fri under det demokratiske system? Hvis hun besidder denne frihed, er hun så ikke dobbelt og tredobbelt skyldig i at lide dem i en time længere? Dette er testen på hendes krav på en ansvarlig rolle i sit lands regering. Hvis hun har opnået den nødvendige magt og frihed under det eksisterende system, er anklagen om, at hun er ude af stand til at spille en borgerlig rolle i sit lands anliggender og faktisk er uegnet til ansvar, bevist til punkt og prikke.

Intet af dette er sandt. Sandheden ligger i, at der ikke er nogen frihed for hverken mænd eller kvinder under det nuværende forældede system. Det, der lænker både mænd og kvinder, er, at partisystemet er i forfald, og dette er desto mere mærkbart siden indrømmelsen af voksenvalgret under et uhæmmet demokrati. Over hele verden har den samme dekadence indtrådt, på grund af tidens og omstændighedernes uundgåelige fremmarch, forandringen fra en verden i fattigdom til en verden med ubegrænset overflod gør ordnet planlægning ikke blot nødvendig, men livsvigtig for eksistensen. Under disse forandringer er den gamle verdens metoder forældede og må vige pladsen for den nye. Hvis kvinder skal være værdige til deres plads i nationens råd, må de som realister stå ansigt til ansigt med de nye verdensforhold, der samler sig omkring dem. Før eller siden må de vælge. Beslutningen er skelsættende, for kvinders status vil afhænge af den i en betydelig periode. Det er derfor ingen let sag, at de skal veje verdenshistorien godt på vægtskålen.

Der er to veje åbne for kvinden. Den første er, at hun skal kæmpe videre mod det gamle verdens forfaldne system, tilfreds med at være tjenerinde for de professionelle politikere fra de forskellige partier, hun tilslutter sig. Om dette kan det siges, at hun har givet det en lang og trofast prøve, og at hvis hun under det kunne have opnået nogen praktisk ændring i retning af social, politisk eller økonomisk frihed, har hun beklageligt fejlet. Hun må nu overveje, om fejlen ligger hos hende selv eller i det system, hun stadig klamrer sig til. I denne forbindelse vil hun bemærke, at de separate partier gradvist forsvinder. Det Liberale Parti er gået ind i fortidens tusmørke; Det Konservative Parti er i hurtig opløsning, og vi ved med forsikring fra sin egen leder, at der ikke er noget håb om, at det kan genvinde sin uafhængighed. Den samme skæbne venter Socialistpartiet, da det også må rejse ad den samme vej, som har suget de to andre partier ind under Socialdemokratiets kviksand.

Hun må derfor lede efter et bedre system; et system, der er mere i overensstemmelse med moderne forhold. Hvad skal erstatte fortidens vaklende bygning?

Enhver politikstuderende er klar over, at spørgsmålet nu ligger mellem fascisme og kommunisme. Hvad angår britiske kvinder, er kommunismen ikke særlig tiltalende. For ikke at gå videre, er det ødelæggelsens filosofi og en negation af kvindelighedens naturlige instinkter. Det er antitesen til ethvert princip og enhver praksis, som kvinder værdsætter og kræver.

Fascisme synes at være den eneste løsning. Den indeholder ethvert princip, der er særligt egnet til og tilpasningsdygtigt til den britiske karakters genialitet. Den tilbyder reel frihed og selvstændighed til alle mennesker og ...

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

kvinder med velvilje over for dette land. For at der ikke skulle opstå misforståelser, vil vi definere disse så ofte løst anvendte udtryk med ord, som ingen demokrat vil strides med, for de er taget fra den uforfalskede demokratiske apostel, John Stuart Mill.

"Det eneste formål," skrev han, "som menneskeheden individuelt eller kollektivt har ret til at gribe ind i handlefriheden for enhver af deres medlemmer, er selvbeskyttelse. Det eneste formål, som magt retmæssigt kan udøves til over for ethvert medlem af et civiliseret samfund mod sin vilje, er at forhindre skade på andre."

Dette er netop den fascistiske opfattelse af individuel frihed, og det er åbenlyst en opfattelse, der, hvad angår kvinder, giver dem enhver mulighed, de legitimt kan kræve i deres fremtidige status som kvindelige borgere. I intet andet system er disse principper nedfældet. Desuden sikrer fascismen kvinder en ligelig status med deres mænd i den korporative stat, da den indeholder det eneste middel, hvorved de vil blive i stand til at styre og kontrollere de forhold, de skal leve under; således vil fascismen alene fuldføre det arbejde, der blev påbegyndt på deres vegne af de militante kvinder fra 1906 til 1914. Derudover vil den redde dem fra den besmittede atmosfære af korruption, der er iboende i partisystemet, og for første gang vil den give en mulighed, gennem maskineriet i deres egne særlige korporationer, for med et vist håb om succes at tackle de store spørgsmål, der så tæt vedrører deres eget og deres børns liv.

På det økonomiske område vil det sikre sikkerhed med lige løn for lige arbejde, det evige ben
en strid, der har splittet kønnene med så alvorlige konsekvenser for industrien.

I den sociale sfære fjerner den alle klassebarrierer, mens den i den politiske sfære skaber retfærdighed og ligestilling for første gang i kvindernes kamps historie.

Og vigtigst af alt kommer fascismen til at lægge krigens hjemsøgende spøgelse for altid til side ved at fjerne de grundlæggende årsager, der eksisterer og har deres eksistens i internationalismen, et instrument smedet med det formål at sætte "skrupelløse finansfolk" i stand til at drage fordel af det "overflodsland" kaldet "demokrati", som de drømmer om.

For at alt dette kan opnås, vil fascismen kræve, at kvinder på lige fod med mænd yder et disciplineret samarbejde i sammensvejsningen af en ordnet stat, og fascismen vil med rette pålægge alle statens borgere ansvaret og pligten til at arbejde i harmoni, ikke i nogen sektions eller klasses interesse, men til gavn for hele dens befolkning. Den vil opfordre kvinder som mænd til at underordne alle egoistiske individuelle privilegier, så de mindre heldige under dens beskyttelse kan være sikre mod udnyttelse.

Dette er fascisme. Alt andet er fatamorgana. Kan man sige, at britiske kvinder ikke kan leve op til denne store begivenhed i deres lands historie? De, der vil afvise denne mulighed, er ikke kun kvinders fjender, men al fremgang og civilisation. De kvinder, der udholdt prøvelserne i den store kamp i førkrigstiden, har i det mindste fortjent retten til at udfordre det folk, der endnu engang ville slavebinde dem i fortidens underkastelse og lænke dem i et system, der nægter dem enhver mulighed for at spille en ærefuld rolle i den nødvendige reorganisering af deres land. Britiske kvinder har aldrig fejlet eller vaklet, når Storbritannien har haft brug for dem. De vil også, sammen med mændene i deres generation, løfte den britiske fascismes banner og bære det højt over partisystemets uro og beskidte skænderier og fremskynde den dag, hvor deres nation skal genfødes. I den triumferende time vil de virkelig have fortjent den stolte ret til at hylde et genfødt og Storbritanien og endelig hvile i dets suveræne folks fred, sikkerhed og velstand.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Precious Acres af Jorian Jenks

De, der måske er fristet til at antage, at Storbritannien ikke har noget jordproblem, fordi det ikke har nogen jordpolitik, gør klogt i at overveje disse foruroligende kendsgerninger nøje.

Med undtagelse af Belgien og Holland er Storbritannien det tættest befolkede land i verden; og da andelen af naturligt ufrugtbar jord (f.eks. bjergområder) er meget højere på disse øer end i Nederlandene, synes det ubestrideligt, at vi har mindre fødevareproducerende jord pr. indbygger end noget andet land.

Storbritannien er det eneste civiliserede land i verden uden en fast politik for bevarelse, genopretning og forbedring af jord. Ikke en eneste regering har taget noget som helst skridt for at bremse det årlige tab af landbrugsjord, som nu beløber sig til over 2 millioner acres eller 7% af det samlede areal siden afslutningen af Første Verdenskrig.

Storbritannien er unik ved den høje andel af sin befolkning, der er adskilt fra al kontakt med deres hjemland, og ved den høje andel af gammel, konserveret mad i den nationale kost.
Forskere begynder at opdage resultaterne af denne kunstighed i form af underernæring, nervesygdomme og social uro.

En udenlandsk iagttager kunne tilgives for at konkludere, at vi på vores perverse britiske måde forsøger at gøre os selv til genstand for et yderst farligt eksperiment, nemlig at opdage, om det nationale liv kan opretholdes sundt i et fuldstændig urbaniseret og praktisk talt parasitisk samfund, der for selve livets nødvendigheder er afhængigt af andre nationers anstrengelser og velvilje. Han kunne yderligere antage, at en så usikker situation var blevet påtvunget os af vores barske klima eller vores jordbunds fattigdom. Og hans holdning over for os ville være præget af medlidenhed snarere end beundring.

Hvor smertefuldt er det ikke at måtte indrømme, at denne alarmerende situation stammer fra én årsag, og kun én årsag, nemlig ufølsom og vedvarende forsømmelse af første principper. Lad der ikke være nogen tvivl om dette. Vores klima er ikke barskt; tværtimod er det et af de mest ligeværdige i verden. Vores jord er ikke dårlig; tværtimod er den i gennemsnit en af de mest produktive i verden. Men vi har, til vores synder, et politisk system, der nægter at se længere end til det næste valg, som er plaget af enhver særinteresse med en økse at male og enhver vildledt økonom med et akademisk ry at opretholde.

Det er den dybeste fejltagelse at antage, at det er vores naturlige skæbne at være producenter, transportører og bankfolk til resten af verden, og at en sådan situation indebærer en konstant udbetaling af råvarer og fødevarer. I en kort periode blev denne hypotese bestemt gjort præget af, at en række heldige sammentræf gav os et betydeligt forspring i forhold til andre nationer i udviklingen af de tjenester, som verden på det tidspunkt var parat til at betale næsten enhver pris for. Men den hurtige og næsten universelle fremkomst af industriel og finansiel nationalisme har fejet vores midlertidige monopol væk og har gjort hypotesen ikke blot uholdbar, men også positivt farlig. Jo længere vi klamrer os til den, jo mindre i stand til at se kendsgerningerne i det moderne liv i øjnene. Enhver gestus i retning af en uigenkaldelig "genopretning af international handel" udsætter den uundgåelige opgørsdag, hvor vi må stå på egne ben og gøre status over vores egne...

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

ressourcer.

Fordi det er den primære kilde til livsnødvendigheder, er dens omhyggelige og oplyste udvikling en forudsætning for national velstand. Fordi det er en national arv, kulturel såvel som materiel, er dens bevarelse en højtidelig national pligt.

Det er værd at huske, at disse kendsgerninger indtil forholdsvis moderne tid var generelt anerkendte, om end ikke altid korrekt fortolket. Jordbesiddelse blev anset for at give ikke blot store privilegier, men også store ansvarsområder, både sociale og økonomiske. De herskende klasser bestod næsten udelukkende af godsejerfamilierne. Landbrug blev anerkendt som den store basisindustri, og dets velfærd var et spørgsmål af national betydning.

Det var først, da et forarmet godsejeraristokrati var blevet fortrængt af det opkomne og stort set fremmede plutokrati, der udsprang af Napoleonstidens kaotiske finanser, at den nationale holdning til jorden undergik en alvorlig forværring. Og det var først, da den victorianske eksportkapitalisme begyndte at trække sine enorme importindtægter, at det britiske landbrug ikke formåede at holde trit med udviklingen af britiske industrivirksomheder. Men da doktrinen om, at den organiserede kapitals profit er målestokken for national velstand, var etableret, kunne det uorganiserede landbrug forgæves søge hjælp eller lederskab hos Westminster.

Og derfor er et studie af det britiske landskab i dag næsten et studie af en uddød civilisation.
Dybe veje, der ikke har båret hjul i en generation, vidtstrakte hække, der ikke har set jern i et årti, gamle plovspor stadig synlige på tætbevoksede græsgange, lader og hytter i alle stadier af forfald, kirker bygget til menigheder fem gange så store som de nuværende sogne, stille vandmøller og smuldrende herregårde: alt sammen vidner om en forsvunden landbefolkning, der engang var aktivt engageret i den mandigste af alle opgaver.

Det er selvfølgelig sandt, at den bedre jord stadig dyrkes, og ofte dyrkes godt, selvom antallet af dem med en direkte interesse i den skrumper år for år. Og hist og her finder man modige eventyrere, der satser alt på svin eller fjerkræ, frugt eller mælk. Men over en stor del af landskabet hænger den skæbne, der følger af hånd-til-mund-metoder, som er født af mangel på selvtillid og udtrykkes i forsømte græsgange, der er underbesat med intetsigende kvæg. Atmosfæren er så apatisk, at selv de spildsomme og uskøne indtrængen fra den spekulative bygherre accepteres næsten uden spor af den vrede, som en sådan vanhelligelse ville have vakt for et par generationer siden.

Det er vigtigt at forstå omfanget af den skade, der er forvoldt på et uerstatteligt nationalt aktiv. Teoretisk set er land uforgængeligt, medmindre det selvfølgelig skylles væk af havet, en proces, der i øvrigt kan ses flere steder på vores kystlinje. Men der kan ske adskillige ting med det, som vil gøre det praktisk talt ubrugeligt set fra et fødevareproduktionssynspunkt, og det er det vigtigste synspunkt for nationen.

For det første kan dyrket jord, hvad enten det er agerjord eller græsningsarealer, hurtigt synke ned i en forfalden tilstand, hvor den ikke producerer andet end sparsom høst til kvæg og får, og selv de mangler, hvis kaninerne ankommer først. Den ildevarslende stigning i arealet, der returneres som "rå græsningsarealer" i en periode, hvor det dyrkede areal er blevet støt skrumpet, viser tydeligt nok, hvad der er sket. Størstedelen af vores rå græsningsarealer er naturligvis bjergtoppe og hedeland. Men hele den nylige stigning, og en hel del mere, består af forbedret jord af en type, der ville blive dyrket i ethvert andet europæisk land eller endda vores egne Dominions, men som ikke kan dyrkes her på grund af vedvarende officiel forsømmelse.

Politikere af Inskip-typen kan lide os til at tro, at dette forladte land kan bringes ind i ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

produktion i en nødsituation. Tilsyneladende har de desillusionerende oplevelser fra den sidste krig ikke lært dem, at jord ikke pludselig kan bringes i produktion ved at blive dyrket med et par traktorer og noget ufaglært arbejdskraft. Landindvinding er et højt kvalificeret arbejde, der kræver nogle års tålmodigt arbejde, før resultaterne kan opnås. Det kan meget nyttigt indarbejdes i en langsigtet landbrugspolitik; men som et middel til at producere fødevarer i en nødsituation er det praktisk talt værdiløst.

For det andet bruger byggeri, uanset om det er bolig- eller industribyggeri, en stor mængde jord hvert år og steriliserer fuldt ud så meget, som det rent faktisk bruger. Siden 1929 har England og Wales alene mistet 421.000 acres landbrugsjord, hvoraf kun 159.000 acres er genopstået som græsningsarealer; næsten alle de resterende 262.000 acres er gået over i bygherrens kæbe, hvoraf meget er flad og frugtbar agerjord i en høj opdyrket tilstand.

Det skal huskes, at tabet af landbrugsjord ikke stopper ved det område, der rent faktisk er optaget af fabrikker, huse og haver. Veje og rekreative områder skal etableres, og der er altid, især i nyudviklede områder, store områder med ødemark. Desuden lider landbrugsjord i udkanten af et bebygget område eller landbrugsjord, der på moderne vis er blevet oversået med isolerede boliger, betydeligt. Spurve og rotter kommer i tusindvis; porte og hegn bliver brudt ned; herreløse hunde jager husdyr, og småskader stiger enormt. Med fremkomsten af billig vejtransport og den deraf følgende udadgående fremdrift af forstadsudvikling må det således berørte område, selvom det stadig returneres som landbrugsjord, udgøre hundredtusindvis af hektar.

Det er umuligt at komme uden om den konklusion, at Storbritannien ødsler sin nationale arv på et tidspunkt, hvor verdensbegivenhedernes gang gør det af afgørende betydning, at landet bevarer hver en hektar. De, der måtte anse dette for en alarmerende udtalelse, rådes til omhyggeligt at studere professor RG Stapledons nylige værk, * *The Land; Now and Tomorrow*.* Myndigheden mener, at "vores landbrugsarealer svinder hurtigt ind, og det må de uundgåeligt svinder ind, og medmindre der træffes en beslutning om det minimumsareal, der for enhver pris skal bevares til fødevareproduktion, og der træffes passende foranstaltninger, kan Englands landbrugsjord om højst to hundrede år blive reduceret til halvdelen."

To hundrede år lyder måske som lang tid, men er der nogen modige nok til at påstå, at vores børn, og slet ikke vores børnebørn, vil være i stand til at trække ubegrænsede fødevareforsyninger fra Amerika og Antipoderne? Ønsker vi at gå over i historien som den generation, der ødelagde den nationale ejendom og lod vores efterkommere stå over for det elementære problem med sult? Den victorianske eksportkapitalisme har testamenteret os de trængte områder; skal vi være ansvarlige for et nyt sæt af øde områder?

Yderligere overvejelser af de ernæringsmæssige og økonomiske aspekter af vores jordproblem ville føre os ind i en dyb diskussion af landbrugets mange funktioner som en integreret del af det nationale liv.
Det er derfor nødvendigt at afbryde for at diskutere det lige så vigtige kulturelle aspekt.

Dette aspekt får ganske vist allerede en vis opmærksomhed på en krampagtig og ensidig måde under byplanlægningsbevægelsen. Men selve navnet på denne bevægelse afslører dens begrænsninger. Et samfund, der er blevet opmuntret til at glemme betydningen af sit landbrug og betragte importerede fødevareforsyninger som et naturligt fænomen, er kommet til at betragte landskabet som et blot supplement til byerne, en slags glorificeret offentlig park. Der er faktisk en stor fare for, at det landlige England kan blive et karakterløst "åbent rum" på samme måde som en stor del af Home Counties er blevet en karakterløs haveforstad.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Den medfødte trang hos et urbaniseret folk til at flygte fra den støjende, forurenede atmosfære i deres byer kan ikke fremkalde andet end sympati. At disse mennesker med glæde vil tilbringe halvdelen af deres søndag med at sluge benzindampe på en overbelastet hovedvej for at kunne tilbringe den anden halvdel i frisk luft, er patetisk betydningsfuldt. Det er synd, at så mange af dem synes ude af stand til at gribe frugten af deres foretagende uden at ødelægge den.

For landet kan ikke opfylde sin kulturelle funktion, medmindre det får lov til at bevare sin egen karakter, og den karakter er uadskillelig fra dets materielle eller landbrugsmæssige funktion. Byen kan ikke undslippe byen, hvis den tager byen med sig, lige så lidt som den intellektuelle kan give sit sind en pause, hvis han tager sine argumenter med på sine vandreture i landet. Synet af en landsby, der er blevet forstadslignende af dem, der er kommet for at "bo på landet", er lige så patetisk som synet af en flok intellektuelle, der går afsted i fuld tale, mens der omkring dem foregår ti tusind aktiviteter, der er mere interessante og vigtige end deres egne. Som en landmand udtrykte det for ikke så længe siden: "Jeg har ikke så meget imod, at de går hen over mine marker. Jeg har ikke så meget imod, at de motionerer deres narrehunde på min bekostning. Jeg har ikke engang noget imod, at de kravler over porte, som et barn kunne åbne. Men når jeg tænker på, at de har gået over to mil god landbrugsjord og aldrig en eneste gang tænkt på at se, hvad der foregik, føler jeg, at min høflighed er spildt."

Det, vi kan kalde "offentlig park"-holdningen, kommer til udtryk på måder, der er mere alvorlige end ligegyldighed over for landlige aktiviteter. Ligesom søpindsvinet ikke mener, det er skadeligt at kaste sten efter ænderne, når ænderpasseren ikke ser dem, er der tusindvis af uddannede voksne, der ikke ser nogen skade i ubetydelig ulovlig indtrængen, når der er ringe eller ingen chance for at blive opdaget. Og den kumulative effekt af ubetydelig ulovlig indtrængen skaber en ubehagelig situation i områder, der er foretrukket af byforladte.

I Tyskland plantes frugttræer i hække langs vejen, og jorden dyrkes helt ud til kanten. I England er en sådan procedure fuldstændig umulig, da træerne ville blive røvet af organiserede plyndringsgrupper, og afgrøderne trampet fladt i en kædes bredde. Briten er ikke nødvendigvis mindre ærlig eller mere destruktiv end tyskeren; han er simpelthen blevet afruraliseret i en sådan grad, at hans værdisans og hans moralske adfærdskodeks ophører med den sidste lygtepæl. Personer, der ville blive chokerede over tanken om at stjæle en mønt fra en butiksdisk, vil ikke se noget umoralsk i at bryde igennem et halvt dusin hække for at stjæle svampe.

Landskabet har så meget reel rigdom at tilbyde sine besøgende, at den oplagte måde at overvinde de nuværende beklagelige tendenser på er at vise folk, hvor denne rigdom ligger. Selv nu er der mange, der kan og værdsætter ensomhedens helbredende balsam, den åndelige trøst ved fred og sikkerhed, den fængslende interesse i de evigt skiftende marker og skove; men de er alle for få.
Ingen vil med vilje skade eller skæmme det, som han føler en stærk personlig interesse i, og det første skridt mod bevarelsen af landskabet er en national indsats for at udvikle det, professor Stapledon kalder "landlig sindighed".

En fascistisk regering vil naturligvis være nødt til at se jordproblemet i dets helhed i øjnene, da jorden er et af de grundlag, som dens opfattelse af et levende nationskab er bygget på. Faktisk vil dens erklærede politik for landbrugsudvikling i sig selv skabe et presserende problem ved at stimulere spekulativ aktivitet på ejendomsmarkedet, og denne aktivitet vil skulle håndteres alvorligt, før landbrugspolitikken kan udvikles fuldt ud.

Den fascistiske holdning til jorden kan beskrives i et par sætninger.

Jord må ikke længere betragtes som en spekulativ vare. Dens værdi skal vurderes retfærdigt, og al tilvækst skal deles af dem, der har bidraget til at skabe den, inklusive

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Arealanvendelse skal være genstand for omhyggelig langsigtet national planlægning. Byggeaktivitet skal så vidt muligt begrænses til områder med lav landbrugsværdi.

Jordbesiddelse skal være så spredt som muligt, med det formål at have et stort antal små, sikre familieejendomme. Det vil dog også medføre ansvar, og de, der misbruger deres jord, vil blive betragtet som sociale fjender.

Offentlig adgang til jorden skal forbedres ved udvidelse og bedre afgrænsning af markstier, campingpladser og vejkanter. Samtidig skal loven om ulovlig indtrængen revideres, og landdistrikterne skal beskyttes bedre mod indgreb og skader. Det kan muligvis blive nødvendigt at oprette et korps af vagter.

Der skal føres krig mod skadedyr som kaniner, råger og duer; og selvom der ikke må diskrimineres mod marksport, må sådan sport ikke have lov til at forstyrre hverken landbrugs- eller fritidsaktiviteter.

Offentligheden skal opdrages til at respektere og værdsætte landskabet og til at vise en intelligent interesse for dets aktiviteter.

Vi er som race ikke særlig tilbøjelige til at sentimentalisere om jorden. Vi bruger ordet Moderland, men sjældent, aldrig Fædreland. Et århundrede med *laissez-faire* liberalisme og finansiel konservatisme har avlet en kortsynet kommercialiseret holdning til vores jord.

Alligevel er det Storbritannien, vi drømmer om, den fysiske legemliggørelse af vores nationale ånd, ikke et Storbritannien af gader og fabrikker eller endda parker og offentlige bygninger, men et Storbritannien af smilende dale og bølgende højland, af dyrkede marker og hyggelige gårde. En by er en by over hele verden; og verdens byer tenderer årligt mod standardisering. Men det landlige Storbritannien er i sin særlige form vores eget, uadskilleligt fra vores nationale karakter. Vi skal bevare den nidkært, ikke i den museumsagtige atmosfære i Stratford-on-Avon, men i produktivitetens naturlige kraft.

Få af os er mere end et par generationer væk fra jorden. Lidt genopdragelse gennem presse og radio ville gøre os til landsmænd igen, i hvert fald i vores fritid: ikke uddannelsen af den professionelle skolelærer, hvis "landbrug" består af nyttig, men temmelig trist elementær videnskab, men den uddannelse, der ville sende os ud på vejene og markerne med åbne øjne og nysgerrige sind. En introduktion til landets historie og hverdagsliv ville ikke blot opmuntre byboeren til at værdsætte landbrugets problemer, men også give sine landlige udflugter en fængslende interesse. Intelligent landlig sind kunne være den fineste mulige modgift mod bylivets stress, for Moder Jord kan give trøst til både sjælen og kroppen.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Hitlers Berchtesgaden an Idyll of New Germany af Joan Morgan

Ø Hvis du kender Bayern godt, og selvom du husker på, at Wittelbach-familien med hele Bayern og Føreren med hele Tyskland at vælge imellem valgte Berchtesgaden for deres sommerhuse, er der intet, der helt forbereder dig på dette sted, der på én gang er hjertet af det gamle Bayern og sjælen i det nye Tyskland. Alt, hvad du drømte om – Bayern, når det er mest eventyrligt, og nationalsocialismen, når det er bedst, er komprimeret i denne bjergomkransede købstad, der kan prale af omtrent den samme befolkning som Londons nyeste boligblok.

Efter toget forlader Bad Reichenhall, kører det dybere og dybere ind i bjergene, indtil du føler, at de fuldstændigt vil omslutte dig, mens du snor dig op ad den dybe dal, der er en kile af Tyskland, der er presset ind i Østrig. (Det er muligt, og ret spændende, at gå til Østrig i tre retninger.)

Det første indtryk er et af bevægelse. Alle fra to år og opefter er på tæerne i en slags forventningsfuldhed. Om det skyldes højden, det bayerske humør eller det faktum, at Føreren kan køre igennem når som helst, har jeg aldrig opdaget; faktum er, at luften kribler af vitalitet.

Her i disse yndigt musikalsk-komiske omgivelser virker nationalsocialismen rigtig sjov.
Bortset fra ved lejlighedsvise møder, som er enkle og mærkeligt inspirerende, er du ikke så bevidst om den dybe mystiske alvor i det hele; den uendelighed, der er opnået, og den opgave, der ligger forude.

Du føler, at SS med sin attraktive uniform, kontakt med Føreren og et sundt liv i dejlige omgivelser er et meget behageligt erhverv, og SS er sandelig en fremragende organisation, åben for alle aldre og klasser på patriotismens fælles grundlag.

Her, mere end noget andet sted i Tyskland, ser man, hvordan alle fra det ældste SS-medlem til det yngste barn, der sælger vinterhjælpsmærker, har en andel i landet; ingen lider under den sjælsdestruktive smerte ved at føle sig uønsket. Enhver præstation er deres præstation; ethvert tilbageslag deres. Man indser, hvordan nationalsocialismen, ved at genoprette håbet og genoplive troen på deres lands fremtid, har givet folket noget at leve for.

Det århundreder gamle liv på stedet fortsætter, som det altid har gjort, plus nationalsocialismen; og derfor er livet i Berchtesgaden et non-stop show. Når tæppet går for én akt, går den næste op. Man hører en monoton brummen forbi vinduet, hvor hundrede bondekvinder i nationaldragt med de små sort-grøn-røde strikkede frakker, de kalder Berchtesgadener. Med sig har de en præst, og de bevæger sig langsomt, syngende, med nedslåede øjne. Senere hører man de skingre stemmer fra de unge BDM (Hitler-piger), der marcherer i deres korte brune frakker, eller en flok Hitlerjugend, enorme virile drenge med bannere. Der er altid en marchsang i luften.

Når alt andet fejler, har de brandøvelse. Hundrede brandmænd (eller én for hver tredive indbyggere) i tunikaer, hjelme og plusfours optræder dristigt foran dit vindue. Søndag er dog dagen. På Markt Platz, som er byens højdepunkt, samles bønderne; mændene, der konkurrerer med hinanden i de enorme kvaster i deres grønne hatte, på den ene side af springvandet ******ebook converter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

med sin bayerske løve, på den anden side kvinderne med flade sorte hatte siddende på deres fletninger. Klokken ti går de ud for øl og pølser i suppe til Neuhaus (den lillebror til Hofbrauhaus) med sin ølhave under kastanjetræerne, hvor de lufter dit sengetøj på hegnet til Wittelsbach Schloss, dens *bierstube* med sin uovertrufne gemütlichkeit, hvor partiledere gnider skuldre med guider; et vitalt centrum i en vital by.

Grand Hotel, storslået nok til enhver. Kurhaus med sit fremragende orkester og gæstende musikere fra München. Bondeteatret med sin rå vid og tiltalende musik. Der er dansestederne; Hofschaffer med sin intime atmosfære, sit lommetørklædegulv fyldt ud over drømmene hos en London- *hotelmester,* og Kur Cafe, hvor de enorme, elegante drenge fra SS-livvagten danser i det, der engang var en kongelig villa i det bayerske hus. Der er kunstnerne, Fritz Richter med sine mærkeligt inspirerede træsnit og en af de førsteklasses landskabsmalere fra den moderne alpeskole.

For at komme ud i det fri: først er der Førerens hus, på toppen af verden, med en glasvæg, der vender ud mod en procession af bjerge, beliggende på et så stejlt sted, at det ser ud til at læne sig tilbage. Huset dominerer dalen, ligesom Føreren dominerer byen.

Der er Königsee, den smukkeste af alle alpesøer, dybest grøn med stejle bjerge, der omgiver den på alle sider. Der er Zauberwald, en magisk skov, hvor strømmen fra Hintersee bruser gennem grønne, bløde klipper.

Der er saltminen, hvor man (i dette uniformernes land) klæder sig i en sort tunika og hvide plus fours (hvilket slet ikke er så *elegant* og passende, som det lyder) og kælker ned til en underjordisk sø med en lyskæde og et hagekors i den anden ende. Der er Schloss Platz med dens krigsmindesmærke.

Der er de alpine enge med naturens række af farveskemaer, lyserød den ene uge, blå og gul den næste, som ville drive blomsterhandlerne i London, Paris og New York til misundelse.

Der er skovene, ensartede, der marcherer lige og stærkt op til snegrænsen. Bjergene; det smukke Watzmann, det næsthøjeste i Tyskland; det barske Goll og det barske, legendariske Untersberg. For de modige er der det oplyste ishul, 1800 meter oppe i Untersberg, og der er også Almbach Klamm, en brusende, betagende kløft, hvor man synes at gå langt mere ned end op, som kun slutter, når man har opgivet håbet og falder ind under overskriften "Følelsesmæssig oplevelse" og ikke "Landskab".

I Berchtesgadener Land hilser man én ligeligt med "Grass Gott" og "Heil Hitler!". Intet under. Hilsen Gud for at have skabt noget så dejligt, og Hil Hitler for at have gemt det til de mennesker, der elsker det højere end livet.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

En nordisk verdensføderation af

Vidkun Quisling

LEDER AF DEN NORSKE NASJONALE SAMLING

EN Når den gamle verden falder, fødes en ny. Samtidig med vores tredje årlige møde i Stavanger sidste år, åbnede Kommunistisk Internationales syvende verdenskongres i den tidligere "adelsklub" i Moskva, efter en mellemperiode på syv år siden den sidste verdenskongres i 1928.

Kongressen varede fra 25. juli til 21. august. Dens primære formål var at gennemgå, hvad den jødiske internationale marxistiske sammensværgelse havde udrettet i løbet af de syv år i og uden for Sovjetrusland med hensyn til udførelsen af Stalins program for bolsjevisering af verden, som havde været genstand for diskussion på den foregående verdenskongres.

For det andet bekræftede den taktikken i sit program for at ødelægge den nationale modstandskræfter og tænde den kommunistiske verdensrevolutions ild. Der blev især lagt vægt på den såkaldte enheds- og folkefronts taktik, som vi har set udvikle sig i Frankrig, Spanien, Belgien og andre steder. Vi er også godt bekendt med den her i Norge i den såkaldte "kriseaftale" med landmændenes parti og i Arbejderpartiets nye camouflagetaktik gennem dets antagelse af en borgerlig og national forklædning. En anden sag, der berører vores land direkte, nemlig Sovjetruslands deltagelse i Folkeforbundet, er også et symptom på den samme folkefronttaktik, som længe har været indarbejdet i Komintems program.

I år, mens vi i den Nasjonale Samling er samlet til vores årlige demonstration, ser vi indkaldelse til endnu en verdenskongres.

Denne gang afholder aktionærerne i Folkeforbundets konkursramte koncern deres ekstraordinære generalforsamling for at drøfte likvidationen af virksomheden eller dens mulige rekonstruktion til efteråret, når forsamlingen afholder sit sædvanlige årsmøde.

Jeg nævner disse begivenheder, som har fundet sted samtidig med vores to sidste nationale demonstrationer, ikke blot på grund af deres store betydning, men fordi disse ting meget tydeligt illustrerer den udenrigspolitiske situation, vi står over for i dag.

På den ene side har vi en utrættelig aktiv verdensbolsjevisme, som, set fra et historisk synspunkt, blot er et alarmerende symptom på den gamle verdens forsvinden og en vedvarende indsats fra uhyggelige magter på at tvinge verdensudviklingen ind i deres egen ødelæggelsesvej, det vil sige mod en universel materialistisk republik under jødisk diktatur.

På den anden side finder vi den gamle verdens formålsløse forsøg på at løse nutidens bydende krav, kravene om fred og samarbejde mellem nationerne. Hele sagen forpurres af sammenstødet mellem individuelle interesser, ligesom det interne nationale samarbejde, som situationen kræver, ødelægges af klassekamp og egoistiske partikonflikter. Denne opløsningsproces ledsages af uro og kriser, krig og borgerkrig.

De internationalistiske magter griber ind, og hele bekymringen falder gradvist hen i marxisme og ødelæggelse på præcis samme måde som den borgerligt-liberale stat gradvist fortæres af ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Marxismen, som vi ser det så tydeligt i vores eget land. Midt i alt dette skyder den altid ungdommelige menneskehed nye skud; nationale bevægelser for renæssance og forening varsler den nye tidsalder og indfører en ny stat og en ny verdensorden. Den nye orden er også undervejs i dette land.

SANKTIONER OG LIGAENS SAMMENBRUD

En anden væsentlig kendsgerning er, at sammenbruddet af den borgerlige parlamentariske kapitalistiske institution, Folkeforbundet, ikke blot skyldes dens egen usundhed og marxismens underjordiske aktiviteter eller de grundlæggende og formelle fejl i Folkeforbundets organisering.

Det er blevet ødelagt af det fascistiske Italien, en af repræsentanterne for den nye tids organiserede samfund. Trods de halvtreds sanktionistiske stater og oppositionen fra hele den demokratiske og marxistiske verden, og den verdensopinion, der var mobiliseret mod fascismen og Italien, viste den nationale enhed sig at være den stærkeste kraft.

Uden på nogen måde at identificere sig med italiensk fascisme eller italienske interesser har lederne af Nasjonal Samling fra begyndelsen indtaget et klart og bestemt standpunkt til den etiopiske konflikt. De har stået for Norges neutralitet og imod dets deltagelse i de såkaldte sanktioner.

I dette var vi udelukkende påvirket af hensyn til vores lands interesser. Jeg tror imidlertid, at den offentlige mening her, ligesom mange andre steder, var offer for propaganda, der i virkeligheden tjente helt andre interesser end de høje idealer, den foregav at indgyde.

Vores bevægelse tog imidlertid ikke parti. Vi krævede Norges neutralitet og demonstrerede hykleriet og formålsløsheden i hele sanktionsspillet. Vi kan i dag sige, at vi vurderede situationen korrekt.

Fra et militært synspunkt havde vi ret. Trods den almindelige opfattelse vurderede vi korrekt betydningen af moderne krigsmateriel såvel som Etiopiens og Englands modstandskraft, og ikke mindst den enorme moralske og materielle styrke skabt i et folk organiseret til en samlet indsats på et historisk og nationalt grundlag.

Også politisk bedømte vi korrekt. Sanktionspolitikkens nytteløshed og alvorlige fejlberegninger er nu tydelige. Se på den tragiske forvirring, som det mægtige England har oplevet på grund af dets kortsynede Ligapolitik; det er det største moralske og praktiske nederlag, som det britiske imperium har lidt, siden det mistede Amerika.

Sovjetrusland, det nye og bemærkelsesværdige medlem af Folkeforbundet, så i sanktionspolitikken en mulighed for først at starte et skænderi med Mussolini og derefter med Hitler, men da deres beregninger begyndte at slå fejl, trak de snedige bolsjevikiske jøder sig stille og roligt tilbage i baggrunden og slap fri for skud og lod den britiske regering bære skylden og lide skændselen.

NATIONALISTISK POLITIK OG INTERNATIONALT SAMARBEJDE

For første gang siden verdenskrig har Norge måttet se de hårde fakta i øjnene i udenrigspolitikken, som gør det meget vanskeligt at føre den sædvanlige snæversynede politik.

I denne forbindelse vil jeg gerne understrege en kendsgerning, som desværre undervurderes i dette land:

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

nemlig at folks liv er domineret af udenrigspolitik og ikke af indenrigspolitik.
Ved siden af en nations egen "livsvilje" domineres dens interne forhold og struktur af internationale økonomiske og magtmæssige forhold. Disse forhold skabes af folks og staters primitive og bydende behov, af deres kamp for eksistens og for rum at leve i. Men en stats indflydelse i udenrigspolitikken svarer altid til graden af udvikling af dens indre styrke.

Således tvinger nødvendigheden af selvforsørgelse i tilfælde af krig og frem for alt omstruktureringen af verdensøkonomiens struktur blot samfund til at organisere sig på et økonomisk grundlag som nationale arbejderstater. De ændrede forhold over hele verden tvinger enhver nation til at behandle sine naboer som en organiseret økonomisk enhed med fuld og kapabel kontrol over alle sine ressourcer og magt til at udnytte dem bedst muligt. I denne grad er den nuværende krise primært en krise med tilpasning i verdensproduktion og -handel.

Der er imidlertid ingen iboende modsætning mellem tidens krav om disse forenede og stærkt karakteriserede økonomiske nationale enheder og kravet om planlagt internationalt samarbejde, som drives frem med uimodståelig kraft af økonomiske årsager såvel som af hensynet til fredens opretholdelse.

Det er netop dannelsen af sådanne organiserede nationale personligheder, der vil føre til ærlige og effektivt internationalt samarbejde, fri for hverken partiskhed eller undertrykkelse.

TO FJENDTLIGE LEIRE I EUROPA OG I VERDEN

Situationen er den, at der i verden og især i Europa dannes to fjendtlige lejre på samme måde som før verdenskrigen. Sovjetrusland, Frankrig og Tjekkoslovakiet, støttet af international jødedom, som opildner dem til krig mod det nationalsocialistiske Tyskland, præsenterer allerede en samlet front mod dette land og søger at omringe Tyskland yderligere, både politisk og militært.

Under disse forhold er Norges position yderst udsat, da det befinder sig i krydsfeltet mellem Rusland, Tyskland og England, og med sin interne politik allerede i marxisternes magt.

Rusland er fra at være en europæisk stormagt med asiatiske interesser blevet en asiatisk stormagt med europæiske interesser, især i forhold til Atlanterhavet. Men frem for alt er det grundlaget for verdensrevolutionen.

Verdensbolsjevismen forsøger at gøre Norge, og dermed hele Skandinavien, til højrefløjen i sin europæiske angrebsfront mod Tyskland og England. Denne plan rummer uhyggelige muligheder for vores land. I tilfælde af en konflikt mellem Tyskland og Sovjetrusland vil hele Arbejderpartiets synspunkter drive Norge til at tage bolsjevikkernes parti i opposition til Tyskland, og dette vil være i strid med vores løfte om neutralitet.

Tranmal, den uansvarlige diktator fra Arbejderpartiet, har for nylig talt tydeligt nok i denne retning. Så længe Norge og Sovjetrusland er medlemmer af det nuværende Folkeforbund, og Tyskland ikke er det, ser det ud til, at vi er alvorligt truet af krig i denne retning, for vi er forpligtet til at tillade Den Røde Hær og Luftvåbnet fri transit gennem landet i tilfælde af en tysk-russisk konflikt.

Under de nuværende forhold i Europa eksisterer der også mulighed for, at Tyskland og England kan gå i krig. Dette kan for eksempel ske i forbindelse med en konflikt mellem Tyskland og

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

den tredobbelte alliance mellem Frankrig, Tjekkoslovakiet og Sovjetrusland, hvor Tjekkoslovakiet er et næsten mere følsomt punkt end Østrig. At Frankrig derefter vil gå i krig mod Tyskland, ville give England grund til krig, hvilket er endnu mere sikkert nu end før luftfartens enorme udvikling.

En sådan krig mellem England og Tyskland er en katastrofal mulighed for Norge, for siden verdenskrig er hele situationen nu fuldstændig forandret.

Gennem Folkeforbundet som et instrument i britisk verdenspolitik burde vi da blive tvunget direkte ind i krigen, og selv hvis Folkeforbundet falder fra hinanden, burde vi ifølge en autoritet som Lord Lloyd helt sikkert blive udsat for et straffende bombardement, hvis vi, som det var tilfældet under verdenskrigen, tillod vores handelsflåde at transportere varer til England, hvilket hun for sin del utvivlsomt ville insistere på nu som dengang.

Det norske arbejderparti – regeringspartiet – støtter aktivt denne politik rettet mod Tyskland. Hvis Norge går med til dette, betyder det, at vi uigenkaldeligt bliver trukket direkte ind i denne krigspolitik mod mindst 99 procents ønske af det norske folk. Norge kan ikke og vil ikke marchere, medmindre vores egen frihed og vores egne grænser er i fare.

FRED MED ENGLAND OG TYSKLAND

Jeg har allerede understreget, at fred mellem Tyskland og England er en livsnødvendighed for vores eget land. Hvad vi frem for alt må forhindre, er, at Tyskland og England står på hver sin side i en ny krig. For os ville dette være fatalt; ja, det ville betyde ødelæggelse.
Derfor afhænger det af os at gøre alt, hvad der står i vores magt, for at skabe fred og forståelse mellem disse to lande, der ligesom os selv er af nordisk afstamning og livssyn. Selv om vi ikke kan gøre ret meget i denne henseende og må være forsigtige med ikke at blande os i andre landes anliggender, må det være vores umiddelbare pligt med alle retfærdige midler at modarbejde dem, der forsøger at opildne til splid mellem disse vores slægtninge, sædvanligvis på falsk og uærlig grund.

Vi kender de magter, for hvis interesser disse bestræbelser virkelig gøres. En af dem er verdensbolsjevismen. At arbejde for fred og forsoning mellem Tyskland og England bør være vores mål for norsk udenrigspolitik uden hensyntagen til partiinteresser. Det er i højeste grad tydeligt, at Norges interesser kræver dette. Den eneste måde, hvorpå vi kan undgå krig og kaos, afhænger af opretholdelsen af fred og forståelse mellem disse store naboer mod syd og vest, med hvem vi også har den største handelsforbindelse.

For omkring 40 år siden var der, ligesom der er nu, en mulighed for et ærligt forsøg på at skabe en varig forståelse mellem de store nordiske folk. Muligheden blev forsømt eller afvist, og den katastrofe, der fulgte efter denne udeladelse, involverede hele verden. Enhver, der nu vover at fremme den samme katastrofale politik, må gøre det med åbne øjne.

Men enhver, der forstår de tider, vi lever i, må anstrenge sig for at tage stærk og positiv modreaktion.

En anden afgørende overvejelse bringer os til samme konklusion som hovedlinjerne i vores udenrigspolitik. Dekadent liberalisme og dens afkom og arvtager, marxismen, har deres mål rettet mod nationale fællesskaber, primært mod de nordiske.

Bevidst eller ubevidst er målet med denne politik at nedbryde den naturlige nationale organisering af folkene for at realisere den internationale verdensrepublik. ******e-bogkonverter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

Så vil nationernes indre sammenhængskraft blive ødelagt. De vil blive bytte for den nation, som i modsætning til alle andre nationer er spredt over hele jorden og lever som parasitter på de andre nationer; netop derfor har den brug for en sådan ordning for at kunne *gennemføre* sit lidenskabeligt ønskede herredømme over verden. For i dette herredømme ligger hemmeligheden bag jødisk nationalisme og imperialisme.

En duel mellem jødedommen og den nordiske ånd er uundgåelig, da marxisme og internationalisme i virkeligheden er jødisk nationalisme og imperialisme, en sammensværgelse inspireret og ledet af jødedommen mod den afgjort nordiske europæiske civilisation. Det er klart, at nutidens forfaldsprocesser er den alvorligste trussel mod livsidealer, og at vor tids mest kraftfulde modsætninger er blevet indsnævret til en kamp mellem jødedommen og det nordisk-europæiske princip. Når dette er tilfældet, må vi indse, at det mest effektive middel mod den nuværende dekadence og den marxistiske materialismes underjordiske aktiviteter vil findes i en national renæssance for vores folk på det vitaliserende eller vitale fundament af den nordiske race og det karakteristiske temperament.

Og på den anden side skal der i videste forstand være et tættere kulturelt, økonomisk og politisk samarbejde mellem de nordiske og nordisk beslutsomme folk over hele verden: i de skandinaviske lande, i Holland, Flandern, det britiske imperium, Tyskland og i andre lande, hvor medlemmer af den nordiske familie er forholdsvis færre.

Betydningen af ordet "nordisk" er derfor ikke begrænset til de skandinaviske folk, men gælder for alle de store nordiske racer, og vi overvejer ikke nu et usikkert nordligt samarbejde.

Tværtimod er det på den ene side en nødvendig konsekvens af erkendelsen af, at det at opretholde national karakter og organisation er det vigtigste livsspørgsmål for alle kreative folk. Kun på denne måde er det muligt at sikre en fri og fredelig udvikling for nordisk kultur og særpræg, både på det nationale og det universelle område. Samtidig er det en af betingelserne for en dybt rodfæstet anerkendelse af andre racers værdi og kulturelle bidrag, og det vil således befæste alle nationer mod opløsning og kaos.

På den anden side er det en uundgåelig konsekvens af, at det internationale samarbejde, der skal opbygges i disse tider, helst bør baseres på de nordiske folk, der er så nært beslægtede i race, sprog, kultur og interesser. De har samme levestandard og et lignende livssyn, og er også geografisk grupperet sammen.

Også økonomisk er de hinandens bedste kunder.

EN UNION AF NORDISKE FOLK

En blokdannelse af disse folk, en union af nordiske folk, vil være uovervindelig. En sådan union vil i langt højere grad end det konkursramte liberalistisk-marxistiske Genève-forbund være i stand til at fungere som et bolværk mod verdensbolsjevismen *og* skabe garantier for en fredelig udvikling i verden. Vejen til organiseret menneskehed vil findes i en union af den store nordiske folkefamilie i en sådan blokdannelse med en fælles valuta, intern frihandel og en fælles toldpolitik; det vil være deres mål at trække andre lande og grupper af magter ind i dette system.

En sådan udenrigspolitik vil være den bedste garanti for Norges position i verden og mod bolsjevismen. Og til gavn for os selv og andre vil den skabe et aktivitetsfelt i udlandet.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

for det overskud af energi, som må forventes i dette land, hvis vores egne ressourcer er utilstrækkelige.

SAMARBEJDE BASERET PÅ NATIONALE BEVÆGELSER

Samtidig med at vi understreger den nordiske fælles skæbne, må vi ikke undervurdere betydningen og andres resultater eller vores fælles menneskelighed; og frem for alt må vi ikke undervurdere vigtigheden af almindeligt europæisk og universelt samarbejde. Men dette internationale fællesskab skal være grundlagt på et system af nationalstater. Det skal skabes ved national opløftelse af folk i Europa og i hele verden og ikke som et resultat af liberalistiske og marxistiske eksperimenter som Folkeforbundet, Paneuropa og Sovjetrusland, sæde for den verdensomspændende sovjetrepublik.

Livets historie viser, at al fremgang er afhængig af forening af frihed og diskrimination med fællesskab og organisation. Universelle monarkier og verdensrepublikker ender i anarki og opløsning. En enkelt nations hegemoni er katastrofalt for andre og for den selv.
En Babel-lignende sammensætning af alle nationer og racer, som er liberalismens og marxismens mål, betyder ødelæggelse af hver enkelts individuelle karakteristika og værdier. Historien lærer os, at sand harmoni er et resultat af segregation og udvikling.

Menneskehedens instinkt for organiseret dannelse er rettet mod nationalt liv og samarbejde mellem nationale enheder. Af denne grund har alle de internationale institutioner, der er udsprunget af liberalisme og marxisme, fejlet i deres påståede mål, som var at sikre en god forståelse mellem nationerne og fremme deres fremskridt.

I lyset af den liberalistiske Ligas ideers og den internationale marxismes fiasko er det presserende nødvendigt at skabe et nyt fællesskab af nationer med en europæisk og verdensomspændende karakter, baseret på de nye ideer til organisering af fællesskaberne, som blev fastlagt af den nye ordenskonference i Montreux den 16. og 17. december 1934. Kongressens første overvejelse er respekten for åndelige og nationale værdier.

I stedet for de hykleriske og tekniske metoder i det gamle diplomati må der udvikles et spontant og ærefuldt samarbejde mellem alle unge og sunde nationale bevægelser og de nationalstater, de genskaber, for at opnå en generel åndelig fornyelse og en politisk og økonomisk genopretning i hele verden. Men inden for rammerne af denne universelle plan må de nationer, der stammer fra én stammer og deler den samme kultur og civilisation, gruppere sig i overensstemmelse med deres nærmeste interesser.

DEN NORDISKE VERDENSBEVÆGELSE

Hovedprincippet, som Nasjonal Samling tager sit standpunkt ud fra, er, at vores politik, udover at opfylde de krav, som moderne forandringer har gjort bydende nødvendige, skal være i harmoni med alt, hvad vores familie af nationer har brug for og ønsket. Det er nytteløst at forvente national genopretning, medmindre vi genopliver den nordiske ånds ild og bygger på et åndeligt og ansvarligt livssyn.

Der kan ikke forventes fremskridt, hvis vi ikke holder den nordiske stamme ublandet; hvis vi ikke gør det
Hvis vi bevarer vores særpræg, vil vi miste det og gå mod national udslettelse.

Den såkaldte nordiske idé om, at et nordisk folk kun kan genoprettes ved at opbygge en ny stat

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

i overensstemmelse med moderne krav og på det dobbelte grundlag af en national baggrund og et åndeligt udsyn, har en stadigt voksende indflydelse og gyldighed i de respektive nordiske lande og spiller allerede en vigtig rolle i praktisk politik.

Frøet og jorden til et pannordisk samarbejde er således allerede til stede. Men for at ideen kan sprede sig hurtigt nok, skal den finde et konkret og tilstrækkeligt organiseret udtryk.

Under disse omstændigheder mener jeg, at tiden er inde til, at vi går videre med at fremme et kulturelt, økonomisk og politisk samarbejde mellem de nordiske folk og andre med et nordisk udsyn i hele verden med følgende mål:

- Oprettelsen af en international nordisk bevægelse.
- Dannelsen af en nordisk folkeunion.

Aktiv deltagelse i arbejdet for verdens organisering og dens fredelige udvikling; og for at sikre vores eget lands plads og bidrag under de revolutioner og nye forfatninger, der nu er i gang. Dette samarbejde skal som sædvanligt begynde på idéernes område for at kunne opnås politisk på et solidt økonomisk fundament.

Hvis derfor det eksisterende valutagrundlag kunne udvides til en etableret valutaunion mellem de nordiske folk, og hvis der gennem politisk finanspolitisk samarbejde kunne skabes en toldunion mellem disse folk, ville grundlaget være grundigt lagt for den politiske realisering af vores erklærede mål: en stor union af nordiske folk i verdensfællesskabet.

Dette ideal har i lang tid været en del af Nasjonal Samlings program. Det følger heraf, at det pan-nordiske samarbejde faktisk indebærer en yderligere intensivering af samarbejdet mellem de nordlige stater i snævrere forstand: Norge, Sverige, Danmark, Finland og de nordiske øer i Nordsøen. Danmarks og Finlands position er så meget mere udsat end Norges og Sveriges, at Norge under alle omstændigheder er udelukket fra frivilligt at knytte sin skæbne til disse lande uden den støtte, der ville opnås ved et fredeligt og sikkert forhold til England og Tyskland. Men når dette er sikret, er det også ønskeligt, at de nordlige lande indtager deres plads som en naturlig gruppe i den nordiske verden - samarbejde side om side med briter, tyskere, hollændere og de øvrige.

I denne forbindelse vil jeg gerne understrege, at det ikke ændrer sagen, hvis mange mennesker i dette land finder, at de er uenige i forskellige detaljer i den britiske og tyske politik.
De forhold, der i dag nødvendiggør samarbejde med og mellem disse vores slægtninge, er vigtigere end dem, der kan have en tendens til at adskille os.

Der kan også være dem, der modsætter sig, at vi overhovedet har nogen form for udenrigspolitik, og som anser vores egne anliggender for at være så meget, som vi kan håndtere. Jeg vil minde dem om, at det karakteristiske træk ved vores tid er, at verden er ved at blive én stor økonomisk enhed, og at intet land længere kan være tilstrækkeligt i sig selv; det er afhængigt af de andre; og hvis et sådant samarbejde i den nuværende politik er af vital interesse for vores land, er det lige så vigtigt for vores bevægelse. Da de kræfter, der arbejder for vores nationale ødelæggelse, er internationalt organiserede, er vi forpligtet til at møde dem med en organisation, der går ud over nationale interesser. En fuldt effektiv organisation af denne art kan kun bygges på vores folks fælles vitale grundlag, det nordiske princip.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

DET NORDISKE PRINCIP

Det nordiske princip hviler på nordiske traditioner, nordisk tankegang og konstruktivt samarbejde, i modsætning til jødisk liberalisme og marxisme, som fremmer deres destruktive formål ved hjælp af had, misundelse og klassekamp for deres egne formål. Den ene er allieret med det guddommelige; den anden med det djævelske.

Den nordiske princips åndelige kraft er derfor stærkere og dybere end det marxistisk-materialistiske eksistenssyn, der truer vores race og civilisation med ødelæggelse. Det er i virkeligheden vores indre nationale princip, som vi skal holde fast ved, og som vi skal realisere med ubønhørlig vedholdenhed.

Det er også min overbevisning, at når vi anerkender de dybe sandheder i den historiske fortid såvel som den historiske nutid, og ser de store ting, som folk af nordisk race har opnået fra historiens begyndelse og frem til vor tid, hvor de er mere magtfulde end nogensinde før; og når vi samtidig er overbeviste om, at den guddommelige vilje åbenbares i verdensudviklingens historiske forløb, må vi, uden at undervurdere andres betydning og bidrag, have lov til at tro på de nordiske folks fortsatte historiske og guddommelige mission i verden. Som i tidligere tider må det være vores store folkefamilies mission at afskaffe en forældet verden og skabe en ny verden, der kan sætte hele menneskeheden på et højere niveau.

Nasjonal Samling inviterer alle mennesker af nordisk race og livssyn i alle lande – nordmænd, svenskere, danskere, islændinge, briter, tyskere, hollændere og alle andre af nordisk blod og ånd – til at forene sig i en nordisk verdensbevægelse for at skabe fred og samarbejde mellem alle nordiske folk i hele verden og til at fortsætte kampen for vores civilisations frelse og fremskridt.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

En fortolkning af fascisme af Claud Sutton

FASCISM, i den forstand det vil blive brugt i denne artikel, er et akavet og ubelejligt udtryk til at beskrive den verdensbevægelse, der er opstået i vores tid for at konkurrere med marxismen og liberaldemokratiet om mænds loyalitet. Det bør utvivlsomt begrænses til at nævne den særlige form, som denne bevægelse har taget i Italien. Ikke desto mindre fortsætter den folkelige opfattelse, der føler, at der i den italienske fascisme er opstået noget nyt og af verdensomspændende betydning, med at bruge udtrykket i en bredere forstand.

Fascisme er ikke international, som kommunismen er, i den forstand at være et dogme, der skal stødes ned i halsen på enhver nation, uanset dens historie og omstændigheder. Det er snarere en underliggende lighed i synspunkter, som kan spores i forskellige moderne nationale bevægelser, og som kan ses at opstå med en slags nødvendighed fra den situation, som vores europæiske kultur befinder sig i i øjeblikket. Vi i England deler Europas fælles kulturelle arv; ligesom vi blev dybtgående påvirket af ideerne fra den franske revolution, er vi uundgåeligt dybt påvirket af ideerne fra den fascistiske bevægelse og reagere på disse ideer på vores egen særlige nationale måde.

De to faktorer, der overalt føder denne bevægelse, er det liberale demokratis forfald og marxismens fremkomst.

Det kræver kun et let kendskab til historien at indse, at der ikke er noget uundgåeligt eller evigt ved liberaldemokratiet. Sammenlignet med andre regeringsformer har demokratiske regeringer hverken været almindelige eller stabile, og de har heller ikke bidraget med så meget varig værdi til den menneskelige kultur som aristokratiske og monarkiske regeringer. Selvfølgelig er det muligt - og gøres ofte - at definere demokrati på en sådan måde, at det inkluderer alle tolerable regeringsformer - for eksempel at beskrive England under dronning Elizabeth eller under Pitt som et demokrati. Men dette er en groft misbrug af sproget og en forringelse af den intellektuelle valuta. "Demokrati" bør ikke bruges til at betegne enhver regering, der regerer med samtykke fra næsten alle de regerede; heller ikke en, der bevidst forfølger hele folkets velfærd; heller ikke en, der er tolerant over for en række forskellige meninger og tilskynder til fri diskussion; og heller ikke en, der regerer i henhold til fastlagt og kendt lov, upartisk anvendt. Mange demokratiske regeringer har fejlet iøjnefaldende i disse henseender; mange ikke-demokratiske regeringer har udvist disse dyder i høj grad. Det er absurd at kalde "demokrati" enhver regering, der ikke er tyrannisk; Demokrati er en særlig historisk regeringsform, som nogle gange har fungeret til almen tilfredshed, andre gange ikke. Dens hovedtræk synes at være afgørelsen af alle vigtige spørgsmål ved flertalsafstemning, enten af hele folket eller af store repræsentative forsamlinger.

Demokrati, som vi kender det i Vesteuropa og Amerika – som jeg herefter vil kalde "liberalt demokrati" – er et særligt produkt af den franske revolution og baseret på de særlige teorier fra visse indflydelsesrige tænkere fra den tid. Den underliggende filosofi om den menneskelige natur, som den er baseret på, er ikke altid blevet accepteret af tænkende mennesker, og der er ingen grund til at antage, at dens indflydelse på menneskers sind vil være evig. Tværtimod er der betydelige beviser for, at denne filosofi om "Menneskets og Borgerrettigheder" ikke længere bærer ******ebook converter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

overbevisning, og at det regeringssystem, der er baseret på den, derfor er dømt til at forgå.

Ligesom andre politiske filosofier vandt den ikke generel accept uden kamp. Men hvem kan i dag se nogen forskel mellem konservative, liberale og højreorienterede (ikke-marxistiske) Labour med hensyn til deres idealer eller den generelle karakter af de metoder, hvormed de foreslår at realisere dem?

Hvad er de filosofiske antagelser eller aksiomer i dette system af liberaldemokrati?
Det første er, at alle mennesker er lige, i det mindste i det omfang, de skal have lige stor andel i regeringen. Det andet er, at regeringen kun eksisterer for at forhindre nogen i at blande sig i andres lige frihed (JS Mill); eller som en studerende udtrykte det mere kraftfuldt over for mig: "Regeringen eksisterer kun for at gøre det muligt for enhver at gå ad helvede til på sin egen måde". Det tredje er, at en sådan individuel frihed resulterer i den størst mulige tilfredsstillelse for alle. [1]

Fascismen er baseret på fornægtelsen af alle disse principper. Til det første svarer den, at ikke alle mennesker er lige i deres evne til kooperativ virksomhed – og at regeringen er en kooperativ virksomhed.
Mænd adskiller sig markant med hensyn til deres mod, retfærdighed, loyalitet, sandfærdighed og andre karakteregenskaber, der kræves for ethvert virksomhedsforetagende. Sådanne egenskaber er ikke monopol for nogen klasse og afhænger heller ikke af uddannelse i ordets almindelige forstand. Nogle mænd mangler dem markant – alle de gamle bolsjevikiske ledere for eksempel, hvis vi skal tro på deres bekendelser; enhver af os ville forsøge at udelukke dem fra magten i enhver organisation, som han var ansvarlig for.

Politisk repræsentation skal være baseret på et selektivt system af reelle grupper, hvis medlemmer kender hinanden personligt. Et godt politisk system bør ikke engang forsøge at sikre, at alle meninger har lige stor vægt.

Til det andet princip bemærker den, at lige frihed er umulig, da ikke alle mennesker ønsker at gøre det samme; at ethvert retssystem forudsætter nogle positive ideer om, hvad der er objektivt godt eller dårligt for alle; at princippet enten er meningsløst eller katastrofalt.

For det tredje, at på grund af menneskets og samfundets natur kan den størst mulige mængde tilfredsstillelse ikke opnås gennem et system med maksimal individuel frihed; ej heller er dette "største lykke for det største antal, alle skal tælle for én og ingen for mere end livets afslutning". Mennesker er og bør være mere interesserede i deres egen [2] en" – families, deres eget erhverves, deres eget nabolags, deres egen nations velfærd; og et godt styre bør tage hensyn til denne kendsgerning. Vi vender tilbage til disse punkter senere.

Liberaldemokrati er en doven filosofi. I stedet for at beslutte sig for, hvad der bør gøres, og kæmpe ihærdigt for at få det realiseret, venter den gode demokrat og ser, hvilken vej flertallet vil springe, sikker i sin tro på, at massernes stemme er Guds stemme. Vi må ikke engang forsøge at overbevise nutidens folk om, at liberaldemokratiets drivkraft er svundet ind overalt. Få mennesker tror helhjertet på dets slagord. Halvdelen af dets nuværende fortalere er i virkeligheden frygtsomme marxister. Deres erklærede mål er lige velstand for alle, og demokrati blot et middel til dette. De forestiller sig med glæde, at dette mål kan opnås ved blot at stemme, uden tvang, i det mindste i en fjern fremtid. De afslører ofte deres foragt for individuel frihed som sådan. De er misundelige, men de holder af deres skind. Sådan er de liberale og latinske socialdemokrater.

Hvad er det filosofiske grundlag for den uhellige alliance mellem kommunister og demokrater,
hvor end fascismen optræder på scenen? Mod dette problem må vi nu vende vores opmærksomhed.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Kommunismen – eller bedre marxisme, for der er mange marxister uden for det kommunistiske parti – er helt og holdent et produkt af den individualistiske, lighedsorienterede filosofi i liberaldemokratiet. Hyppige revolutionære bevægelser fra de mindre heldige klasser har været i historien; denne har overtaget den ejendommelige ideologi fra den tidlige victorianske æra, hvori den blev født. Den opfatter også fællesskabet som en samling og social lykke som en sum. Den accepterer de to første principper i liberaldemokratiet; alle mennesker er lige – selvom der ikke er nogen Gud – og derfor bør de ikke blot have lige politiske rettigheder, men lige rigdom.3 Igen skal lykke opnås ved at give alle lige rigdom og derefter lade dem gøre, hvad de vil med den; når økonomisk lighed er opnået, skal staten "visne". Men den afviser på det mest eftertrykkelige vis det tredje princip i liberaldemokratiet, at denne lykkelige tilstand opstår ved at lade folk være i fred. *Laisser-faire* er det ultimative mål, når økonomisk lighed er opnået; men dette skal opnås gennem proletariatets, det vil sige den ufaglærte fabriksarbejders, magtfulde diktatur.

Dens centrale doktrin er klassekrigen mellem proletarer og kapitalister. Den fortsætter med at samle hele menneskeheden ind i disse to folde, selvom ingen økonom længere tager den "merværdi"-teori, som sondringen var baseret på, alvorligt. Hvor uvirkelige er de to folde! Der er sandelig konflikt mellem grupper, og en sådan konflikt er essensen af et levende fællesskab. Men en stor del af indbyggerne i den moderne stat, der lever af det fælles udbytte af deres arbejde og af den ejendom, der er nødvendig for at gøre dette arbejde frugtbart, kan ikke presses ind i nogen af foldene undtagen ved en mesterlig øvelse. Og er interessekonflikterne mellem byboere og landboere, mellem fabrikanter og finansfolk, mellem håndværkere og ufaglærte arbejdere, mellem racegrupper og religiøse grupper ikke lige så virkelige og vitale som denne påståede interessekonflikt mellem kapitalister og proletariat?

Marxismens kernepunkt er klassekampen, hvor alle metoder er tilladte. Derfor bliver politik, uanset hvor den hæver hovedet, så forbitret og så beskidt, at den ødelægger al sans for nationens moralske enhed, som tidligere mildnede konflikter mellem grupper. Derfor skal den kæmpes til døden.

Men, vil man sige, er der ikke opnået noget af værdi gennem det kommunistiske eksperiment i Rusland? Og er der ingen lighed mellem kommunismens og fascismens "diktaturer"?

Det er umuligt at forstå kommunismens udvikling i Rusland, medmindre vi skelner mellem den nuværende fase af "bolsjevisme på tilbagetog", som den er blevet kaldt, og den tidligere fase, hvor den doktrinære kommunisme havde fuldt herredømme. Denne tidligere fase var præget af en uovertruffen ødelæggelse, for klassekrigsteoriens skyld, af nationens menneskelige og materielle ressourcer - af landmænd, teknikere og lærere, af kvæg, maskiner, bygninger og kunstskatte. Det samme fænomen har manifesteret sig i Spanien og andre steder, hvor end bolsjevismen har taget magten. Da produktionen efter omkring ti år havde nået et så lavt niveau, at det syntes at være grænsen for menneskelig udholdenhed nået, blev doktrinerne i vid udstrækning opgivet; og med hjælp fra kapitalistiske kreditter, udenlandske teknikere og maskiner samt stakhanovistisk styring af arbejderne begyndte man at genopbygge. Ændringen i sindet er bestemt langt fra fuldstændig. Et symptom på den synes at være den nuværende konflikt mellem Stalin, den robuste og udoktrinære røver fra Kaukasus, og den jødiske bande, der hidtil kontrollerede Rusland og nu i vid udstrækning er elimineret. Rusland har ikke forladt Komintern og det marxistiske ideal om verdensrevolution. Men selv synes det stiltiende at have forladt udligningen af rigdom og proletariatets diktatur og at opbygge et magtfuldt ...

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

nationalistisk stat. Under Stalin er der tegn på en slags skamfuld fascisme med dårlig samvittighed, der er ved at spire. Hvis dette skulle være enden, til hvilken pris er det så blevet opnået! [4]

"Fascisme" er opstået ud af det liberale demokratis forfald og som reaktion på truslen fra bolsjevismen. I modsætning til bolsjevismen var det ikke en praksisudførelse af en akademisk teori; den opstod som reaktion på en faktisk situation og kan derfor kun forstås i lyset af de to verdensbevægelser, som den er bestemt til at erstatte. Oprindeligt var det en slags instinktiv reaktion fra det europæiske menneske på uordenens kræfter, materialisme, plutokrati og kosmopolitisme. Den er ét med kommunismen i absolut at benægte, at der findes en forudbestemt harmoni, som får den største lykke af alle til at skyldes den største frihed for hver enkelt. Men det er alt, hvad den har til fælles med kommunismen. Den har et radikalt anderledes syn end både kommunismen og det liberale demokrati med hensyn til den "lykke", som staten skal sikre. For den opfatter nationen som en organisk enhed af mange forskellige funktionelle grupper; hver af disse repræsenterer et bestemt unikt bidrag til nationen med sin egen type liv, som skal fremmes. Hvis de rette forhold mellem disse grupper forstyrres, kan der ikke være nogen varig lykke eller sundhed i staten. "Vi kunne," sagde Platon, "gøre vores keramikere meget lykkeligere ved at lade dem ligge på sofaer foran ilden, spise og drikke og dreje på deres drejeskive, når de havde lyst. Men råd os ikke til at gøre dette, for vores keramikere ville ikke længere være keramikere, og vores bønder heller ikke." [5]

...

Desuden opfatter den nationen, med Burkes ord, som "et partnerskab ikke kun mellem de levende, men mellem de levende og de døde og dem, der endnu ikke er født". Om det så er noget, der varer ved, med menneskelige og naturlige ressourcer, som kan gå til spilde eller gøres mere frugtbare.

En bevægelse er kommet til magten i hvert af de "fascistiske" lande med en vilje til at få det bedste ud af den nationale ejendom, ligesom den gamle adelige godsejer gjorde med sin egen familie og ejendom.
Dette er, hvad der er blevet kaldt Blodets og Jordens religion.

Det er tydeligt, at disse bevægelser ikke kan anerkende flertallenes ubegrænsede rettigheder. De kan for eksempel ikke tillade et nuværende flertal af byboere at udslette landsmændene, ej heller at nyde den størst mulige nuværende rigdom på bekostning af fremtidig magt. De onder, som et kortsynet flertals styre medfører – forfaldet af offentlig ærlighed og selvhjælpsånden, forfaldet af familien, af mental og fysisk form, forfaldet af jord, skove og skibe – kan kun kureres ved at give lederne stor handlefrihed og uafhængighed.

Fascismen må tydeligvis, og gør det også, vie sine vigtigste kræfter til at styrke de svageste led i den nationale kæde, det vil sige til at forbedre vilkårene for de grupper, der er hårdest pressede. Den kan dog ikke anerkende lighed mellem dovne og aktive, mellem fantasifuldt og rutinepræget arbejde, selv ikke som et fjerntliggende ideal. "Fascismen bekræfter den uforanderlige, gavnlige og frugtbare ulighed mellem mennesker." (Mussolini.)

Liberaldemokratiet er lammet af rivaliseringen mellem funktionelle grupper, hvis eksistens det foregiver at ignorere. Fascismen anerkender disse og baserer sit repræsentative system på dem, i den tro, at det kan mestre deres potentielle konflikter gennem den styrkede nationale enhedsfølelse og "lederskabsprincippet", princippet om individuelt ansvar. "Demokrati" - princippet om kontrol fra anonyme flertal - "er på prøve i det industrielle ikke mindre end i det politiske felt." [6]

Inden for den økonomiske sfære er fascismens mål, i overensstemmelse med dens generelle synspunkt, at opnå den størst mulige sikkerhed og stabilitet for alle producenter – ikke den maksimale valgfrihed.
******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

for forbrugerne. Med dette for øje skal international handel reduceres til en underordnet og hjælpefunktionel position af hensyn til den nationale planlægning. Og etiske overvejelser – overvejelser om, hvilken slags liv der bør fremmes eller frarådes – må ofte tilsidesætte økonomiske.

Der er intet i fascistisk nationalisme, der er uforeneligt med andre nationers velkendte interesser. Dens udenrigspolitik er baseret på princippet om at passe sine egne sager og være virkelig parat til at kæmpe for visse velkendte vitale interesser og kun disse. Den er naturligvis imod Folkeforbundets demokratiske, ligeværdige og universalistiske principper. Den ønsker et venskabeligt samarbejde med de koordinerede nationer, som den faktisk har fælles interesser med, baseret på den planlagte eliminering af mulige årsager til gnidninger. Den ønsker lederskab i internationale anliggender som på hjemmebane. I Europa er dens opgave at genopbygge Europakoncerten, som Folkeforbundets grundlæggere ødelagde.

Endelig kan vi forsøge at besvare den så ofte hørte indvending om, at fascismen underordner individet fuldstændigt staten, et levende væsen en uvirkelig abstraktion. Svaret på dette er implicit i det foregående. Fascisten opfatter, at regeringen ikke blot eksisterer for at øge de enkelte borgeres lykke. Den er en forvalter af den vedvarende nationale kultur og af de materielle ressourcer, der danner dens nødvendige grundlag. Uden dette ville individet være ingenting; han kan heller ikke afhænde den, selv om han forlader statens territorium; det er hele summen af forfædres traditioner, der adskiller ham fra et stenaldermenneske. En regering, der sikrer den harmoniske udvikling af de forskellige kulturbærende grupper og forhindrer dem i at udslette hinanden, har et krav på vores troskab. Men staten er blot et stykke maskineri, blot en "beholder", som Hitler sagde, for folket, opfattet som en vedvarende biologisk og kulturel enhed. Fascisme er ikke *étatiste;* i modsætning til hegelianerne tilbeder den ikke staten som sådan.

Historisk set præsenterer den analogier med den antikke europæiske statsform, som den var "før Orontes begyndte at flyde ud i Tiberen" - før fremkomsten af abstrakt individualisme og ønsket om frelse i et andet liv. Igen præsenterer den analogier med feudalismen, med dens opfattelse af, at regeringen skal være baseret på menneskets personlige loyalitet til mennesket - den oprindelige teutoniske idé om *comitatus.* Ydermere minder den én om de middelalderlige laugs mål om at regulere produktionen i alle producenters interesse. Som enhver stor bevægelse har den sine rødder i fortiden. Men den er ikke blot en tilbagevenden til forældede systemer. Den er uforståelig bortset fra de i bund og grund moderne opfattelser af nationalitet, race, frivillige brancheforeninger, adskillelsen af ejerskab fra ledelse, ideen om ansvar uden skyld, interagerende kulturer i modsætning til en "ensporet" civilisation - og mange andre.

[7] Det er helt igennem moderne og et væsen af vores tid. For fem år siden forekom det mange af os, at der ikke var andet valg end mellem de ikke særlig velsmagende alternativer, individualistisk liberaldemokrati og marxistisk socialisme. Nu er der et tredje alternativ.

---

[1] Dette tredje aksiom, som M. Haldv har påpeget, antager to former. I den ene version er maksimal social tilfredsstillelse automatisk et resultat af maksimal individuel frihed, uanset samfundets love og institutioner. I den anden version er visse juridiske begrænsninger nødvendige for at opnå denne største mængde tilfredsstillelser. De fleste forfattere holder sig ikke helt konsekvent til den ene eller den anden version; men de er ikke i tvivl om målet eller om midlet - individuel frihed begrænset så lidt som muligt. (E. Halevy: Væksten af filosofisk radikalisme.)

[2] J. Bentham: Principper for moral og lovgivning. Follett: Den nye stat, s. 27.

[3] Sammenlign Aristoteles. *Politik* III, 9 og 12: Retfærdighed er at behandle ligeværdige og uligeværdige ulige. Mennesker udelader den ene eller den anden faktor, som det passer dem; for de er ikke gode dommere i deres egen sag." Men dette bør ikke fritage os fra pligten til at dømme så godt, som vi kan.

[4] Stalin selv virker som en helt anden type end de "gamle bolsjevikiske" jødiske bosser i Rusland. Det er slående, at de to virkelig

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

De store mænd, som den russiske revolution har frembragt, 'har ikke været jøder. Men vi kender ikke omfanget af Stalins indflydelse svigerfar, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, som synes at være den anden mand i staten.

[5] Platon: Sep. 420e. Burke: Refleksioner over den franske revolution.

[6] Miller og Campbell: Finansiel demokrati, en nylig undersøgelse foretaget af to økonomer fra Liverpool University om virkemåden af britiske industrivirksomheder.

[7] A. Toynbee: *En studie af historie.* Bind I, s. 149 fl.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Krigen i Spanien
af generalmajor JFC Fuller

Efter at have deltaget i fire krige som soldat eller journalist, nemlig Den Sydafrikanske Krig, Verdenskrigen, Den Italiensk-Abessinske Krig og endelig Den nuværende Spanske Krig, har jeg fundet hver af dem ekstraordinært forskellige.

Årsagen til dette er indlysende, nemlig at deres årsager er forskellige; men i den gængse opfattelse er det ikke sådan Det er indlysende, at disse årsager i høj grad påvirker den form, en krig tager.

For eksempel, i tilfældet med den sidste af disse krige, er det generelt accepteret, at dens årsager er politiske; det vil sige, at det er et sammenstød mellem to regeringssystemer med klart definerede, men uforenelige synspunkter. Er det sandt? Jeg tror ikke det; for selvom politik spiller en på ingen måde ubetydelig rolle, er det helt sikkert kulturen, der spiller hovedrollen, hvilket, hvis jeg har ret, betyder, at årsagerne til denne krig er langt dybere end det politiske skum, der dækker dens overflade.
Derfor er jeg af den opfattelse, at vi ikke vil forstå, hvad der sker, medmindre vi ser på det som et sammenstød mellem kulturer såvel som et sammenstød mellem politiske teorier og væbnede styrker.
Af disse kulturer er der tre:

For det første historiens reaktionære Spanien – en stagnerende kirke, et forfaldent aristokrati og et døende bourgeoisi. For det andet det revolutionære Spanien – reaktionen mod denne inerti, repræsenteret af socialisterne, anarkisterne og kommunisterne, der i vid udstrækning har lånt deres idealer fra udenlandske kilder – Marx, Bakunin, Trotskij og andre. For det tredje fremtidens hypotetiske Spanien; ikke drømt om af Primo de Rivera, der var lidt mere end en militærdiktator, men af hans søn José Antonio, der for kort tid siden blev myrdet af den røde regering.

I 1933 konsoliderede denne unge mand, selvom han ikke rent faktisk skabte den spanske fascistbevægelse, *Falange Espanola de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista - udvalg af aktive nationale syndikalister) og gav den liv og form. Dens charter uddybede han i 27 punkter, som kan koncentreres under fire hovedoverskrifter som følger:

Nationale fundamenter. Spanien er den ypperste virkelighed for alle spaniere. Al separatisme er en forbrydelse. Derfor er Spaniens enhed målet, og denne enhed tillader ikke blot hverken international isolation eller udenlandsk mægling, men den kræver også indprentning af militære dyder og oprettelsen af en stærk hær og flåde.

Politiske fundamenter. Staten skal være totalitær af karakter, hvor alle politiske partier skal afskaffes. Det korporative system skal erstatte det parlamentariske. Politisk disciplin kræves, men privat initiativ er afgørende, så længe det er foreneligt med den national-syndikalistiske stats kollektive interesser.

Økonomiske fundamenter. Det kapitalistiske system, "som ignorerer folkets behov, dehumaniserer privat ejendom og reducerer arbejderne til formløse masser udsat for elendighed og fortvivlelse", fordømmes. Det samme gælder marxismen. De stærke skal ikke længere dominere de svage.
Privat ejendom anerkendes, ligesom retten til at arbejde. Bøndernes levestandard skal hæves ved at etablere familieejendomme, og landbrug og kvægavl skal rationaliseres.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Moralske fundamenter. Statens fundamenter er enhed, disciplin og militær træning.
Uddannelse skal organiseres, "således at intet talent går tabt på grund af mangel på økonomiske midler." Den katolske ånd, befriet fra politik, skal indarbejdes, og livet skal betragtes som en pligt, "der skal leves i en ånd af ophøjet tjeneste og offer."

KRIGEN I SPANIEN

I modsætning til meget, der er blevet skrevet i den britiske presse, havde denne bevægelse kun lidt at gøre med udbruddet af oprøret i juli sidste år. På det tidspunkt var den stadig i sin spæde start, men i løbet af de sidste otte måneder har dens vækst været mirakuløs. I dag tæller dens medlemmer og sympatisører millioner, hvoraf 180.000 er dannet i en milits. Omfanget af denne vækst illustreres godt af det faktum, at bevægelsen nu udgiver nitten dagblade og tredive ugentlige aviser.

Da oprøret brød ud, synes general Francos mål at have været noget vagt.
Det var et oprør mod uudholdelige forhold – faktisk et oprør mod orden mod anarki; for liv og ejendom blev ikke længere respekteret, og kirker blev dagligt plyndret eller brændt. Hans mål var tilsyneladende næsten udelukkende et militært mål, nemlig at genoprette orden, men hvilken regeringsform det drejer sig om, er usikkert. Hvis hans sejr havde været hurtig, ville den højst sandsynligt have ført til etableringen af et militærdiktatur af Primo de Rivera-typen.

Da han landede i Spanien, stod han ikke blot over for fuldstændig forvirring, men også for en fuldstændig mangel på enhed og mål blandt de fraktioner, der søgte hans støtte. For eksempel var Accion Popular, eller Gil Robles-partiet, ivrigt katolsk og forankret i kristen socialisme; det havde ingen defineret politik, var politisk amorft og kirkens redskab. Så var der Requetes, eller Carlisterne, hvis motto er "Gud, Fædreland og Konge". De troede på absolut suverænitet, den korporative stat og var voldsomt antiparlamentarikere. Udover disse var der monarkister - og andre fraktioner, hvoraf den vigtigste var Falange. Alle disse forskellige partier og bevægelser måtte han absorbere.

Foreløbig var dette ikke svært, for de røde tvang frem konsolidering. En blanding af demokrater, republikanere, kommunister, anarkister og så videre, deres eneste fjende, Spanien, drages derfor mod Tyskland og dets allierede Italien, ligesom Frankrig drages mod Rusland og dets halvallierede England. Faktisk er der endnu engang en okkult krig i gang mod Tyskland for at sikre Frankrig, ligesom den blev udkæmpet for et år siden under den italiensk-abessinske konflikt.

Om denne indre kamp høres der kun lidt i pressen; men dens navn er "ikke-intervention", hvilket i virkeligheden betyder manglende samarbejde med Burgos og fransk samarbejde med Valencia for at angribe Tyskland. Hvis den internationale "blokade" af Spanien var upartisk, er der ingen tvivl om, at den ville favorisere den nationalistiske sag; men det er langt fra tilfældet, da ærlighed ikke er et kendetegn ved det moderne Frankrig.

Selvom det altid er yderst vanskeligt, især i krigstid, at fastslå sandheden, kan der ikke være nogen tvivl om, at den franske hjælp til de røde har været overdreven og profitabel, for al hjælp er blevet betalt i guld. Uanset hvor man går hen i det Hvide Spanien, høres den samme historie, nemlig at den franske hjælp til de røde har været langt vigtigere end den russiske. At Frankrig siden juli sidste år har passeret Pyrenæerne 30.000 til 40.000 røde internationale soldater, og at denne handel stadig foregår. At franskmændene har trykt spanske pas, alene i Bordeaux, og at de leverer foruddaterede kontrakter til "specialiserede" arbejdere, så de kan komme ind i det Røde Spanien. Ydermere, at et stort antal internationale soldater passeres over ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

grænsen som repatrierede flygtninge, eller sendes til havnene i Catalonien som medlemmer af de fragtbåde, de rejser i. Ammunition sendes gennem Andorra; lastbiler med benzin krydser dagligt grænsen; der er en rød flyveskole i Frankrig, og våben smugles til Bilbao.

Trods alt dette er der helt sikkert gode chancer for, at Nationalspanien vinder; fordi Francos politik er kreativ, mens De Rødes politik ikke er det.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

General Francos tale

Udsendelse den 1. oktober 1936 om overtagelse af statsoverhovedets beføjelser

Hilsen til jer alle, der lytter til krigsnyhederne i jeres hjem, eller ved fronten, tænker på jeres hjem, eller i de røde områder, mens I med længsel ser efter vores troppers ankomst, eller uden for vores grænser, mens I ængsteligt følger vores skæbne – hilsner fra Radio Castilias mikrofon!

Jeg vil ikke tale om krigen, da de statslige forpligtelser, som jeg påtager mig, gør det nødvendigt at fortælle jer noget om det arbejde, der ligger foran os.

Vi behøver ikke at diskutere nogen utopi eller opdele opfyldelsen af vores håb i stive stadier. For at tale om vores intentioner er det dog nødvendigt først kort at undersøge fortiden, både for at drage fordel af vores erfaringer og for at implementere vores beslutninger nyttigt.

Spanien, hvis navn jeg påkalder med al min sjæls hengivenhed, har i mange år lidt under mange onder, ikke mindst skadelige af hvilke har været indflydelsen fra ubalancerede intellektuelle, som har forsøgt at sænke prestigen for vores races tænkere og har set ud over vores grænser for at bringe alle mulige eksotiske og destruktive ideer, som var ved at slå rod i andre lande, ind i Spanien. Demoraliserende litteratur, demagogiske doktriner, bitter raceisme, infiltration af defaitistiske ideer og forvrængning af historien - alt dette og meget mere tjente til at ryste fundamentet for vores patriotisme, så vi mistede vores folks vigtigste karakteristika, blev skammede over vores nutid, glemsomme over vores fortid og bange for vores fremtid.

Efter at have opnået racens moralske undergang, var det ikke svært for disse mennesker at sætte landet på auktion og sælge det til den højestbydende udenlandske. Vores handel begyndte at vise en debetbalance i stedet for en kreditbalance, og frugterne af vores jord blev behandlet, som om de var fra en erobret koloni, mens en pseudo-pacifisme blev opmuntret for at svække enhver mulig befriers sværdarm. Falske profeter opstod, som, mens de såede had og klassekamp, lovede jorden til bønderne, diktatur til arbejderne og autonomi til vores provinser.

Disse folk var fuldstændig kyniske og ville, hvis de havde fået magten, have taget jorden fra bønderne, friheden fra arbejderne og alt håb om autonom fleksibilitet fra provinserne.

Og nu går vort Nye Spanien, der tager højde for omfanget af sin opgave, frem mod sin befrielse, fast besluttet på i en ånd af socialt samarbejde at vise, at genoprettelsen af lov og orden er den forudgående betingelse og den sikre vej til frihed, hvis fordele vil tilflyde hele dets folk, inden for og uden for moderlandets grænser.

Spanien organiserer sig i vid udstrækning under et totalitært koncept, hvor dets lokale institutioner vil sikre dets nationalitet, dets enhed og dets kontinuitet. Anvendelsen af disse nye autoritetsmetoder betyder ikke, at vores regime udelukkende vil være af militær karakter; tværtimod vil vores system etablere et hierarkisk regime, hvor alle landets kapaciteter og energier vil finde deres udtryk.

De spanske provinsers personlighed skal respekteres i overensstemmelse med den gamle nationale tradition i vores storhedstid; altid forudsat at dette bidrager til den nationale enhed.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Den spanske kommune vil genoptage sin historiske betydning for at kunne udføre sine opgaver dens gamle funktioner som en enhed i vores offentlige liv.

Efter at have afskaffet den almindelige valgret med dens katastrofale lokale og nationale virkninger og dens undertrykkelse gennem fagforeninger og politiske interesser, skal vi sørge for, at nationens vilje udtrykker sig gennem de tekniske og korporative organer, hvor landets behov og idealer bedst udvikles.

Efterhånden som den nye spanske stats styrke vokser, vil decentraliseringen også opnås, således at distrikter, kommuner, foreninger og enkeltpersoner vil nyde den størst mulige frihed inden for statens højeste interesser.

I sit sociale aspekt vil arbejdet modtage en absolut garanti for, at det ikke vil være slave af kapitalismen, forudsat at det ikke anvender de bitre og krigeriske metoder, der gør gensidigt samarbejde umuligt. Arbejderen er sin løn værdig: ikke blot vil der blive etableret lønsikkerhed, men alle hidtil sikrede lønforskud vil blive opretholdt. Med arbejderens rettigheder anerkendt hermed, vil hans ansvar for loyalt samarbejde med de elementer, der skaber den nationale rigdom, bestå.

Alle spaniere vil være forpligtet til at arbejde efter deres evner. Den nye stat kan ikke tillade eventuelle parasitter.

Staten vil give den katolske kirke dens rettigheder og privilegier, og dermed respektere vores tradition og den store majoritet af det spanske folks tro; men staten vil ikke tillade nogen udenforstående magts indblanding i regeringens specifikke funktioner.

Med hensyn til indtægter vil staten sørge for en retfærdig fordeling af skatter og sørge for, at deres byrde hviler på de skuldre, der bedst er i stand til at bære den.

Med hensyn til landbruget vil familieejendomme blive realiseret ved at etablere jordbrugeren på jorden, ikke gennem et hypotetisk ejerskabssystem, men gennem direkte og konstant hjælp, hvis mål skal være at give bonden hans uafhængighed. Et permanent element i vores arbejde vil være rettet mod dette formål. Landarbejderen skal modtage en del af, hvad byen i dag optager, som betaling for sine kommercielle og kontormæssige tjenester.

Med hensyn til internationale anliggender håber vi at leve i fred med alle folk og dermed åbne en vid horisont af venskab med hele verden. Hertil er der én klar undtagelse: vi skal ikke have nogen kontakt med Unionen af Socialistiske Sovjetrepublikker, hvis politik har haft så katastrofale resultater for menneskeheden og civilisationen.

Jeg er sikker på, at dette land af helte og martyrer, i mødet med sine vanskeligheder, vil skrive endnu en glorværdig side i historien og finde en løsning, der hverken skal komme fra øst eller vest, men som skal være ægte spansk.

Spaniere, længe leve Spanien!

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Mod en økonomisk ortologi af Ezra Pound

DTVIVL om den *såkaldte* ortodokse økonomis natur , dvs. om den skal betragtes som oprigtig undersøgelse eller som en kriminel og vildledende forfalskning, kan i dag siges at være mindst 50 år forældet. I dag kan tilhængerne af ortodoksi kun omfatte de enfoldige, de blinde og de karriereorienterede, der handler i ond tro.

Enhver, der seriøst undersøger et emne, kan ikke bruge 15 år på at blive opmærksom på synlige og almindelige fænomener.

At sige, at økonomi ikke er en videnskab, er ren og skær defaitisme og kan kun forårsage forvirring. I midten af forrige århundrede kunne luftfart og radio endnu ikke kaldes videnskaber (selvom en vis Loomis i slutningen af 1864 lykkedes med at transmittere elektriske signaler fra en båd til en anden uden brug af ledninger).

Hvad seriøse mennesker kan gøre i dag, er at skelne mellem den del af økonomien, som er videnskab (videnfeltet – episteme), og den del, som er *techne* eller færdighedens felt (alt for ofte knowhow).

Man kunne sige, at kunsten at føre et skib ikke er en sand videnskab: alligevel er videnskaben om Navigation eksisterer og bliver perfektioneret: fra det simple skibskompas til gyroskopet.

Det forekommer naturligt nok, at der hersker forvirring i økonomiske artikler, når man tænker på, at studiet af økonomi faktisk er blevet udført af empirikere, af mænd, der mangler en seriøs terminologisk forberedelse. Tænk for eksempel på de seriøse og ærlige forfattere i den angelsaksiske verden, der har opbygget en levende økonomisk videnskab. Soddy, Nobelprisen i fysik; Douglas, ingeniør, leder af Westinghouse i Indien; Larranaga, vejingeniør; Orage, journalist, der blev omvendt af Douglas; Kitson, opfinder af Kitson-lampen; Gesell, forretningsmand; osv. Alle praktiske mænd!
At sige, at de har opdaget månen, ville ikke betyde noget, men de har genopdaget den rigtige måne, mens professorerne fortsætter deres barnlige leg med en rekvisitmåne; illusionister, der kun er i stand til at narre offentligheden inde i deres båse.

For at få en idé om mentaliteten hos grundlæggerne af den såkaldte ortodokse økonomi, lad os for eksempel tage en sætning fra Ricardo (uden selvfølgelig at overse, at han anerkendte værdien af papirpenge): "Der findes ingen vare, som ikke kræver mere eller mindre arbejdskraft til sin produktion." Det ser ud til, at David Ricardo aldrig havde været i et hønsehus, og at ægget var blevet udelukket fra hans økonomiske system. Blot som et mål for næringsværdi (livsværdi) gik ægget forud for prisindekset. Ved direkte observation af naturfænomener begår gennemsnitsmennesket mindre fejl end ved at have hovedet fyldt med logaritmer og bankmytologi. Og jeg spøger ikke! Æggets værdi vokser og aftager i forhold til sult og mæthedsfornemmelse.

Aristoteles gav os et ord af obskur og kompleks betydning: *Xpeia,* nytte, ønskværdighed, hvilket Rackham, naturligvis fra Cambridge, oversætter til efterspørgsel. Scholiasten oplyser os ikke. Aristoteles havde ret, men mente at sige, at værdien af en pengeenhed "er det værd, man kan få for den". Helt sandt, men man kan ikke kalde det videnskabelig terminologi.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Den studerende kan gå på biblioteket og konsultere 500 foregivne afhandlinger om økonomi uden at finde en, der begynder med en euklidisk tabel med definitioner af de mest almindelige, grundlæggende og nødvendige termer til diskussion af økonomiske spørgsmål.

Lad os for eksempel begynde med begrebet "penge". Aristoteles definerer det dårligt, eller rettere sagt definerer han det slet ikke, men taler om det uden virkelig at definere det. Og mennesket har i 20 århundreder forblevet i denne tilstand af halv uklarhed.

Jeg vil forsøge at give et par definitioner, dog bevidst om, at de ikke kan være til megen nytte, før et akademi eller en kongres, eller endnu bedre, en gruppe seriøse og autoritative specialister, anerkender gyldigheden af dette leksikografiske værk.

Upræget guld er ikke penge; udvekslingen af monetært guld mod andre varer er i bund og grund en slags byttehandel: byttehandel af en bestemt mængde varer eller en bestemt vægt af varer mod metal, der er blevet vejet og målt på forhånd.

Penges essentielle egenskab er, at de kan måles og tjene som et mål. Selv når man bytter en skive af ædelmetal for varer, er det statens præg, der bestemmer, om den er penge. En regering, der sagde: "Vi kan ikke bygge veje, fordi vi ikke har penge", ville være lige så latterlig som en regering, der sagde: "Vi kan ikke bygge veje, fordi vi ikke har kilometer".

Lad os forsøge at definere, hvad penge er. "Penge er et målt krav." Penge er en titel eller et målt krav. "Penge er et generelt krav." Penge er en titel, der ikke er specifik (som en togbillet, en krocheck, en dampbillet, der giver ret til transport, mad, kahyt osv.). De er generelle. Penge er desuden ombyttelige, det vil sige, de kan overføres fra en person til en anden uden formaliteter. De forrentes ikke, som en statsobligation, en jernbaneobligation eller obligationen fra et hvilket som helst "societé anonyme" gør.

Lad os betragte udtrykket "kredit". Det siges, at en mand har kredit, når man tror, at han vil være i stand til at betale kontant, og når det antages, at han ikke vil forsøge at undgå eller udsætte betaling. "Gæld" er ikke præcis det modsatte af "kredit". Faktisk er kredit ofte muligheden for at stifte gæld og betyder ikke altid nødvendigvis det modsatte af en allerede stiftet gæld. Vi står derfor over for et tvetydigt udtryk.

Lad os endelig betragte "inflation". Blandt de ortodokse påstandes halve sandheder er der nogle få, der er baseret på naturlige og gentagne fænomener. Såkaldt inflation skal først og fremmest skelnes fra sand inflation, som finder sted, når penge udstedes "svarende til" varer eller tjenester, som ingen ønsker, eller i en mængde, der overstiger den ønskede mængde. Penge har ingen værdi, når de udstedes "mod" (dvs. i pseudo-korrespondance med) varer eller tjenester, der ikke kan leveres eller skaffes. For eksempel ville det at udstede penge "mod" en granat, der eksploderede i 1917, være inflation, og pengene i sig selv ville ikke have nogen værdi, da ingen ønsker granaten, og ingen kan levere den.

En kort liste med gyldige definitioner ville give den gennemsnitlige mand mulighed for at undslippe bedrag og den absolut fordømmelige og rådne perfiditet hos de store ågerkarle og monopolister.

Faktisk, med en definition, eller rettere sagt med et seriøst og retfærdigt begreb om *penge,* skriver Soddy, efter at have udgivet en række obskure bøger (obskure, altså for læseren, omend ekstremt dybsindige og kære for professor Soddy), i *Tomorrow's Money:* "Ligesom det er utænkeligt, at private personer skulle have magten til at opkræve skatter, er det absurd, at bankerne, på trods af alle de forfatningsmæssige beskyttelser mod det, ved et simpelt trick skulle tilrane sig funktionen."

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

af Parlamentet og, uden nogen som helst myndighed, foretage tvangsafgifter på samfundets formue."

Lad os skelne mellem den italienske situation i dag og situationen i de angelsaksiske lande. Lad os skelne mellem lande, hvor overflod af rigdom skaber kriser, og lande, hvor der er en alvorlig mangel på visse materialer; lad os vende tilbage lidt for at skitsere historien om den "nye økonomi", som alligevel indeholder så meget af gammel viden eller bevidsthed.

Der er fire levende strømninger i den økonomiske tænkning i dag: (1) Douglasisme; (2) Gesellisme; (3) kanonisk økonomi, som har sin oprindelse i Sankt Ambrosius og udviklede sig med Sankt Antonino; (4) Virksomhedsøkonomi med dens forbedringspolitik (sumpdræning osv.), la battaglia del grano, opsparing, familiechecks, fødevarechecks, arbejdschecks, statskontrol, ophobning osv.

Den ortologiske økonomi, som vi bør indlede, må tage højde for visse fakta, der er skjult af såkaldt ortodoksi. Varer har ulige holdbarheder, stole, ost: værkerne af Pheidias, Praxiteles eller Botticelli har forskellig holdbarhed. Det primitive menneske brugte ét instrument, hvor det civiliserede menneske bruger et dusin.

Det forekommer mig, at vi må lave en liste over de seriøse mænd, der i dag samarbejder inden for en økonomisk videnskab, selvom de er empirikere, selvom de har gjort én eneste opdagelse i deres virksomhed og ikke er i færd med at koordinere den med historien og med de retfærdige og gyldige ideer fra andre skoler, eller fra andre tider, eller andre økonomiske sekter.

Lad os straks erkende, at den og den observerede dampens kraft til at løfte låget på en tekedel. Dette er værdifuldt, selvom opfinderen ikke udgav et leksikon eller en omfangsrig afhandling om fysik.

Lad os erkende, at C.H. Douglas selv opdagede utilstrækkeligheden af den købekraft, der blev fordelt af (og inden for) det industrielle system. Hans fabrik fordelte købekraften langsommere, end den skabte "priser", dvs. på varer, der blev sat på markedet. Derfor blev der skabt en mængde priser på en måned, der var større end den købekraft, der blev fordelt.

Den kriminelle, den idiot og monopolisten, der lever af andres sult, vil gerne skære mennesket efter sin frakke. Douglas så i stedet muligheden for at udstede en købekraft svarende til den mængde varer, som folket kunne levere og ønskede. I det var der kun lidt nyt og meget ærligt. David Hume havde allerede set, at velstand ikke afhang af den mængde penge, som en given nation besad, men af, at denne mængde skulle stige. Lad os præcisere, at stigningen skal være langsom og konstant.

Blandt nyttige forfattere kan vi nævne MacNair Wilson, som har opdraget sit publikum til at erkende, at bankerne ikke låner penge ud, men kun lover at betale. *(Løftet om at betale.)* Gesell, der startede med et synspunkt om fri udveksling, genopkaldte middelalderbiskoppernes *brakteater .*
Med sit demurragegebyr (frimærkerne, som skal fastgøres til sedlen hver måned for at opretholde dens deklarerede værdi), havde han til hensigt at stimulere cirkulationshastigheden, og borgmester Unterguggenberger i Wörgl demonstrerede effektiviteten af dette system.

Gesell ødelagde den døde del af Marx med sin lapidære sætning: "Marx satte aldrig spørgsmålstegn ved penge." Det vil sige, Marx satte aldrig spørgsmålstegn ved pengenes natur eller analyserede dem.

Fordelene ved Gesell-systemet er mindst følgende: (1) i pseudodemokratiske lande kan det befri nationen; det vil sige regeringen og folket (inklusive alle producenter, hvad enten de er arbejdsgivere eller ansatte) fra bankernes og ågerkarlenes magt.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Alligevel har ingen renracet gesellit nogensinde overvejet demurrage-penge fra et statsligt - og et selskabsmæssigt - synspunkt.

Med et frimærke proportionalt med én procent af den månedlige værdi af sedlen, ville et omløb på 8ÿ milliarder give staten en indtægt på én milliard om året, praktisk talt uden udgifter til opkrævning, som ville være automatisk og næsten helt fri for bureaukratisk manipulation eller indblanding.

I stedet for at ophobe gæld (astronomisk gæld) med nationale obligationer, som Roosevelt har gjort, ville enhver statsgæld, ethvert bevis på statens rigdom, i stedet for at blive fordoblet, blive annulleret på 100 måneder. (Englænderne betaler stadig skat for slaget ved Waterloo.)

Statsobligationer kunne fortsat ejes i private hænder som en opsparingsform for dem, der ønsker at forsørge deres alderdom og familier, men de ville blive betragtet som et statsligt udbytte til en værdig klasse af borgere, ikke som en uundgåelig nødvendighed for en regering, der ønsker at bruge sin kredit.

Jeg insisterer: Staten behøver ikke at betale "leje" for sin kredit; det vil sige, den behøver ikke at låne fra de store professionelle ågerkarle, som det gøres i næsten alle lande, på grund af uvidenhed og forudfattede fordomme; for eksempel i mit uheldige land, i Frankrig i dets nuværende alvorlige moralske krise, i England gennem kraften af traditioner accepteret uden kendskab til nye begivenheder i verden.

Den anden generation af sociale kreditorer, efter empiristerne og opfinderne, har frembragt Butchart, som, stimuleret af AR Orage, udgav den første bog inden for økonomisk ortologi, *Money.* Med sit andet bind, *To-morrow's Money,* har Butchart haft mindre succes; han har faktisk samlet syv forfattere med forskellige meninger, alle prisværdige, men han har undladt at få de enkelte forfattere til at læse hinandens essays og korrelere dem. Bogen er primært værdifuld for genoptrykningen af nogle af Douglas' skrifter og for en side af Soddy, der allerede er citeret i denne artikel.

Blandt populære forfattere skal Irving Fisher og Christopher Hollis nævnes. Men man skal skelne mellem dem:
Fisher er en journalist (officielt professor, men i hjertet journalist), der skriver godt.
Fyrre sider af hans *stempelskrift* fortjener enhver seriøs mands såvel som professorers opmærksomhed.
Fisher engagerer sig ikke særlig dybt i kampen. Måske er han optimistisk og forsøger at overtale de store amerikanske ågerkarle til at nøjes med et halvt pund kød i stedet for at sluge den sidste bid og gram.

Christopher Hollis har skrevet en værdifuld bog, **The Two Nations*,* og har fortsat kampen for offentligheden i forskellige bøger, hvor han kan siges at have et godt præg; han er faktisk blandt de få økonomer, der formår at behandle monetær videnskab og de forskellige problemer med åger på en sådan måde, at deres bøger sælger og når en tredje udgave. Disse faser tilhører folkelig uddannelse, hvilket er nødvendigt nok i lande, hvor såkaldte "flertals"-regeringer fortsætter.

Wyndham Lewis kalder den engelske regering for *falsk antikvitet.* Selvom han primært er en litterær mand, en satiriker, har han for nylig bidraget med en bog af høj sociologisk værdi, beregnet til et udvalgt publikum: *Count Your Dead, They Are Alive* (forberedelse til endnu en stor krig om ingenting). Jeg nævner den ikke som økonomi, men for at antyde den rytme, hvormed disse problemer trænger ind i værket af levende forfattere af første rang. De fire bedste amerikanske digtere i dag er bekymrede over monetære problemer (ikke længere med den gamle "lyserøde" Webbite, Fabian, Manchester eller Villardianske), som de store forfattere som Dante, Shakespeare, Aristoteles, Hume, Berkeley, Montesquieu osv. faktisk var. ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

En anden tankestrømning, der er rettet mod disse ideer, optræder i skrifterne fra dem, der gav nyt liv til den nordamerikanske republik, det vil sige skrifterne af Jefferson, Jackson, Van Buren. Min *Jefferson og/eller Mussolini,* bøgerne af WL Woodward, A New *American History,* artiklerne af Father Coughlin og Buck eller mere specifikt den bedste del af Coughlins bog, som hedder *Money* (s. 211-213).

Det ville være vanskeligt at sige, hvilke engelske og amerikanske anmeldelser en udlænding bør læse, for det intellektuelle liv i disse lande manifesterer sig i flygtige publikationer, der kun varer to eller tre år (eller endnu mindre) og derefter pludselig ophører med at eksistere eller udarter til en slags litterært eller ideologisk bureaukrati, antager en beskyttende farve og finder ro i fabrikerede ideer. Vi må dog bemærke, at de engelske fascister for et år siden begyndte udgivelsen af et socioøkonomisk tidsskrift med høj vitalitet: *The Fascist Quarterly.* Dette er den eneste engelske anmeldelse, hvor jeg har været i stand til at læse de andre bidragyders skrifter, blandt hvilke general Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, AK Chesterton og J. Jenks.

Hugo Fack, der har den store fortjeneste at have udgivet *The Natural Economic Order* af Geseli i Texas på egen bekostning, da de store forlag ikke mente, at en sådan udgivelse var god forretning, farver sin lille avis, *The Way Out*, med idéerne fra *Scarcity Economics*, på trods af udgivelsen af Loebs *Chart of Plenty* (se Odon Pors genudgivelse i *Rivista del Lavoro*, marts 1936).

Ytringsfrihed eksisterer ikke blandt disse sekter af liberal afstamning. Hverken geselliternes publikationer eller douglasismens officielle publikationer tillader åben diskussion af økonomiske ideer. De synes at være hypnotiserede og stivede som dekadente muslingemænd. De skændes indbyrdes. Douglas mener, at frimærkerne på demurrage-penge udgør en undertrykkende skat – ubrugelig og evigvarende, dog mere forståelig end "annulleringen" af Douglas' kredit eller end hans rabat og andre midler til at annullere den udstedte kredit.

Gesellitterne er næsten sadistisk rasende ved tanken om, at hele menneskeheden kan drage fordel af de allerede dødes arbejde og af videnskabelige opdagelser. (Værdi stammer fra arbejde, men en stor mængde arbejde er blevet udført af vores forgængere, som ikke spiste her for at fortære dets frugt.)

Figentræet *(Douglasite)* påpeger ikke ikke-douglasitternes fremskridt – til geselliter eller til det korporative system. *New English Weekly* er nedsænket i det engelske forstadstemperament og er derfor misfarvet af dette blege liv snarere end af en specifik og defineret ideologi. *New Democracy* (New York) var nyttig, men eksisterer ikke længere. Coughlin udfører et folkelig oplysningsarbejde gennem et ugeblad for den brede offentlighed, ikke for de indviede *(Social Justice).* Men i juni måned anno XV finder jeg i hans avis nyheder, der enten ikke er trykt andre steder, eller som kun får et par linjer, skjult blandt spalter af skandaler og camouflage. Fra redaktører af det generelle tidsskrift Press modtager jeg ofte invitationen: *Kan du ikke skrive om andet end økonomi?*

Jeg higer efter den seriøse læsers overbærenhed: Jeg har talt om alt for forskellige ting.

Denne artikel består af to dele: i den første har jeg næsten bedt økonomer om at overveje det presserende behov for en præcis terminologi; i den anden har jeg kort anført visse værker, fragmentariske, men oprigtige, udvalgt blandt en række spredte forfattere, som ikke er, men kunne være, koordinerede, hvis der kunne findes en kerne bestående af teknikere, der er klar til at påtage sig et leksikografisk ansvar.

Jeg siger det mest eftertrykkelige, at uden en sund etik kan der ikke være nogen fornuftig, ingen videnskabelig

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

økonomi. At betragte ren dynamik uden at tage højde for målet og formålet med en pengepolitik ville føre til kaos. Viljens retning er en af komponenterne i studiet af den økonomiske videnskab. Badoglio, der siger: "Vores guld er viljen og vores soldaters våben," er mere økonom end alle professorerne i London.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Årsager til krisen af A.
Raven Thomson

jeg HAR ved flere lejligheder skrevet *i Fascist Quarterly* og *British Union Quarterly* om den kommende depression, som uundgåeligt ville følge den kortvarige genopretningsboom, der blev drevet frem af de gamle bandeøkonomer.

Jeg viste, hvordan handelscyklussen med boom og nedgang havde været i drift i de sidste hundrede år, lige siden kapitalismens grundlæggelse, og havde vist en regelmæssig periode på ni år i gennemsnit, der lejlighedsvis faldt til syv eller steg til elleve. I gennemsnit burde det næste kriseår have været 1938, med sandsynlighed for udsættelse til 1939 på grund af depressionens usædvanlige dybde. Faktisk er krisen blevet udløst et år tidligere end normalt, og den næste nedgang er allerede begyndt i 1937.

Dette er kommet som en overraskelse selv for dem af os, der var overbeviste om, at "velstand" ikke kunne vare ved. Først i det sidste nummer af *Quarterly* diskuterede jeg effekten af genoprustning og billige penge på den kommende krise, og selvom jeg erkendte, at overdreven spekulation havde skabt et for tidligt opsving, mente jeg, at genoprustningens drivkraft i hvert fald ville føre os igennem indtil efteråret 1938, hvor jeg argumenterede for, at en krig for at forbruge akkumulerede våben alene ville forhindre en nedtur. Faktisk advarede jeg mod faren for, at finansfolk bevidst søger krig som et alternativ til nedtur.

Faktisk havde jeg undervurderet den vægt, som amerikansk økonomi bærer i den skrumpende verden af finansdemokrati, og fraværet af et stort genoprustningsprogram i Amerika.
Det er fra Amerika, ligesom i den sidste krise, at den nye depression stråler ud, og al opmuntring til genoprustningsprofitter er utilstrækkelig til at forhindre Throgmorton Street i at reagere på det dramatiske fald i aktiekurserne på Wall Street.

Selvom denne for tidlige nedtur, ligesom den i 1907, kan være af mindre intensitet og dermed være et mindre slag for den kapitalistiske stabilitet end et senere og mere intensivt tilbageslag, har den én fordel, at den er kommet, før krigshisserne, på trods af alle deres anstrengelser, har været i stand til at kaste os ud i krig. Efterhånden som depressionen intensiveres, vil den offentlige interesse vende tilbage fra udenrigsanliggender til presserende indenlandske problemer, og faren for international konflikt vil aftage. Faren for krig som et middel til at forebygge nedtur er allerede ved at forsvinde.

PANIK PÅ WALL STREET

Trods vores presses bestræbelser på at dække over det, har panikken på Wall Street været lige så slem i efteråret, som den var i efteråret 1929. Faldet i efterspørgslen efter stål til kapitalarbejder har været den afgørende faktor, og United States Steel og andre stålaktier har ført an i værdifaldet. Tidligere i år blev US Steel noteret til 129¼ for en $100-aktie. Selv efter guldkrisen i april var værdien et godt stykke over 100. Det konstante fald i september bragte US...
Stål til 80. Så kom oktober-nedturen, hvor værdierne styrtdykkede dag efter dag. Ned gik USA
Stålprisen steg gennem 70'erne til 68. En kort stigning og derefter paniksalg på "sort tirsdag" sendte prisen op på 54. Siden da har der været en yderligere genopretning, som bragte US Steel tilbage til omkring 65, men allerede i november falder prisen igen ned i 50'erne på grund af nye rapporter om reduceret stålproduktion, som nu er mindre end 50 procent af kapaciteten.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Alt dette kan ikke afvises som blot "nervøsitet" på børsen. Der er grundlæggende årsager til Wall Street-nedturen. Efterspørgslen efter forbrugsvarer er måske stadig godt opretholdt, men efterspørgslen efter kapitalgoder falder hurtigt. Overproduktion, hvis den endnu ikke er reel, er under alle omstændigheder potentiel, og industrifolk ophører med at udvide deres anlæg. Som følge heraf er producenter af kapitalgoder, hvor stål nu indgår i stigende grad, allerede hårdt ramt, og faldet i værdien af stålaktier, som har forstyrret markedet, er ikke blot en markedsmanøvre, men en rimelig forventning om reducerede profitter på lavere produktion.

KAN ROOSEVELT HJÆLPE?

I stålbyerne, som Pittsburgh, er arbejdsløsheden allerede stigende, hvilket naturligvis vil have sin effekt på efterspørgslen efter forbrugsvarer med fordoblet indflydelse på investeringerne.
Amerika er endnu engang godt på vej ind i en klassisk depression, før det er kommet sig ordentligt over den sidste. Hvis Roosevelt griber ind, hvilket han synes tilbageholdende med at gøre endnu, vil han svømme mod strømmen, ligesom Hoover stræbte efter at gøre i 1929 til 1932. Denne gang bliver det ikke nogen let opgave, som det var i 1933, at sætte Amerika på strømmen af generel global genopretning. Denne gang bliver den mægtige præsident nødt til at bruge sin fulde styrke.

Monetær manipulation, offentlige arbejder og så videre vil være utilstrækkelige til at imødegå krisen, ja, inden for sit mandat kan Roosevelt kun hjælpe med gigantiske statslige opkøb, som muligvis skal være så intensive, at størstedelen af den amerikanske industri placeres i statseje.
Da Roosevelt ikke har magt til at håndhæve det fascistiske alternativ med statskontrol over industrien, idet hans New Deal er blevet miskrediteret og i vid udstrækning ødelagt af højesteretsafgørelser, kan han meget vel blive tvunget til den kommunistiske metode til at indføre statskapitalisme. Hvor langt hans jødiske rådgivere arbejder i denne retning, har vi endnu ikke set. USA og USSR kan blive endnu tættere på hinanden som de to store materialistiske republikker, hvor jødisk kontrol er altafgørende.

BRITISK REAKTION

Vores konservative politikere forsikrer os, på trods af alle beviser på et børskollaps, om at der ikke er tegn på en kommende "recession" (et særligt ord opfundet for at berolige offentligheden), at Storbritannien ikke er berørt af de samme økonomiske problemer som Amerika, og at genoprustning vil bære os igennem. Alt dette er nonsens, da alle finansielle demokratier er tæt forbundet af international finans, og Wall Street er, og forbliver, verdens finansielle centrum.

Uanset hvad der sker der, vil det uundgåeligt få sine konsekvenser andre steder, lige så meget i 1937 som i 1929. Har vi trods alt ikke understreget "foreningen af de store demokratier" gennem en trepartsaftale? Forhandler vores regering ikke, midt i applaus fra "de gamle bande"-partier, tættere handelsforbindelser med Amerika? Denne sidste manøvre virker omtrent lige så nyttig som en svømmer, der bevidst omfavner en druknende mand, god, hvis vores mål er at redde den jødisk-amerikanske finansverden, dårlig, hvis vi ønsker at redde Storbritannien fra at synke i bølgerne af en ny depression.

Hvad angår genoprustning, har den langt fra reddet os fra depression, men utvivlsomt fremskyndet problemer, ikke kun her, men også i Amerika. Spekulanter, der naturligvis nyder demokratiets fulde frihed, så i genoprustning og muligheden for krig utallige muligheder for profit, og ved at udnytte usædvanligt billige penge begyndte de at opkøbe lagre af alle slags, som de mente, at genoprustningsnationerne havde brug for, eller som kunne blive knappe i krigstid.

Som følge heraf steg priserne på alle råvarer, især metaller, inden for atten måneder med beløb, der i nogle tilfælde nåede 100 procent: et spekulativt boom uden fortilfælde i historien under en ******e-bogkonverter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

fredsperiode, som faktisk kun blev overgået i de værste perioder under den sidste krig.

Heldigvis for os gik spekulanterne over deres grænser. Den krig, de forventede, var begrænset til Spanien og Kina, på trods af venstrefløjens krigshisseres indsats, og ligesom alle, der forsøger at presse produkterne ind, blev de hurtigt forlegne af den fornyede produktion, tiltrukket af mere profitable prisniveauer. Faktisk undervurderede de fuldstændigt den enorme produktionskapacitet i den moderne industri og blev revet med af den strøm af varer, som de højere priser producerede. Der kræves nu meget lidt stimulus for at producere overproduktion i forhold til det nuværende forbrug. Den enorme stimulus fra en hidtil uset prisstigning har fuldstændig oversvømmet ikke kun spekulanterne selv, men også den legitime handel, som trods genoprustning ikke kan klare overskuddet. Der er faktisk allerede fornyede krav om reducerede produktionskvoter, før depressionen overhovedet er i fuld gang. Hvordan sådanne reduktioner vil reagere i form af arbejdsløshed og deraf følgende mangel på købekraft, overlader vi til vores læsere at forestille sig.

Der er allerede 80.000 flere arbejdsløse end i august.

UNDERLIGGENDE ÅRSAG

Under alle disse ydre symptomer, med deres reaktion på genoprustning og krigsskræk, ligger en grundlæggende årsag, nemlig den kroniske ulighed mellem moderne industriproduktion og det generelle folkelige forbrug. Så længe denne absurde uoverensstemmelse eksisterer, er vores økonomiske system tydeligvis underlagt en iboende ustabilitet, som involverer det i finanskapitalismens tilbagevendende op- og nedture. Faktisk, efterhånden som videnskaben øger produktionskraften, og fagforeningerne er magtesløse til yderligere at øge arbejdernes lønninger mod finansforetagendernes voksende modstand, bliver uoverensstemmelsen stadig større, og som Mosley har påpeget, bliver op- og nedturene kortere og længere, efterhånden som kapitalismen falder.

Den grundlæggende årsag til dette, som ved enhver depression, er mangel på købekraft hos folkets masser, og krisen udløses usædvanligt tidligt denne gang af den hidtil usete prisstigning, som ikke blot har fremmet et overskud af produktion, men også yderligere har begrænset folkets købekraft, hvis lønninger ikke har kunnet holde trit med de stigende leveomkostninger. Den resulterende nedtur kan kun korrigeres permanent, ikke ved økonomi og lønnedsættelser, som den "gamle bande" tror, men ved offentlige arbejder og konstruktive lønstigninger, indtil staten og folket tilsammen forbruger den moderne industris produktion. Sandt nok forbruger staten i øjeblikket, gennem genoprustning, produktionen i et usædvanligt tempo, men selv dette opvejer på ingen måde manglen på købekraft hos størstedelen af befolkningen, som de er forarmede af de seneste stigninger i råvarepriserne.

RETSMIDLER

De generelt fremførte løsninger er monetære reformer og økonomisk planlægning. Det første har mistet sit stærkeste argument, da penge er lige så billige i 1937, som de var dyre i 1929, og alligevel er nedturen lige så slem som før. Monetære problemer er naturligvis sekundære i forhold til det primære problem med økonomisk ubalance mellem forbrug og produktion, og ingen form for monetær teori er god, hvis den ikke forklarer, hvordan pengene skal nå forbrugeren. Socialkredit har sin interesse i denne retning og fortjener overvejelse, men tilhængere af socialkredit må erkende behovet for ekstrem autoritet for at omstyrte det nuværende finansielle diktatur. I denne forbindelse er de foranstaltninger, som socialkreditregeringen i Alberta har truffet for at kontrollere bankerne og endda pressen, yderst betydningsfulde. ******ebook converter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

Økonomisk planlægning er naturligvis nødvendig, men igen kræves der autoritet, og spørgsmålet opstår, hvordan denne autoritet skal opnå sin titel. Ifølge finansfolkene, der ligesom Israel Moses Sieff går ind for PEP, den industrielle og distributionsmæssige forening, skal autoriteten til at planlægge komme gennem kapitalistisk opkøb og sammenlægning. *Planlægning faktisk gennem opkøb* . Ifølge socialisterne, der går ind for nationalisering af produktions-, distributions- og udvekslingsmidlerne, skal autoriteten til at planlægge komme gennem statslig konfiskation under den offentlige tjeneste. *Planlægning gennem konfiskation* i dette tilfælde.

Den britiske union foretrækker en mindre materialistisk metode til at opnå autoritet til at planlægge, ikke ved kombineret kapitalistisk opkøb eller statskapitalistisk konfiskation af privat ejendom, som er meget tæt beslægtede, men ved bemyndigelse fra folket til at pålægge både privat og offentlig virksomhed en økonomisk plan. *Planlægning gennem samtykke.* De midler, hvormed statsmyndighed og privat ejerskab sammenlægges til et stort set selvstyrende økonomisk system, kan studeres i en række bøger, der allerede er udgivet, om den korporative stat. Det, man imidlertid skal forstå, er, at den korporative stat eksisterer for at distribuere industriens produkter til folket, og finans er fuldstændig underordnet dette hovedmål. Især er al spekulation og overdreven kapitalafkast forbudt for at forhindre ustabilitet og for at muliggøre, at en rimelig andel af produktet kan overgå til producenten.

ISOLERING FRA YDERLIGERE SKUD

Ikke blot skal den korporative stat balancere produktionen af kapital og forbrugsvarer, afslutte ustabiliteten i spekulative investeringer og gøre det muligt for folket at forbruge produktionen af moderne videnskab; den skal også beskytte nationen mod ekstern konkurrence fra billig udenlandsk arbejdskraft, som den i øjeblikket kommer fra Japan. Med dette formål skal der indføres en isoleret imperiumspolitik, der reserverer de kejserlige markeder til hjemmemarkedet og den kejserlige industri og tilbyder herredømmer og kolonier en fuldt beskyttet andel af hjemmemarkedets efterspørgsel efter råvarer.

Kun på disse måder kan en fuldstændig plan for vores økonomiske anliggender implementeres, og kun således kan vi garantere vores folk mod en gentagelse af den forfærdelige nedtur, som de nu er truet af. Aldrig igen bør en panik på Wall Street få lov til at kaste den britiske industri ud i en depression. Lad os isolere os selv, som Tyskland har gjort, mod de vanvittige udsving i den kapitalistiske verden og planlægge vores anliggender i fuld viden om, at ingen ukendt faktor uden for vores kontrol pludselig kan ødelægge alt, hvad vi har gjort. Alene den britiske unionspolitik med en virksomhedsstat inden for et isoleret imperium tilbyder sikkerhed mod op- og nedtur og fordelingen af frugterne af moderne videnskabelig opfindelse til det britiske folk.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Revolutionen forrådt af Ezra Pound

Den revolution, der er blevet forrådt, er dybest set "vores" amerikanske revolution i 1776, ikke i dens lokale og særlige faser, og bestemt ikke som en helt unødvendig splittelse af den engelske race.

Uanset hvad der godt måtte være kommet eller ej ud af den splittelse, var splittelsen fuldstændig unødvendig og for en stor del ufrivillig. Den var bestemt ingen fordel for Storbritannien. Det var måske det første store sår, der blev påført jeres land af pantelånerne, som Cromwell lod komme ind.

Det nittende århundrede var alt, hvad La Tour du Pin kaldte det, alt, hvad Maurras og de franske royalistiske klovne har forsøgt at glemme, at La Tour du Pin kaldte det. Det var ågerens århundrede. Det var forfaldets århundrede. Det var et århundrede, der var lavere end noget andet, jeg kan komme i tanke om som en tidsalder for FORRÆDELSE af udtryk, forvirringen og forvirringen af ords betydninger.

Den FORRÅDTE REVOLUTION er ikke en revolution, der er blevet forrådt på et år eller to af et eller to fejltrin fra Joe Stalins eller en hvilken som helst regerings side.

Den revolution, der blev forrådt, var den revolution, der var født af Leopoldiner-reformerne i Toscana, og som var tydelig i Jeffersons proces, der kulminerede med Andy Jacksons og Martin van Burens sejre – alt for flygtige.

Før dem havde de leopoldinske reformer udviklet sig til konceptet om enevælde og til en tro på, at en nations KORN primært eksisterede for at nationen (i personen af hver og en af dens borgere) skulle SPISE.

Den revolution er blevet ret tydeligt forrådt af generationer af Dan Websters, Biddles, Morgans, Baruchs, camouflagemagere af alle afskygninger, Trotskys, Wallaces, Perkinses, de to stimer af Roosevelts rådgivere, organismer som Morgenthau, der fra vuggen er gennemsyret af ågeragtige fordomme, de smålige aryio-kikes.

Dette udtryk insisterer jeg på. Den semitiske gift er i semiten hærdet af semitisk ustabilitet, af Semittens vaklen fra den ene overflod til den anden.

Denne ustabilitet gør ham til en fare for statiske og lammede racer. Men i hele Roosevelts hæslige, farlige og subversive omgangskreds har det været jøden, M. Ezekiel, der først har trukket sig frem mod OVERFLØDENS økonomi med sine *2.500 dollars om året.*

Denne bog er ubehagelig, den er så undvigende, som noget semitisk værk kan være, den undgår det virkelige pengeproblem. Det er et jødisk kompromis, den har hele J. Simons ønske om en gnidningsløs aftale og generel ro, MEN den er bedre end Wallace og Perkins. Og enhver fornuftig objektiv antisemit vil også indrømme, at de fakta, hvormed Mordokaj Ezekiel forsøger at indgå et kompromis, fremgår af rapporten fra et udvalg ledet af den sportslige jøde Loeb (Mr. Hemingways idiot).

Hvis du mener, at en hel race bør straffes for nogle af dens medlemmers synder, indrømmer jeg, at udvisningen af de to millioner jøder i New York ikke ville være en overdreven straf for den skade, som jødisk finans har forvoldt den engelske race i Amerika.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Uanset hvad kammerat Wyndham Lewis måtte have sagt om jøder, der regerer England ret godt, så regerer jøder IKKE Amerika på en tilfredsstillende måde, men den jødiske finansmand er ikke vores værste onde.

Vores værste onde er aryio-kike, der er i stand til at tage en beskidt linje og holde sig til den uden afvigelse eller vendinger, uden jødernes øjeblikke af medlidenhed, begejstring eller behov for overdådig fremvisning.

En race kan muligvis holdes ansvarlig for sine værste individer. Den jødiske race har ikke i århundreder taget ansvar for håndhævelsen af sin egen lov. I evangeliets historie, uanset om man tager den som fakta eller illustrativ fiktion, blev Jesu henrettelse opnået ved at skyde ansvaret videre. Lovhåndhævelsen var op til romerne. Hvis en mand skal være antisemit, så lad ham være objektivt antisemit. Lad ham indsamle så mange fakta som muligt, og ikke ignorere dem.

Jøden har påført sig selv antisemitisme ved MANGLENDE ORGANISERING, ved at nægte at påtage sig ansvar.

Hvis jøden ønsker at leve i en naboskabsverden blandt OPLYSTE folkeslag, må han påtage sig disciplinen fra de mindre tiltalende overtrædere af jødisk lov. Så vidt jeg ved, har han i 2.000 år været helt uvillig til at gøre dette. Ingen anden race beder om at få et land til at kæmpe for det, eller erobre det, i hvert fald ikke i Vesten. Hvis brahminer gør det, fortjener de navnet "beskidte niggere", og det gør måske også nogle kinesiske epigoner, ikke-konfucianere.

Roosevelts kabinet har to sygdomme. Ågeren i New York, som er forbundet med al ågeren i London og derfra til Basel og kloakkerne i Paris.

Men den har også Perkins' aryio-kike ondskab og nærighed. Dette er "rundhovedets" ondskab og har rundhovedets vedholdenhed, den falske moral om nærighed, sandsynligvis født af misundelse, men under alle omstændigheder fordømmelig.

De "dusin økonomer", som *NY Tribune* i november 1937 nævnte som rådgivende for Roosevelt til at afslutte krisen, fortjener ingen menneskelig medlidenhed for de råd, de gav, uanset om de blev givet af ren uvidenhed eller ren ondskab.

"Styrk offentlighedens tillid" osv. Disse mænd havde muligheden for at tackle problemet med at sidestille den offentlige købekraft med tilgængelige nødvendige varer, og de undlod at benytte sig af den, og de er lige så lidt værd at vise medfølelse som Neimeyer, Baruch eller nogen anden svigersøn til inkorporeret åger.

Se på dit og på hint!

Hvad angår den organiserede stat, har vi en afgift på INDLEMMET kapital.

Dette enorme træk forårsagede næppe en eneste krusning på den velhavende presse i pseudodemokratiske lande. De sutrende røde hyldede det ikke som en idéernes triumf. Lånekapitalpapirerne fremstillede det, som om det var en afgift på privat ejendom.

INGEN af de store dagblade har skelnet mellem ejendom (jord, huse, møbler) og et krav mod "rente plus ejendom" eller mod renter "og til fuld besiddelse, hvis renterne ikke betales omgående." Naturligvis har de ikke gjort det, de er en arv, en død og rådden hånd fra graven, fra den almindelige grøft i det 19. århundrede.

Det århundrede var ordenes forræderi. Det besudlede enhver lysende idé fra århundredet før det. Voltaire, deisten, blev afsagt som ateist.

FRIHED, - som betød retten til at gøre det, der IKKE skader andre, var forklædt som ret til at udlede blod fra andre. ******e-bogskonverter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

LIGESTILLING i Jeffersons mund betød, at mænd havde de samme rettigheder ifølge loven; at ingen mand var født med et uoverstigeligt handicap. Det havde en smag af Burns' "en mand er en mand for noget", men det betød på Jeffersons tid ikke engang almindelig valgret. Valgret kunne være en belønning for fortjeneste.
Det var ikke defineret så strengt som partimedlemskab, men det blev ikke kastet over svinene uforvarende.
Før disse fornuftstilstande kunne blive forbandet og besmittet, var det nødvendigt for ågerkarlerne at forråde selve kommunikationsmidlet. Sproget måtte torpederes. Hvert ord, der var blevet forædlet, måtte udhules for at dække over de luskede gangstere fra bankudstedelsen 'Leihkapital'.

FRIHED er umulig uden orden, og orden kommer af organisering.

En landbrugsnation, som Jeffersons for det meste var, havde ikke umiddelbart brug for en laugsorganisation, sådan som middelalderbyerne havde haft brug for den og udviklet den. Intet system er idiotsikkert og tidssikkert. Udvikl en perfekt social mekanisme og sæt den i værk, og helvedes sønner vil begynde at mejsle; igler vil begynde at suge blod, og skadedyr vil inficere uopmærksomme hjørner.

I hvilken grad den bevarede presse har forvirret den angelsaksiske læser i England og USA, fremgår tydeligt af et brev, der kom i går og nu på mit skrivebord, fra en mand, der på ingen måde er en tåbe. Jeg citerer det for at vise, hvad der kan være:

I sin seneste bog skriver Christopher Hollis, at Mussolini har givet Italien et ordentligt pengesystem ved at tage magten til at skabe penge eller kredit vilkårligt med en fyldepen fra de private bankfolk. Han antyder, at regeringen kontrollerer og *forårsager* pengeudstedelsen der.
Jeg er modvillig til at stole på hans ord alene for en så revolutionerende reform af den nationale økonomi, som bankfolkene skal bekæmpe med næb og klør, og jeg spørger jer, om det er tilfældet. Hvis det er tilfældet, bør Italien være et sted at tage hen.

Dette er dateret november 1937; dvs. to år efter den italienske bankreform. Fakta er der, men den unge mand er blevet så påvirket af Leihkapital-pressen, at han simpelthen ikke kan tro på dem uden personlig besked fra en ven.

Gent, der lige var blevet set på Cafe nedenfor, lige kommet fra England, vidste ikke, at afgiften gjaldt for ALMINDELIG kapital, ikke for privat kapital. Han troede, han vidste, hvad der var sket. Han havde læst den korte, uaccentuerede meddelelse i sin London-avis.

Den russiske revolution var SLUTNINGEN på en cyklus. Den fortsatte det 19. århundredes forræderi mod ord, den brugte falske formuleringer, som i "proletariatets diktatur", til at betyde diktatur af nogle få mennesker osv. Bolsjierne vil ikke engang nu definere ord. De ønsker ikke revolution. I hvert fald gør ingen af dem, jeg har mødt i trykte medier eller i tider, hvor de bad om svar, det. De vil ikke kæmpe for klare termer, for en klar definition af betydninger, så uanset hvor meget man ikke kunne lide nogle af de ting, de var ude på at ødelægge, kan man simpelthen ikke blive ved med at stå stille, forankret i dem.

Vi kan ikke, eller i hvert fald ikke jeg kan, i øjeblikket få nogen klar information fra Rusland om, hvad Stalin mener monetært. Ingen påstår engang, at han, Stalin, ved det. I hvert fald har jeg ikke set nogen sådan påstand, og hans modstander, hr. Bronstein, er ikke klarere. Derfor den lyserøde intelligentsia.

De går IKKE ind for at definere ord. De går IKKE ind for at indsamle information. De søger ikke at rapportere om faktiske begivenheder på denne halvø, såsom Rossonis handlinger og klare ...
udsagn.

"I *kornforrådet* er der yderligere en politisk grund: Brød bør garanteres enhver italiener, uden absurde prisstigninger, uden umoralske spekulationer." Rossoni indrømmer, at

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Dette er ikke en ny økonomi, eller rettere sagt, hans ord er "vi opnår ikke en ny økonomi." Vi ER dog helt sikkert kommet videre fra gulerod-for-næsen-ismen *("jagten"* på lykke).

På en måde er dette mere eller mindre en tilbagevenden til det ni-feltssystem, som Mencius beundrede. På den negative side sætter det ikke DIREKTE lighedstegn mellem penge og en masse forbrugsvarer. Men på den anden side er det effektivt, fordi enhver ærlig priskontrol for offentligheden og det offentlige gode påvirker købekraften af de penge, der findes. For to år siden skrev en italiener, lige så kendt som Rossoni eller måske bedre kendt, men ikke i regeringen, til mig:

"De to sygdomme i det moderne samfund er legaliseringen af åger via bankerne, og legalisering af tyveri i selskabsloven."

Det var et privat brev, og jeg havde aldrig helt vidst, om jeg havde lov til at citere det. Nu føler jeg mig helt fri til at gøre det, da en sådan idé ikke længere er uforsigtig. Uanset om brevet oprindeligt var en privat mening eller en indikation af, hvad der skulle offentliggøres på et passende tidspunkt, er den grundlæggende idé gået i opfyldelse I ITALIEN.

Du kan måle den fascistiske kurs i grader:

1. I Consegna, anno XII: "disciplinér de økonomiske kræfter og sidestil dem med nationens behov."
2. Talen i Milano det følgende efterår: "produktionen løst, økonomer puffet på" af staten bør løse distributionsproblemet."
3. Autarki. C.H. Douglas' doktrin. Analogi med Jeffersons politik. Grundlaget for sund økonomi har været det samme i årtusinder. 'En nation kan bestemt IKKE korrekt og ærligt udbetale udbytte, før den har noget at dele.'

De forskellige mulige metoder til at fordele købekraft ville kræve et helt spørgsmål om dette tidsskrift for at beskrive dem.

For at bevare ros i sandhed må antidemokraten indrømme, at den amerikanske forfatning giver den amerikanske regering fuld ret til at centralisere sin egen valuta. Det er intet andet end Roosevelt-iansk savlen og Baruch-iansk vrøvl at puste balloner op om forfatningsmæssighed. Hvis den amerikanske kongres var ærlig og antog, at den indeholdt et par dusin mænd blandt sine hundredvis af aber, KUNNE den i morgen fastsætte dollarens købekraft til en skæppe hvede eller hvad som helst, til seks pund af den bedste oksebøf, til to yards serge eller fire pund uld af en bestemt kvalitet, eller hvad som helst der blev fundet lige efter en ordentlig undersøgelse af de nationale ressourcer.

Ingen andre end en løgner eller en mand, der stræber efter personlig politisk fordel, kan forsøge at tilsløre dette. I USA er det IKKE en mangel ved regeringens verbale instrument, men en rodfæstet viljessvigt eller en ren og skær bestialsk uvidenhed, der hindrer disse reformer.

Hvis en sådan reform er fascisme, må det være Jacksonsk fascisme. Ethvert land har brug for en eller anden form for orden. Den spansk-amerikanske krig, da vi børn (børn fra min tid) blev trænet, introducerede en jargon om åben orden. Det kan være, at de ultimative øer og det amerikanske kontinent kræver en ÅBEN orden, der ikke er tilpasset Europa som kontinent. Men lad os under alle omstændigheder forsøge at se, hvad der er, og hvad der har været, og lad os forsøge at holde disse realiteter adskilt fra, hvad herrerne Bunkum og Wunkum fortæller os, og får os fortalt i deres aviser.

Disciplinen for tropper i åben formation adskiller sig fra troppernes under Braddock, som forsøgte at bekæmpe indianere før 1776. Jeg undskylder for militære sammenligninger, hvis det er manerer.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

for mig at gøre det. Men jeg vil gerne på en eller anden måde fremføre mit budskab. Jeg vil gerne etablere en sand afgrænsning for ordene "frihed", "orden", "ansvar", "omskiftelighed".

Mussolinis nylige udtalelse om, at "Kapitalen er i statens tjeneste", er svaret på Adam Smiths sætning: "Mænd med samme fag mødes aldrig uden en sammensværgelse mod offentligheden."

Det forbandede ved den velhavende forretning og de hyrede pseudoøkonomer er, at de aldrig fremhæver den virkelige storhed hos de forfattere, som de hævder at beundre, og som de tilskriver deres skadelige teorier. Den sætning fra Smith var sand.

Det 19. århundrede oplevede det aldrig. Det tog hundrede år og smedesønnen fra Romagna at finde svaret og balancen. Derfor opstod forskellige corporazioni, eller høje centrale laugsorganisationer, herunder corporazione for "Fremsyn og Kredit". Kredit blev udråbt til at være livsnerven.

Resten af denne artikel anvendes til at besvare diverse udsagn fra ærlige forfattere.
Nogen må være i stand til at korrelere nuværende tankegang, må forsøge at eliminere visse misforståelser, selvom *de ikke alle tilhører* den samme del af emnet.

Som fodnote i svaret på brevet, der forespørger om Italiens skabelse af sine egne penge. Italien skaber sine egne penge, men kredit er et naturligt menneskeligt produkt. Så længe et enkelt menneske stoler på et andet, kan ingen stat nogensinde HELT forhindre små pletter af individuel kredit i at skyde op, som græsset af natur er velgørende og broderligt.

Italien har INGEN statsdyrkelse. Udtrykket "tilbedelse af staten" er opfundet i uvidenhed og med propagandaformål.

Man kan forstå det direkte. Staten i Italien er ikke her for at undertrykke individuelt initiativ, men for at forhindre misbrug og finde en retfærdig løsning, når stridende interesser ikke har tilstrækkelig fornuft i sig til at finde deres egen løsning.

Som svar til et dusin korrespondenter og til slutningen af to dusin samtaler, JA, der er mangler i den italienske virksomhedsstat i dette øjeblik OG de skyldes overtro, resterne, de beskidte vaner fra tidligere monopolister. Der er i Italien, som i alle lande, menneskelige svin og sløve og dovne sind, der stadig går rundt i den gamle sump, hvor de forsøger at sabotere, forsøger at narre deres naboer og forhindrer simple og naive personer i at opnå maksimale resultater for sig selv og for så meget af offentligheden, som deres aktiviteter kunne påvirke.

Men det er min faste overbevisning, at disse mangler vil blive håndteret i rette rækkefølge. Jeg har endnu aldrig fundet nogen tendens til at afskrække nogen, der selv bekæmper disse svindende hindringer eller "vindmøller".

"Den romerske donation er et mål," hvormed jeg mener, at det romerske geni for 2.000 og
flere år har været et geni for mål.

Der er grænser for statens magt (uanset hvilken teori den styres ud fra), nogle ting kan staten IKKE gøre. Det umådeholdne russiske eksperiment er nu travlt optaget af at illustrere, hvad der sker, når staten forsøger at læsse for langt over sin Plimsoll.

Staten i det 19. århundrede forsøgte at klare sig uden ballast. Mussolinis Italien er måske den første stat, der seriøst spørger sig selv, hvor meget frihed der kan overlades til private hænder uden at det bliver til undergang.
Jeg mener, at ingen anden stat nogensinde har undersøgt dette spørgsmål seriøst.

Jeffersons skarer angreb privilegiernes onder og den centraliserede finansielle forrådnelse.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

tyranni. De vidste, at de i deres tid ikke ville være i stand til at gå for langt i retning af det modsatte.

Hvis jeg ikke troede, at fascisme i Italien betød den fulde udvikling og det maksimale felt af individuel frihed, der var forenelig med en fornuftig samfundsorden, ville jeg være lige så antifascistisk som de lyserøde te-drenge og de franske pseudo-litterater, der endnu ikke ved, at noget er begyndt i Italien. Man har lov til at tro på frihed gennem orden. Man er meget mere tilbøjelig til at opnå den med ordentlige færdselsregler end via hønsehoved eller disinvoltura, som med helten, der formåede at skyde sin egen kamel under et kamelangreb.

Jeg er lige så bekymret nu over manglen på formidling af økonomiske og politiske nyheder, eller f.eks. nyheder om den økonomiske tankes tilstand, som jeg for 25 år siden var over manglen på reelle nyheder om bøger. Dengang var der intet sted, hvor man bekvemt kunne vide, hvad der blev skrevet i udlandet. En seriøs antifascist ville i dag ønske at vide, hvad han stod over for, og om hans yndlingshad svarede til en eksisterende og objektiv virkelighed.

"Der er," siger Karl Winter i oktoberudgaven af Civilta Fascista, "en antifascisme i den demokratiske verden, som blot er holdning og ond tro; der er også en antifascisme, der er uvidende og i god tro."

Jeg anbefaler Winters artikel, og hvad han har at sige om venstrefløjen som et konstruktivt element i totalitære lande. Beniamino de Ritis bidrager også til det nummer af "CF" med en artikel om forsvinden af fjendtligheder mellem (nord og syd) i USA, en artikel der måske kan få én til at tænke over mulighederne for et nyt og helet Europa.

Jeg har gentagne gange sagt, at enhver, der ønsker at elske eller hade det nye Italien intelligent, skal læse mindst et par af de italienske månedsblade, såsom Rossonis *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* eller *Rassegna Monet aria, redigeret* af professor Spinedi, senator Bevione og Furio Lenzi.

Endelig er der ét udtryk i Montague Fordhams beundringsværdige artikel i BUQ fra december, som jeg gerne ville se mere tydeligt defineret. Når han "tvivler på værdien af særlige pengeudgivelser for forbrugerne som sådan", er jeg ikke helt sikker på, hvad han mener. Mon ikke nogle læsere ville mene, at sådanne udgivelser var en del af Douglas' grundlæggende tese? Det er de ikke.

Blot som et spørgsmål om at sidestille den samlede købekraft med de tilgængelige ønskede varer, kunne uoverensstemmelsen, når der er en, teoretisk set udlignes på det umiddelbare marked af enhver, der kunne skabe og ville bruge nye penge (eller kredit).

Masser af anti-Douglas-tilhængere har set, at uddeling til de mest trængende betyder den hurtigste udgift. Den britiske (forbandede) arbejdsløshedsunderstøttelse gives bestemt til folk, der IKKE er involveret i produktion, det vil sige til pro tem ikke-producenter. "Pro tem" er en ret tynd teori i tilfælde af mænd, der har været otte år uden arbejde.

Men Douglas-udbyttet gives, som jeg mener at huske, at majoren har fortalt os, til aktionærerne som sådan i nationen. Det gives i forbindelse med arbejde (primært opfindsomt, men også anlægsarbejde) udført af vores forfædre, det vil sige af arbejdere, der ikke længere er til stede for at spise mad og bruge huse.

Jeg ved ikke, om hr. Fordham anser børnetilskuddet i Italien for at være givet til fremtidige producenter eller til ikke-producenter pro tem; det gives bestemt til umiddelbare forbrugere og pro tem ikke-producenter.

Der er mindst følgende alternativer, som opfylder følgende betingelser.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Kreditudstedelse - hvis ikke foretaget som en direkte udstedelse af ikke-rentebærende "målte krav", dvs. statsobligationer (som forstået i det mindste i 1816 af Jefferson og af alle informerede økonomer siden da) udstedes ved at låne og betale renter, og jeg vil gerne vide, hvem hr. F. mener bør modtage en sådan rente, selvom den er så lav som den, hr. Roosevelt formodes at betale til tilhængere af gamle ideer.

Udstedelser af lånt kredit registreres som gæld.

Udstedelse af ulånt kredit er pengeproblemer.

Hr. Fordham siger "særlige pengespørgsmål", og jeg ønsker ikke uretfærdigt at tolke dette sådan ud.
betyder "udstedelser af særlige typer" penge.

Jeg vil dog gerne gøre det klart, at en udstedelse af moneta d'Avigliano- eller Gesellite-gældsbreve med tilhørende demurrage-gebyr er en udstedelse af afmålte krav, der forfalder i løbet af 100 måneder og ikke efterlader nogen gæld.

Douglas kalder de månedlige frimærker en skat, men jeg påpeger igen, at staten, ved at yde en ombytning, som også er et ombytteligt krav, faktisk udfører en tjeneste, og at det månedlige frimærke kan betragtes som en kompensation for en sådan tjeneste. Det eliminerer under alle omstændigheder behovet for anden beskatning op til et beløb svarende til 12 procent af de omløbende sedler pr. år.

Det er lettere at forstå end nogen af Douglas' annulleringsordninger. Dets pædagogiske værdi er enorm. Jeg mener, at selv helt simple mennesker, der har brugt den slags penge, har en meget klarere idé om, hvad penge ER, end den generelle flok Cambridge-studerende inden for "økonomi".

Der findes adskillige alternative ordninger for demurrage-gebyrer på ubrugt købekraft, men ingen af dem er lige så generelt oplysende. Milhaud-planen ville for eksempel kun uddanne et par eksportører og importører samt et par af deres kontorister.

Naturligvis, hvis man udsteder kredit eller penge eller endda særlige typer penge ud over de tilgængelige ØNSKEDE varer, har man en inflation, det vil sige en sygdom, som modvirker formålet med udstedelsen, MEDMINDRE man har statslig prisfastsættelse, som krævet af Douglas og OPERATIVE i Italien i dag.

Devaluering er snyd, og desuden en drastisk reduktion af købekraften generelt. Den, der vælger tidspunktet for en devaluering, kan altid narre en anden.
Selv om hans intentioner er anstændige, frister og næsten fremtvinger han spekulation fra svindlere og hårdt pressede mænd, der kæmper for at leve i en virvar af merchantilisme og et helvedesagtigt merkantilistisk ågermiljø.

Guldejerne, der langt fra er mere kloge, snu og blodsugende end den brede offentlighed, har helt naturligt, og (hvis vi ikke var sådanne idioter) belærende nok, oprettet stabiliseringsfonde for at varetage DERES interesser.

EN SLAVE er en, der venter på, at nogen skal befri ham.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Marxismen, forfaldslæren af Francis Mcevoy

MARXISME er doktrinen om universel ødelæggelse, fremsat af den tyske jøde Karl Marx, som har fundet politisk udtryk i Rusland under betegnelsen "kommunisme".
Dette sidstnævnte bedrag, befriet for sin pseudovidenskabelige jargon om dialektisk materialisme og sit vrøvl om bedragere – proletariatets diktatur, menneskets broderskab og resten – afslører sig selv som intet andet end et regime af despotisk statskapitalisme, opretholdt af mord og terror. I sit system af kollektivisering er kollektiv vampyrisme den dominerende faktor.

Det siger sig selv, at den denationaliserede intellektuelles utopiske lighedsidealisme aldrig har eksisteret noget sted, men det er ikke den såkaldte politiske kommunisme, der truer med en umiddelbar fare for dette land. Det ville være den endelige fuldbyrdelse, men før de orientalske kommissærer kan komme til deres ret, skal de potentielle ofres sind forberedes på begivenheden, det vil sige perverteres og forgiftes i den nødvendige grad af modtagelighed. Heri ligger opgaven med kulturmarxismen, den indledende bolsjevisering af sindet, fremmet af liberalismens vilkårlige tolerancepsykose, der er iboende i socialdemokratiet og fører til dets endelige uundgåelige sammenbrud.

I Rusland har marxismen således for øjeblikket politisk overlegenhed og kontrollerer dermed alle aktivitetssfærer, hvorimod dens korrupte indflydelse her, og i de andre demokratier, endnu hovedsageligt er tydelig i det sociale og kulturelle liv. Dette er langt mere snigende og fundamentalt destruktivt end nogen blot doktrinær politisk aktivitet, for trosbekendelsen om subversiv materialisme, subtilt introduceret i et folks liv, er udsletteren af al spiritualitet, moralske værdier og national kultur. Det er, for at citere Mommsens ord, "en aktiv gæring af kosmopolitisme og national nedbrydning." Mange mennesker, både modstandere og narratorer af politisk kommunisme, såvel som store dele af de overfladiske masser, driver ubevidst ned i Saragossahavet af kulturbolsjevisme på de mange usunde strømninger, der inficerer det moderne liv.

Talrige er ondskabens blomster, der lokker sensationssøgerne og hedonisterne af
de moderne byer, med deres forrådnelses iriserende glans!

Sammenlign det, der i dag kaldes kunst, med de betagende resultater fra den elizabethanske æra eller med resultaterne fra andre og mindre epoker, helt ned til begyndelsen af dette århundrede. Folkeåndens forstumming *satte* alvorligt ind med den industrielle revolutions fremkomst og den deraf følgende ødelæggelse af bønderne. Da den nu er blevet amorf, er den ude af stand til at reagere mod åndelig smitte. Trods alt kunne det 19. århundrede dog stadig i sin tilbagegang vise nogle store forfattere og digtere, gode malere og dygtige komponister.

Hvad er folkets intellektuelle føde i dag, ambrosiaen i vores velsignede demokrati?
Surrealistisk maleri og skulptur, en orgie af morbide og forvrængede forestillinger, der finder sit kakofoniske modstykke i nynne og hede rytmer – junglemusik besmittet af natklubbens neurose. Film ladet med pirring, kosmopolitisme og propaganda. Bøger og blade enten sensationelle eller seksuelle, eller begge dele. Aviser fyldt med løgnagtigheder, trivialiteter og fotografier, der er mere beregnet til at tiltrække opmærksomhed til kvinders kroppe end til deres ansigter. Det er besynderligt, at så mange "smukke og glamourøse frøkener den og den" skulle trække deres nederdele op til

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

blive fotograferet.

Inden for den økonomiske sfære giver liberalismen, som er det filosofiske ledemotiv for alle demokratiske partier, uhindret spillerum til rovdyrinstinkter og de stærkes dominans eller udryddelse af de svage og mindre snedige. De apokryfe humanister, der indigneret fordømmer enhver ty til fysisk magt, opfordrer ikke til nogen begrænsning af udøvelsen af massepengemagt eller det økonomiske tyranni af skruppelløs "forretningsevne". Og alligevel kan der være andre og mere foragtelige former for mobning end grov fysisk vold.

Slaveri og underkastelse er ikke altid kun fysisk. Individer, der ikke har en eneste frelsende nåde og intet talent ud over ren handelssnuhed, kan, og gør, tvinge andre uendeligt mere værdige og begavede mennesker ind i en tilstand af ekstrem økonomisk afhængighed. De har bragt kampen ind på det terræn, hvor de ved, at de er sikre på at vinde, hvor Mammons kodeks er altafgørende. Under pengediktaturet er profit nødvendigvis det første og sidste mål, og massestandardisering i alle livets faser tilbyder den mest rationaliserede og derfor lukrative metode til at dræne den offentlige malkeko. Nationen finder sig i stigende grad domineret af det finansielle og kommercielle kædesystem fra vugge til grav. Moralske, åndelige og kulturelle idealer er ikke "betalingsmidler". De kan ikke "opbygges" eller "bæres" på børserne. Folk, der besidder dem, mangler også den nødvendige føjelighed og apati til at blive medløbere for standardiseret udnyttelse og dobbeltspil.

Således marcherer marxistisk åndelig undergravende kraft hånd i hånd med kommerciel materialisme og "tjener penge" på tåbelighed og dekadence. Én præcedens, der udvider sig til en anden (en vending, der krystalliserer sammenbruddet af det moderne demokratiske sind), løshed, der avler endnu mere løshed og kulminerer i ukontrolleret misbrug. Den klassiske, tynde ende af kilen skubbes ind her, der og alle vegne, og bruddet udvidede sig, indtil den "virkelige" nation vakler mod sit fald.

Forfaldets apostle kalder dette "fremskridt". Det er det, men fremskridt på deres egen udpegede vej til Gehenna. Den åndelige bolsjevismes rivefremskridt, marxismens rådne indvolde, der ætser nationens vitale organer - et uhyggeligt elskovsmiddel administreret af dekadencens heksedoktorer under forskellige betegnelser som demokratisk frihed, selvudfoldelse og avanceret tænkning. "Man må følge med tiden" er det nytteløse slagord, som om det nuværende sociale anarki var resultatet af "force majeure", og det var blevet det britiske folks uoprettelige skæbne at bukke under i et virvar af kosmopolitisk degeneration.

I selskab med den moralske og kulturelle forrådnelse træder doktrinen om raceatrofi og blanding ind i det moderne felt, og de samme giftsprit er de førende i kampagnen for racebegrænsning og afskaffelse af farvegrænsen. Landbefolkningen, kilden til national sundhed og kultur, bliver økonomisk kvalt, og barrieren for deres instinktive modstand fjernes. De sidste rester samles ind i byerne for at skabe et kunstigt og unaturligt miljø, der gør dem til en del af den opstyrtede megapolitanske masse, adskilt fra naturen, og som øger antallet af passive, blinde ofre for finansdemokratiet til fordel for de internationale butikskæder og biografer.

Hverken weekendture til landet eller til havet, eller beboelse af dobbelthuse i forstæder med haver, kan kompensere for den omfattende afrasning af folket, den næsten totale ødelæggelse af den engelske bondestand, for bortset fra de økonomiske farer er de moralske, fysiske og kulturelle virkninger uoverskuelige. Stillet over for det presserende behov for en fuldstændig omorientering og omplanlægning af vores nationale økonomi giver socialdemokratiet os "grønne bælter" og "national fitness"-kampagner. Barnlige lindrende behandlinger, sandslotte og fantasi. Weekendflygtningene

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

fra en mekaniseret civilisation tage byen med sig i deres tanker og afspejle den i deres underbevidste handlinger. Den ledsager dem i deres tale og litteratur, deres jazzplader til den bærbare grammofon og deres trådløse apparater, i deres byglathed og deres affektationer.
Smart Alick erstatter den for længst glemte Amyntas, og en steatotisk jødinde i shorts er hans Amaryllis.
("Åh Persefones Sanger.") De søger efter Arkadien og finder et kro. De hører ikke Pans fløjter i de grønne lysninger, men jamrer en negroid jazzsang eller Internationalen i forladte marker, der venter på "udvikling", hvorfra feerne er flygtet.

I en sådan atmosfære af forfald blomstrer marxismen som frugt fra Det Døde Hav, mens menneskelighed, svaghed, grådighed, forfængelighed og last bliver tiltrukket af og udnyttet. Usunde smagsoplevelser og tendenser opildnes af forslag og propaganda om at "give føringen" og kaldes derefter kynisk "offentlig efterspørgsel". De smukkeste af vores piger viser deres tiltrækningskraft på film, i internationale dansegrupper eller "strip tease" i udenlandske kabareter foran menneskehedens flerfarvede afskum.

Højdepunktet i den nationale degeneration, hvis den ikke kontrolleres, er kontrol gennem politisk bolsjevisme. Den marxistiske plan er at påtvinge den i al hemmelighed under masken af en pseudo-idealistisk socialisme, når det kollektive sind er blevet tilstrækkeligt forgiftet af den kollektive forfaldsvirus. Marxismens håndlangere underminerer med intensiteten af en plage af moskusrotter, og enhver uansvarlig fornøjelsessøger, enhver apatisk egoist og enhver tåbelig idiot, der synes, det er moderigtigt eller klogt at fordømme alt traditionelt, patriotisk og sundt, er med til at øge momentummet i vores nationale tilbagegang.

Skriften er på væggen. Har folket øjne for intet andet end børsrapporter, sportsresultater, det daglige program med ubetydelige fornøjelser, grusomheder og forfølgelsespropaganda og den antifascistiske litani af had? Det er betegnende, at det netop er mod dem, der har set og forstået varselet i denne skrift, at al denne hyænelignende knurren er rettet.

Marxismen profiterer af enhver dårskab og svaghed, søger leddet i al rustning og kræver tolerance og endnu mere tolerance, indtil tiden er inde til at påtvinge sin egen umådelige intolerance.

Selv hvis dets onde værk kun skulle forblive halvt fuldført, ville ødelæggelsen af Storbritanniens sjæl helt sikkert være et for stort offer på Antikrists alter.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Fjenden er liberalismen
af J.K. Heydon

DEL ET

Nationen er en naturlig enhed, der fungerer som en levende organisme i kraft af en fælles kærlighed, der binder de individer, der udgør den, sammen. Den eksisterer af natur, for mennesket er af natur socialt såvel som individuelt; den eksisterer for det fælles bedste, hvilket, som Aristoteles anerkendte, er mere ophøjet end det individuelle gode; og den udgør derfor et liv, der i visse henseender overskrider livet for de individer, der udgør den på et givet tidspunkt.

Jeg siger "i nogle henseender", fordi sandheden altid er afbalanceret mellem fejl, der overdriver ét aspekt af den og ignorerer et andet. Det er en fejl at sige, med Hegel, at nationen overskrider individet i alle henseender, ligesom det er en fejl at sige, med liberalerne, at nationen ikke er mere end den aritmetiske sum af dens individer. Sandheden ligger mellem disse fejl. Nationen er en enhed bestående af dele, og derfor har den større væren end dens dele; fordi det, der er sammensat, har større væren end det, den er sammensat af. Den har et princip om sammensætning, i dette tilfælde kærlighed, som aktualiserer potentialerne i dens komponenter og således udgør større væren. Desuden er nationens større væren tydelig på mange måder.

Nationen har en vis naturlig udødelighed, som dens individer ikke har; den har et vist mål af skaberkraft, der er placeret i dens grundlæggende enheder, familierne; den har ret til at tage individets liv for en tilstrækkelig sag, som intet individ har. Derfor er det tydeligt, at nationen, det perfekte samfund, overskrider de individer, der udgør den.

Men alt dette gælder kun i naturens orden, som er den orden, hvori nationen eksisterer.
Mennesket, individet, er i modsætning til nationen et overnaturligt væsen. Han har strengt taget intet naturligt mål; han har kun et overnaturligt mål, som hele hans naturlige liv, hvad enten det er personligt eller socialt, er underordnet. Derfor følger det, at nationen, som kun er i den naturlige orden, er underordnet individet med hensyn til endelighed. Den eksisterer af natur, netop for at dens individer kan blive til, og derefter kan blive i stand til at opnå det overnaturlige mål, for hvilket de er blevet til.

Denne sag er af yderste vigtighed, og fascisterne gør klogt i at holde den helt klar for øje, ellers kan de bringe selve kernen i deres sags styrke i fare. Brugen af ordet "totalitær" bør frarådes, da det er meget tvetydigt, især hvis den sondring, jeg lige har draget, ikke er klart for øje. Hvor kommunismen er strengt totalitær og benægter, at individet har et overnaturligt formål eller nogen rettigheder over for borgermagten, er fascisterne undertiden tilfredse med en nedladende opførsel over for religion, som om de med rette kunne hævde en absolut totalitarisme, men storsindet give afkald på den i tilfælde af religiøs praksis. Hvis dette repræsenterede deres virkelige holdning, ville det knuse hele styrken i deres sag og retfærdiggøre beskyldningen om, at fascismen ikke adskiller sig fra kommunismen i essens. Lad os holde det klart som middagstid, at vi anser den nationale organisme for at være større end individerne, kun i naturens orden og med det fælles bedste for øje, hvilket fælles gode skal forstås i lyset af individernes overnaturlige skæbne.

Selv med dette gjort klart, bør brugen af "totalitær" stadig frarådes, da det fører til ******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

misforståelse. Det antyder, at staten, i betydningen herskerens civile magt, kunne gøre krav på retten til at gøre ting som at fjerne børn fra deres forældres kontrol, hvis det anses for passende, selvom forældrene måske ikke har gjort noget for at miste deres naturlige ret til at opdrage deres børn. Staten kan naturligvis ikke gøre krav på en sådan ret, da det er imod naturen at ødelægge familien, og derfor kan det umuligt være for det fælles bedste. Fascister har ikke til hensigt at fremsætte et sådant unaturligt krav som dette; men de kalder sig selv totalitære nogle gange for at understrege det, hvilket betyder at gøre krav på total autoritet til at herske for det fælles bedste. Denne brug af ordet er forsvarlig; men den er for åben for misrepræsentation og endda for uskyldige misforståelser.

Desuden er den tilsigtede vægtning helt unødvendig. Den sunde doktrin om borgerlig magt behøver ingen vægtning, for den går ud på, at herskeren har *fuld* magt til det borgerlige gode ifølge naturloven. Ingen magt kan være mere fyldestgørende end fuld, og der er det bedst at lade sagen stå, medmindre man overvejer, hvad der menes med borgerligt gode.

I denne henseende skal det bemærkes, at den nationale organisme ikke er uden indre struktur. Tværtimod er den organisk i hele sin masse. Kærlighed er dens livsprincip, fra ægteskabelig og forældrekærlighed i familien op til patriotisme, der giver personlighed til nationen som helhed; og mellem disse begrænsende manifestationer danner den mellemliggende koncentrationer af enhver art og art, politisk, kulturel og økonomisk, der svarer til nationens behov eller til individernes behov i forskellige sociale, men subnationale roller. En mand kan på én gang være ægtemand, vælger i national og subnational politik, læge, aktionær i flere virksomheder, golfspiller, naturalist, kunstelsker og mange flere ting; og i hver rolle, hvoraf nogle er af national betydning og andre ikke, finder han sig forenet med andre individer gennem båndet af en fælles kærlighed.

Nogle af de organiske koncentrationer i nationen er af så afgørende betydning, at vi kun kan sammenligne dem med et menneskes vigtigste organer, mens andre er mere dekorative. Således er herskeren tydeligvis nationens overhoved, landbrug og industri er dens hænder, og transport er dens røde blod; offentlighed er det nationale øre, og hæren er den beskyttende hud; politiet er måske fagocytterne, og så videre. Det Kongelige Akademi er derimod en yndig smilehule, attraktiv og tjener et formål med sundhed og lykke, men af mindre betydning.

Da den nationale organismes liv er sådan, følger det, at frihed for hvert individ består i at have muligheden for at skabe en harmonisk balance mellem alle de aspekter af sit liv, der er særegne for ham i betragtning af hans generelle og særlige natur, uanset om disse aspekter er individuelle eller sociale, vigtige eller uvigtige. Og hvad mere er, muligheder i denne forbindelse skal forstås i positiv forstand, da kærlighed er princippet i det sociale liv.

Mulighed er ikke blot en *laissez faire* til at foretage en tilpasning, der kan være en praktisk umulighed, men samfundet skal give enhver mulighed og opmuntring til, at en mand kan opnå harmoni i alle aspekter af sit liv, så intet andet end hans egen mangel på kærlighed kan forhindre ham.

Mulighed, i den anden forstand af blot fravær af aktiv forebyggelse, kan måske kaldes frihed, men det er langt fra at være frihed. For eksempel giver etik forskellige kriterier, hvorved vi i det mindste omtrentligt kan vurdere, hvad en arbejders retfærdige løn er under givne omstændigheder.
Denne løn kan under ingen omstændigheder være mindre end den løn, der kan forsørge manden og hans familie i sparsommelig komfort, og den vil være mere end dette, hvis den rigdom, der produceres, delvist af mandens arbejde, er mere end nok til at give en ren kompensation til alle de menneskelige aktører, der er involveret i produktionen af rigdommen. Men liberal teori ser bort fra den retfærdige etiske løn og betragter arbejdskraft som en vare, der skal købes så billigt som muligt på arbejdsmarkedet; den regner med, at en naturlig løn vil opstå fra det frie samspil mellem udbud og efterspørgsel efter arbejdskraft;

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

og dette er den lønteori, der er nedfældet i hele den liberale organisation i England i dag, selvom absolut *laissez faire* er blevet betydeligt begrænset af sociallovgivningen. Under disse omstændigheder er det måske ikke det rene nonsens at sige, at arbejderen er *fri* til at nægte markedslønnen og kræve den retfærdige løn, at arbejdsgiveren er *fri* til at betale den retfærdige løn og ignorere markedslønnen. Økonomer taler om lønkontrakten som en fri kontrakt, og dette kan have en betydning, ligesom det har en betydning at sige, at jeg er fri til at klatre op til månen. Arbejderen er fri til at acceptere en uretfærdig løn eller slutte sig til de arbejdsløse; i vores frie land er det ikke en strafbar handling at være arbejdsløs. Og således er arbejdsgiveren fri til at betale en uretfærdig løn eller bukke under for sine rivalers frie konkurrence og ophøre med at udføre sin sociale funktion som arbejdsgiver. Men hverken arbejder eller arbejdsgiver kan kræve eller yde retfærdighed og stadig fortsætte med at udføre sin sociale funktion i lang tid. Derfor nyder ingen af dem frihed.
Frihed kræver som sit absolutte minimum, at retfærdighed kan fyldes i udførelsen af sociale funktioner, for retfærdighed kommer før kærlighed. Hvis kærlighed er den sociale organismes livsprincip, og den ikke kan vise sig i ren social retfærdighed, så må den sociale organisme tydeligvis være syg, og friheden være begrænset. Frihed er social sundhed, et socialt miljø, hvor individet har enhver mulighed og opmuntring til at skabe harmoni i alle aspekter af sit liv.

Dette er den sande teori om frihed, og lad os sammenligne den med den falske liberale teori, midt i hvis dødspine den angelsaksiske civilisation stadig mandigt og ynkeligt forsøger at trives. I bedste fald identificerer den liberale teori ikke frihed med *laissez faire;* denne identifikation var en naturlig udvikling af en teori, der oprindeligt var mindre åbenlyst falsk. I bedste fald og mest præsentabel betragter den liberale teori frihed som en balance mellem personlig handlefrihed og forpligtelser, der følger af en social kontrakt, som borgerne anses for at have indgået indbyrdes for god orden, hvis vilkår skal fastslås med henvisning til den offentlige mening, for folkets stemme er Guds stemme.

Individuel egeninteresse er den eneste kraft, der anerkendes som virksom, nemlig almindelig egeninteresse, når personlig frihed tages i betragtning, og en oplyst form for egeninteresse, når de nødvendige begrænsninger af personlig frihed tages i betragtning. Kærlighed spiller slet ikke en rolle, fordi alt det offer af personlig frihed, der måtte være nødvendigt for ordens skyld, betragtes som tilstrækkeligt forklaret af oplyst egeninteresse.

Nu kunne denne teori måske fungere meget godt, hvis mennesker var perfekte. Den ville være kunstig og simpelthen falsk i sin formulering, men jeg ser ingen grund til, at den ikke skulle give de samme resultater som den sande teori; fordi egeninteresse i sin perfektion har samme mål som kærlighed, nemlig valget af det højeste gode.

Men vi er ikke perfekte. Vi er i bund og grund gode og sandhedselskende, men ikke perfekte; vi er bestemt forvrængede mod egeninteresse af den slags, der kaldes egoisme, hvilket er det modsatte af kærlighed. Forvrængning er ikke nok til at gøre os andet end gode og smukke af natur, men det er en tydelig og ubestridelig plet. Ingen benægter eller kan benægte dens eksistens, uanset om han holder sig til den kristne lære om faldet eller betragter os som udviklende fra aber til overmennesker.

Når det er tilfældet, kunne man forvente, at den liberale teori afviger fra perfekt funktion lige så meget, men ikke mere, end menneskeheden afviger fra perfekt oplysning i sin vurdering af egeninteresse; og man kan spørge, hvilken bedre arbejdshypotese vi kan forvente eller håbe på i en uperfekt verden. Det er alt sammen meget smukt at tale om kærlighed som samfundets livsprincip; men da kærlighedsteoriens funktion vil blive påvirket af vores tendens til egoisme lige så meget som teorien om oplyst egeninteresse, hvad vinder jeg så ved at erstatte den ene teori med den anden?

En sådan argumentation kan være falsk, men den ville være falsk, for kærlighedsteorien er sand, hvorimod

******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

Hvad får jeg ud af teorien om oplyst egeninteresse ved, at den falske teori fungerer bedre end en simpel falsk teori burde, fordi kærligheden stadig kan hjælpe den; og jeg indrømmer, at den sande teori ikke vil fungere så godt, som den burde, fordi kærligheden er besmittet af egoisme. Men på trods af alt dette er det stadig sandt, at den liberale teori er en falsk teori, og en falsk teori i menneskelige anliggender må nødvendigvis, da vi er ufuldkomne, føre til ruin i det lange løb. Det må være sådan, ud fra abstrakte principper.

Men jeg behøver ikke at stole på abstrakt ræsonnement. Den liberale teori har eksisteret længe nok til at give os mulighed for at observere den ødelæggende proces, der faktisk er i gang. Da den først blev formuleret, var dens ufuldkommenhed måske ikke større end menneskehedens ufuldkommenhed. Faktisk havde den slet ingen væsentlig funktion; det var først, da teorien fandt udtryk i økonomisk doktrin og i politisk handling baseret derpå, at dens funktion voksede til at være den liberale samfundsorganisation, som nu har os næsten hjælpeløse i sit greb.

Udtrykket af liberalismens rent teoretiske hypotese i økonomi og i den politik, der er baseret derpå, var et spørgsmål om ræsonnement; og denne ræsonnement var starten på den degenerative proces. Så længe hjertet var frit til at tilsidesætte den falske teori, kunne der ikke være resultater, der var lavere end menneskehedens lavhed; men ræsonnement baseret på en falsk teori kan føre til lavhed uden grænser. I starten var den formodede balance mellem personlig handlefrihed og ofre for ordens skyld måske kun en smule skæv i retning af personlig frihed; men efterhånden som mennesker vænnede sig til denne falske balance og begyndte at ræsonnere over sagen, fandt deres egoistiske strejf let undskyldninger for at kaste balancen lidt mere til fordel for personlig frihed. Og sådan fortsatte processen, indtil vi nåede frem til nøgen *laissez faire,* som højtideligt blev udråbt som den højeste økonomiske og politiske visdom.

På det tidspunkt var vi slaver af den falske teori, i hvert fald i vores egenskab af individer. Det nyttede ikke, at et menneske var godhjertet; ubegrænset konkurrence var dagens orden og var beskyttet af landets love og hele samfundets organisering; et godhjertet menneske kunne kun sukke og sige til sig selv, at forretning var forretning, at økonomiens love var junglens ubønhørlige love - spis eller bliv spist.

Men den menneskelige natur forblev god og smuk, og resultaterne af *laissez faire* var åbenlyst chokerende. Individet kunne intet gøre for at ændre den, men samfundet som helhed kunne begrænse jungleloven; og således skete det, at mennesker vendte sig mod politisk handling, hvorfra de tidligere havde krævet, at industrien skulle være i fred, og opfordret den til at gribe mere og mere ind gennem social lovgivning.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nationalsocialist
af William Joyce

THOMAS CARLYLE er den første blandt de britiske tænkere, der gik forud for ham, og viste i deres skrifter nogle af hovedtendenserne inden for fascistisk filosofi, og blandt dem bidrog Shakespeare og Goldsmith meget; men i hele Carlyles store omfang af skrifter er der intet, der kan betragtes som andet end et produkt af et nationalsocialistisk sind. Han havde selv nationalsocialismens ånd længe før navnet eksisterede. Hans ord er altid en patriots ord. Hans lidenskabelige kærlighed til landet kunne i sin egen tid ikke have opfyldt patriotismens krav, fordi det ikke var nogen abstraktion, han elskede, det var folket; og heri ligger netop den grundlæggende forskel mellem den gamle patriotisme og den nye. Den gamle beskæftiger sig med ideer og ydre træk: den nye beskæftiger sig med selve folkets virkelighed og er patriotisme, fordi den er socialisme i den eneste ærefulde forstand, der kan knyttes til udtrykket.

Formålet med denne korte artikel er ikke at skrive om Carlyle, at kritisere ham og føje til den allerede tunge masse af generaliseringer, som uundgåeligt må væves om enhver stor forfatter. Endnu mindre er det vores hensigt at diskutere, hvad de uforsigtige ville beskrive som "Carlyles politik". Lad dem, der har overflod af tid, gå i gang med forskning, der har til formål at vise, at den store forfatter var en Whig eller en Tory. At vise, at han var begge dele, ville være vanskeligt; men bortset fra vanskeligheden ville det være nytteløst, fordi disse gamle udtryk ikke antyder noget af det, der findes i britisk politik i dag. I stedet for at forsøge at bevise vores tese vil vi derfor blot introducere Thomas Carlyle endnu en gang.

Til dem, der uklogt har taget lang afsked med ham, lad ham tale for sig selv, og hans ord vil give nationalsocialisten både inspiration og bekræftelse af den fascistiske teori. Enhver fortaler for fascistisk nationalsocialisme er klar over den anklage, der konstant rejses mod hans bevægelse: at han konspirerer for at ødelægge friheden. Måske rettes der faktisk ingen anklage oftere mod den nationalsocialistiske trosbekendelse.

Når vi kigger gennem siderne i *fortid og nutid,* læser vi:

> "Frihed? Man ville sige, at en mands sande frihed består i at finde, eller blive tvunget til at finde, den rette vej og at gå ad den. At lære eller blive undervist i, hvilket arbejde han rent faktisk var i stand til, og derefter med tilladelse, overtalelse og endda tvang at gå i gang med det samme. Det er den sande velsignelse, ære, 'frihed' og det maksimale velvære. Hvis frihed ikke er det, har jeg i hvert fald ikke meget at bekymre mig om."

Der har sandsynligvis aldrig været en klarere udtalelse om, at frihed er umulig uden disciplin.

Ligeledes ser vi her et klart krav om retten til at handle. Som Sir Oswald Mosley siger: "Begyndelsen på frihed er enden på økonomisk kaos. Men hvordan kan økonomisk kaos overvindes uden magten til at handle? Konstitutionel frihed skal bevares, men denne frihed udtrykkes i folkets magt til at vælge parlament og regering og dermed vælge den form for lederskab, det ønsker. Ud over det kan det ikke gå." Eller for at citere det officielle manifest for

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Britisk Union: Fascisme er nationens lederskab. Det er ikke diktatur i ordets gamle forstand, hvilket indebærer et styre mod folkets vilje. Det er diktatur i ordets moderne forstand, hvilket indebærer et styre bevæbnet af folket med fuld handlekraft til at overvinde problemer, som skal løses, hvis nationen skal leve.

Carlyles doktrin om lederskab og autoritet involverer ingen af de holdninger, som de gamle partier indtog over for klasse. Lige så frastødende for ham er snobberi og klassekamp. Lange citater kan næppe retfærdiggøres, medmindre de er af exceptionel værdi, men her tager vi os friheden til at citere en lang passage, fordi den er en af de største nogensinde skrevet på vores sprog:

> "To mænd ærer jeg, og ingen tredje. For det første, den slidte håndværker, der med jordfremstillede redskaber møjsommeligt erobrer Jorden og gør sin mands. Ærværdig for mig er den hårde hånd; kroget, grov; hvori derimod ligger en snedig dyd, uudsletteligt kongelig, som denne planets scepter. Ærværdig er også det barske ansigt, alvejrsbrændt, tilsmudset, med sin rå intelligens; for det er ansigtet af en mand, der lever menneskelignende."
> Åh, men desto mere ærværdig for din uhøflighed, og fordi vi må have medlidenhed med dig såvel som elske dig! Nøje, bønfaldne Broder! For os var din ryg så bøjet, for os var dine lige lemmer og fingre deforme: du var vores værnepligtige, på hvem loddet faldt, og vores kampe blev så skæmmede. For i dig lå også en gudskabt form, men den skulle ikke foldes ud; den måtte stå indkapslet i arbejdets tykke sammenvoksninger og afskrabninger; og din krop, ligesom din sjæl, skulle ikke kende frihed. Alligevel slid videre, slid videre: du er i din pligt, vær uden for den, hvem der vil; du slider for det helt uundværlige, for det daglige brød.
>
> En anden mand ærer jeg, og endnu højere: Ham, der ses slide for det åndeligt uundværlige; ikke det daglige brød, men Livets Brød. Er han ikke også i sin pligt; stræber efter indre harmoni; åbenbarer dette, ved handling eller ved ord, gennem alle sine ydre bestræbelser, hvad enten de er høje eller lave? Højest af alle, når hans ydre og indre bestræbelser er ét: når vi kan kalde ham Kunstner; ikke kun jordisk Håndværker, men inspireret Tænker, som med himmelsk skabte redskaber erobrer Himlen for os! Hvis de fattige og ydmyge slider for at vi har Mad, må det høje og herlige ikke slide for ham til gengæld, så han har Lys, har Vejledning, Frihed, Udødelighed? Disse to, i alle deres grader, ærer jeg: alt andet er avner og støv, som lader vinden blæse, hvorhen den vil."

Arbejdets værdighed er aldrig blevet mere trofast udtrykt end i disse linjer, der alene udråber Carlyle som en stor nationalsocialistisk tænker. Meget er blevet skrevet om det samme emne af utallige socialistiske skrivere, men ikke én af dem behandler temaet på denne måde. I bedste fald fremstilles arbejde som en trængsel, og i værste fald som en forbandelse, idet deres generelle holdning er, at arbejde er en hensigtsmæssig og uundgåelig uretfærdighed, der påføres mennesket, som må forløse sig selv fra skam ved at kræve den højeste pris for sine tjenester. Men uanset hvor høj prisen han opnår, vil han i socialistisk filosofi kun være en "lønslave". Det er derfor interessant at læse, hvad Carlyle har at sige om motiverne for heltemod og præstationer. Han skriver: "Det er en bagvaskelse af mænd at sige, at de anspores til heroisk handling af lethed, håb om nydelse, belønning - en sukkerblomme af enhver art i denne verden

> eller den næste. I den ringeste dødelige er der noget ædlere. Den stakkels bandeordssoldat, hyret til at blive skudt, har sin ære som soldat, der er forskellig fra drillreglerne og en shilling om dagen. Det er ikke at smage søde ting, men at gøre ædle og sande ting og retfærdiggøre sig selv under Guds himmel som et gudskabt menneske, at Adams fattigste søn vagt længes efter." Vis

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

ham måden at gøre det på, selv det kedeligste dagsarbejde tænder en helt. De forarger i høj grad den mand, der siger, at han skal forføres af lethed. Vanskeligheder, fornægtelse, martyrium, død er de fristelser, der virker på menneskets hjerte. Tænd hans indre geniale liv, du har en flamme, der forbrænder alle lavere overvejelser."

Sådanne følelser som disse kunne aldrig tage deres oprindelse i finansdemokratiet eller dets beundrere. Det skal bemærkes, at Carlyle her diskuterer motiver for heltemod, ikke for blot arbejde. Han rammer roden af det gamle marxistiske dogme kendt som arbejdsværditeorien og tilintetgør det. Han viser den klareste forståelse af, hvad Marx aldrig ville forstå: at kreativ intellekt og heroisk handling er fuldstændig usammenlignelig med de almindelige arbejdsprocesser; og at menneskets ædleste og derfor vigtigste præstationer på ingen måde kan placeres inden for kategorien af blot mekanisk indsats.

Man kan indvende, at Carlyle blot fremstiller mennesket som en ufornuftig eller urimelig skabning. Hvis det er tilfældet, har Carlyle ret.

I nogle samfund svinder heltemod ind til de allermindste grænser. I de finansdemokratiske lande i dag bliver det endda ignoreret og hadet af de jødiske finansfolk, fordi det ville præge den nationale karakter med den stolthed, der kræver national uafhængighed; men at det heroiske motiv kan være reglen snarere end undtagelsen, er blevet demonstreret i Tyskland og Italien, hvor, selvom hele formålet med det fascistiske system er at forbedre folkets vilkår til ukendelighed, er langt de fleste mennesker parate til at ofre alt, ikke for materiel vinding, men for de principper, de holder hellige.

Vores forfatter viser i en meget slående passage det sande forhold mellem arbejde og imperium. Når det hævdes, at Thomas Carlyle blot var socialist, må vi tænke på den propaganda, som den internationale socialisme i så mange år har ført mod imperialismen, og påberåbe os en af de mest slående passager i Sartor Resartus:

"Sandt nok, du Guld-Hofrath," råber professoren andetsteds: "alt for tæt." I mellemtiden, hvilken del af denne ubetydelige terrakviske klode har du faktisk dyrket og gravet, indtil den ikke vokser mere? Hvor tæt er din befolkning på Amerikas pampas og savanner; omkring det gamle Karthago og i det indre af Afrika; på begge skråninger af den altaiske bjergkæde, på Asiens centrale platform; i Spanien, Grækenland, Tyrkiet, Grim Tartary, Curragh ved Kildare? Én mand, på ét år, som jeg har forstået det, hvis du låner ham Jorden, vil brødføde sig selv og ni andre. Ak, hvor er nu hengisterne og alarikerne i vores stadig glødende, stadig voksende Europa; som, når deres hjem bliver for snævert, vil hverve sig og, ligesom ildsøjler, lede de overflødige masser af ukuelig levende tapperhed fremad; udstyret ikke nu med stridsøkse og krigsvogn, men med dampmaskine og plovskær? Hvor er de? - Bevarer deres vildt?

Det er interessant at bemærke et eksempel her på den holdning til aristokrati, som Carlyle gentager ved næsten enhver lejlighed. Han var en for dyb tænker og uendeligt for ærlig til at foregive, at aristokrati var unødvendigt. Igen og igen gøres det klart gennem hele hans forfatterskab, at han ikke kan forestille sig noget folk, der handler som et fællesskab undtagen under ledelse af en klasse af ledere. Men hvad han forventer af denne klasse gøres også meget tydeligt og står i skarp kontrast til, hvad folket på hans tid modtog, og hvad folket i vores egen tid stadig, i meget kort tid, er bundet til at modtage. Han ønskede at opbygge et ægte britisk imperium, og dette ønske er tydeligt skrevet med hans egne ord:

"England, inden længe vil denne vores ø kun rumme en lille brøkdel af englænderne."

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

> I Amerika, i New Holland, øst og vest til selve Antipoderne, vil der være et saksisk rige, der dækker store dele af kloden. Og hvad er det nu, der kan holde alle disse sammen til praktisk talt én nation, så de ikke skændes, men lever i fred og broderlig sameksistens? Dette betragtes med rette som det største praktiske problem, det som alle slags suveræniteter og regeringer er her for at opnå.
>
> Hvad er det, der vil opnå dette? Parlamentslove, administrative premierministre kan ikke. Amerika er adskilt fra os, så langt som Parlamentet kunne skille det. Kald det ikke fantastisk, for der er megen realitet i det. Her, siger jeg, er en engelsk konge, som ingen tid eller tilfældigheder kan afsætte, Parlamentet eller en kombination af parlamenter. Denne konge, Shakespeare, stråler han ikke med kronet suverænitet over os alle som det ædleste, mildeste, men stærkeste af samlende tegn; uforgængelig?

Konklusionen er naturligvis ikke, at vi ville have Shakespeare som en fascistisk kejser, men at de stærkeste bånd virkelig må have deres styrke i vores folks åndelige kultur, uanset hvor på kloden de befinder sig; og i sidste ende betyder denne påstand ikke mere end, at folks adfærd og skæbne bestemmes af de filosofier, de holder fast i. At være grundigt informeret om den ædleste filosofi er at udføre ædle gerninger; at blive fornedret med en bastardkorruption af negroide og semitiske kulturer er at ruinere den hvide mand.

Carlyle vidste, at hverken traktater eller konferencer kunne frembringe den verdensenhed, han ønskede. Dens opnåelse kunne kun muliggøres gennem åndelig enhed. Som vi har skrevet ved en anden lejlighed: "Hvor der ikke er nogen kollektiv ånd, kan der ikke være nogen kollektiv sikkerhed." Men denne kilde til åndelig kraft, denne kultur og filosofi, kan kun komme fra et sandt aristokrati, der ikke er baseret på klassekonventioner som dem, der findes i finansdemokratiet. På den anden side understregede Carlyle med rette forbindelsen mellem ejerskab af jord og magten til at påvirke en nations kultur. I *fortid og nutid* siges det med rette, at "Jord er det rette grundlag for et aristokrati; den, der besidder jorden, er mere eftertrykkeligt end nogen anden hersker, stedfortræder for folket på landet. Det er i disse dage, som det var i Henry Plantagenets og abbed Samsons dage, som det vil være i alle dage. Jorden er alles moder; den nærer, beskytter, glæder og beriger os kærligt alle: på hvor mange måder, fra vores første opvågnen til vores sidste søvn på sin velsignede moderlige barm, omslutter den os alle, som med velsignede moderlige arme."

Carlyle forudså imidlertid ikke fuldt ud virkningerne af den industrielle revolution. Han kunne næppe forestille sig den dag, hvor alt ville være ødelagt, og landmanden, bonden, godsejeren ville blive reduceret til en stilling af elendig afmagt, tynget af lænker fra jødisk åger.
Han ville ikke have troet, at godsejeren i denne ynkelige tilstand kunne spille rollen som en velvillig aristokrat; for for ham var aristokrati magt, og magt betød ansvar og tjeneste. "En høj klasse," skriver han, "uden pligter at gøre er som et træ plantet på afgrunde; fra hvis rødder hele jorden er smuldret. Naturen ejer intet menneske, som ikke også er en martyr. Hvad er meningen med ædelhed, hvis dette er ædel? I en tapper lidelse for andre, ikke i en dovenskab at lade andre lide for os, lå ædelheden altid."

Time for time kan man i Carlyle læse passager, der omhandler forholdene på hans tid, som ville være lige så anvendelige på vores. Man kan næsten ikke lade være med at undre sig over, om der er sket noget med Parlamentet i de sidste hundrede år, når man læser:

"Parlamentet bliver, uanset anstrengelse, nødt til at løfte sig ud af de dybe spor af rutinemæssig "at gøre ingenting"; og lære at sige, fra alle sider, noget mere opbyggeligt end "Laissez-faire". Hvis Parlamentet ikke kan lære det, hvad skal der så blive af Parlamentet? De slidende millioner af England spørger deres ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Det engelske parlament frem for alt. Kan du regere os eller ej? Parlamentet med dets privilegier er stærkt; men nødvendigheden og naturens love er stærkere end det. Hvis Parlamentet ikke kan gøre dette, forudsiger vi, at Parlamentet vil gøre noget andet og ting, som på den mærkeligste og ikke den lykkeligste måde vil fremme dets gennemførelse – sandsynligvis ikke til megen fordel for Parlamentet! Gøres det på den ene eller anden måde."

Som Adolf Hitler sagde: "Etwas muss geschehen." Eller som Oswald Mosley har bemærket: "Resultatet af begge systemer med de to store statslige organisationspartier er i sidste ende det samme: stabilitet forvekslet med reaktion og modstand mod forandring, sammen med fremskridt forvekslet med obstruktiv debat og uansvarlighed i udvalg, ender i samme grad i kaos. Begge er instrumenter til at forhindre, at ting bliver gjort, og den første forudsætning i den moderne tidsalder er, at tingene skal gøres." Denne passage fra The Greater Britain viser en enighed med Carlyle, der går ud over overbevisning til udtryksmetode.

Enhver tilfældig passage kan vælges fra vores forfatter for at illustrere hans had til det slibrige Materialismen på Manchester-skolen:

"I disse komplicerede tider," skriver han, "med kontant betaling som det eneste bindeled mellem menneske og menneske, erklærer menneskehedens arbejdende klasser på deres forvirrede, men mest eftertrykkelige måde til de uarbejdende, at de vil blive regeret; at de, under straf af chartismer, bøllekunster, rick-burns og endda værre ting end dem, som kontant betaling er det eneste bindeled; og der er så mange ting, som kontanter ikke kan købe! Kontanter er et stort mirakel, men de har ikke al magt i himlen eller på jorden."

I betragtning af alt, hvad Carlyle skrev, og alt, hvad der er blevet skrevet om ham, ville det være forfængeligt og arrogant i så kort en artikel at forsøge at lave en fuldstændig analyse af hans værk. Det ville endda være forhastet at udvælge passager fra hans skrifter og behandle dem som blotte politiske trosbekendelser. Det er af denne grund, at vi har valgt den anden og mere direkte metode at tilfældigt udvælge passager fra hans enorme værk, som ikke er beregnet til at være begrænset af blotte politiske doktriner; men som i ånd og fornuft er udtryk for nationalsocialistisk tankegang, som enhver fascist meget vel kunne være stolt af.

Hvis det antydes, at udvalget er blevet forringet af partiskhed, er det eneste svar, at ingen ansvarlig person nogensinde har beskyldt Carlyle for inkonsekvens. Den filosofi, vi finder på én side, finder vi på en anden, og sådan til slutningen af bindet. I stedet for at antage, at vores oprindelige påstand er blevet bevist til læserens tilfredshed, ville vi langt hellere have, at han selv søger beviset i det videre studium af Thomas Carlyle, hvis hårdhed og renhed i sin tankegang burde sætte et eksempel for dem, der holder fast i en jernalders ståltrosbekendelse, som med Mosleys ord: "skærer gennem illusionens ordsprog til opnåelsen af en ny virkelighed".

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

William Morris - Nationalsocialist af Arthur Reade

Engelske socialisters holdning til William Morris har længe vakt overraskelse og skuffelse blandt hans beundrere. Her var en mand, blandt de største i det 19. århundrede, som på toppen af sin magt forsømte mange af sine tidligere interesser og kastede sig ind i den socialistiske bevægelse. Ingen englænder af samme kaliber havde nogensinde sluttet sig til dens rækker.

Og alligevel er han på en måde altid forblevet en fremmed i bevægelsen, og det opleves af sine socialistkollegaer. Hans storhed er til tider blevet uroligt anerkendt af dem, der er blevet vist tomme ord til hans arbejde og præstationer, men de har aldrig givet ham deres hjerter, har aldrig betragtet ham som en af dem og som deres inspirerede leder. Den position har været forbeholdt den tysk-jødiske Karl Marx.

Dette er en kendsgerning, der kaster betydeligt lys over den forlegenhed, som Morris' tilstedeværelse blandt socialisterne forårsagede. Han var faktisk enig med dem i at ville gøre en ende på den beskidte fattigdom og dens medfølgende onder, og i at tro, at socialismen i en eller anden form gav vejen ud. Men hans livssyn og hans vision om socialismen adskilte sig på mange vigtige måder fra "kammeraternes", og han følte i sine knogler, at et samfund, der anbefalede sig selv til dem, ville være et fængsel for ham selv. Han kæmpede pligtopfyldende med Marx og forsøgte samvittighedsfuldt at absorbere ham. Han havde endda sine øjeblikke med begejstring for "Das Kapital". Men i det lange løb gjorde noget i ham, stærkere end hans overfladiske jeg, oprør. Han ønskede en revolution - ja, men dette marxistiske samfund var ikke den livsstil, der svarede til hans vision. Det var alt for mekanisk for ham, for abstrakt, for urbant; for kosmopolitisk, for uengelsk.

Mellem Marx' og Morris' livssyn var der sandelig en stor kløft. Marx var en kosmopolitisk jøde, Morris var en sydlandsk englænder. Marx var en mand af studier, Morris en mand af friluftsliv og værksted. Marx holdt af byen, Morris drømte altid om et landskab renset for "den fnysende damp og stempelslag" og om et London "lille, hvidt og rent". Marx var en maskinentusiast, Morris ønskede at genoplive det individuelle håndværk, der havde gjort England smukt. Marx var materialist med visioner om en mekaniseret social organisation, Morris var digter og som sådan en smule anarkist. Marx prædikede klassehad og borgerkrig. Morris' hjertes råb var om fællesskab. "Fællesskab er himlen, og mangel på fællesskab er helvede: fællesskab er liv, og mangel på fællesskab er død! Og de gerninger, I gør på jorden, er det for fællesskabets skyld, I gør dem."

Morris var derfor, uanset hvor hårdt han prøvede, aldrig marxist i hjertet. Kosmopolitanisme, hvad enten det var international socialisme eller international finans, var en bandlyst for ham. Ikke blot som drømmer var han født uden for sin tid, men også som socialist. Som socialist var han en forløber for noget, der stadig var i tidens skød. Hans åndelige tilhørsforhold var til en bevægelse, der først opstod og samledes længe efter hans død. Hans virkelige plads er ikke blandt marxisterne, men blandt nationalsocialisterne.

For Morris var en mand med stærke lidenskaber, og ingen i hele hans liv var stærkere eller mere konstant end hans lidenskab for England. Hvor kærligt og forstående skriver han ikke om hendes ydre fremtoning.

"Landet er et lille land, for lukket inde i de snævre have, som det ser ud til, til at have meget plads til at svulme op til uhyrlighed; der er ingen store ødemarker, der er overvældende i deres tristhed, ingen

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

store skovområder, ingen frygtelige, ubetrådte bjergvægge: alt er afmålt, blandet, varieret, glider let over i hinanden; små floder, små sletter, der svulmer op i hurtigt skiftende højland, alt sammen omgivet af smukke, velordnede træer; små bakker, små bjerge, omgivet af fårefolde: hverken fængsel eller palads, men et anstændigt hjem.

Den samme kærlige påskønnelse præger de dejlige beskrivelser af engelsk natur i introduktionerne, måned for måned, til historierne i "Det jordiske paradis" og er en evig ledsagelse af den drøm om et fornyet og vækket England, som er temaet i "Nyheder fra ingenting", og giver en sådan farve og glød til "En drøm om John Ball". Morris' socialisme var faktisk i høj grad inspireret af længslen efter at redde eller genvinde de gamle engelske værdier, dens arkitekturs pragt, dens landskabs skønhed, det individuelle håndværk, der gjorde selv dens ydmygeste folk til håndværkere, dens folks karakter "landlig og snæversynet, men seriøs, sandfærdig og med enkle vaner". I et afsides hjørne af Upper Themsen, fortalte han engang et publikum i Birmingham, havde han lige set et halvt dusin "små landsbykirker, som hver især er et smukt kunstværk. Disse er værker af Themsen-sidens landlige slægtninge, som I ville kalde os - intet større end det. Hvis den samme slags mennesker skulle designe og bygge dem nu, kunne de ikke lave noget bedre end de almindelige, små nonkonformistiske kapeller, som man ser spredt rundt i nye kvarterer. Det er, hvad de korresponderer med ..." Og om Westminster skrev han, at "forfatterne til selve dette store epos har ikke efterladt sig nogen navne. For det er sandelig ikke værket af én mand, men af befolkningen i Sydøstengland. Det var værket af den uadskillelige vilje hos en gruppe mænd, der arbejdede, som de levede, fordi de ikke kunne gøre andet ..." At finde en ækvivalent til denne præstation i det moderne liv, den ånd fra et tidligere, lykkeligere England - dette var drivkraften bag Morris' socialisme.

Hans virkelige plads er derfor i en socialisme, der har ophørt med at være kosmopolitisk og er blevet national. Og gennemblødt som han er af middelalderen, ville han have følt en særlig interesse for alle disse aspekter af nationalsocialismen, der minder om middelalderens håndværkerlaug. At den korporative stat ikke blot skulle basere borgerskabet på et territorialt grundlag, men på aktivt medlemskab af et stort arbejderlaug, ville have forekommet ham den højeste sunde fornuft.

Han ville sandelig have fortrudt, at middelalderens individuelle håndværkere i så høj grad var blevet erstattet af ingeniøren og teknikeren. Men han ville have følt, at den korporative stat, ved at anerkende de organiserede arbejderes betydning som sådan, var inspireret af den rigtige idé.
Alt for længe havde politik været adskilt fra den almindelige mands behov og ønsker og overladt til de specialiserede hænder hos de advokater, der var blevet forhindret i at blive genstridige og fortabte, hvis monopoler den vrede befolkning i "A Dream of John Ball" er så ivrig efter at slippe af med. I "News from Nowhere" er Parlamentet blot et interessant levn. England styres af og for englænderne og er ophørt med at være brik for de økonomiske interesser, der i dag manipulerer dets partipolitik i Westminster.

Et andet træk ved nationalsocialismen, som ville have haft Morris' helhjertede godkendelse, er dens insisteren på landbrugets grundlæggende betydning. Morris, ligesom nutidens nationalsocialister, opfattede et lykkeligt samfund ikke i form af store byer, men som et samfund, der primært var landbrugsmæssigt. Jorden er for ham en passion. "Jorden og dens vækst og dens liv! Hvis jeg bare kunne sige eller vise, hvor meget jeg elsker den!"

Men ikke blot som noget at skrive digte om. Også som noget at dyrke og pleje en stærk race. Et af de smukkeste syn i verden for Morris var "de grøntvoksende marker med begyndt vækst", og i et af sine breve taler han om august med dens gyldne høst.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

marker, som den bedste af alle måneder til at opleve det engelske landskab. "News from Nowhere" har en dejlig vignette af høslætterne på arbejde i Themsdalen, alle muntert klædt, så engen lignede et gigantisk tulipanbed. "Alle hænder arbejdede bevidst, men godt og støt, selvom de var lige så støjende med munter snak som en lund af efterårsstære." Landet var længe ophørt med at blive set ned på, at blive forsømt, at være kedeligt. Andetsteds skriver han: "Jeg ønsker, at byen skal være imprægneret med landets skønhed, og landet med byens intelligens og livlige liv."

Morris ville sandelig have tilsluttet sig begejstret hele den doktrin, der går under navnet økonomisk autorki. Han forstod romantikken og nytten af handel og billeder under den gamle London Bridge, hvor de grønne bølger skvulper op.

> "Nogle få køl, der bærer levantinske stave, skåret ud
> af takstræet på den nedbrændte bakke, og spidse
> krukker, som græske hænder slidte med at fylde, og
> skattede sparsomme krydderier fra et fjernt hav, guldstof
> fra Firenze og gobeliner fra Ypern, stof fra
> Brugge og svinepiger fra Guyenne."

Visse smukke og sjældne ting må nødvendigvis skaffes gennem handel. Bortset fra den moderne økonomiske doktrin om at leve af sin eksport, at ofre alt for "en gunstig handelsbalance", nærede han intet andet end foragt. Grundlaget og hemmeligheden bag et lykkeligt liv lå for ham i at producere ting fra sin egen jord. Et klassisk udtryk for denne følelse findes i hans beskrivelse af Burgdales mænds liv i den ædle romance "Bjergenes Rødder". I "Nyheder fra Ingensteds" har England frigjort sig fra sin afhængighed af en enorm udenrigshandel og fundet lykke og betydelig overflod fra sine egne ressourcer.

Endnu en forbindelse mellem nationalsocialismen og Morris findes i førstnævntes filosofi om *Kraft durch Freude* (Styrke gennem glæde). Dette falder tæt sammen med Morris' lære om glæde i arbejdet. Meget af den almindelige socialistiske propaganda er optaget af at fremstille arbejde som en forbandelse. Dette er milevidt fra Morris. "Jeg prøvede at tænke på, hvad der ville ske med mig," skriver han, "hvis jeg blev forbudt mit almindelige daglige arbejde; og jeg vidste, at jeg ville dø af fortvivlelse og træthed." Men han mente, at "intet arbejde, som ikke kan udføres med glæde i udførelsen, er værd at udføre," og han stræbte gennem sin socialisme efter at sikre, at alle hans kolleger også skulle være i stand til at vælge det arbejde, de kunne lide, og elske det, ligesom han gjorde. Om de Themsen-side-landsbygnende, som han allerede hentydede til, skrev han: "Der var en tid, hvor alle, der lavede noget, lavede et kunstværk udover et nyttigt stykke gods, og det gav dem 'glæde at lave det'. Uanset hvad jeg tvivler på, er jeg ikke i tvivl om det." Og med henvisning til nutiden siger han: "I en ordentligt ordnet samfundstilstand bør enhver mand, der er villig til at arbejde, være sikret: For det første ærefuldt og passende arbejde; For det andet et sundt og smukt hus; For det tredje fuld fritid til hvile i sind og krop." Hvor langt vi er fra det i dag! Da han kigger ud af et vindue på Hammersmith, hører han "råbene og skrig og al den fornedrelse, der kastes over Shakespeares og Miltons glorværdige tunge" og ser "de brutale, hensynsløse skikkelser og ansigter gå forbi." "Jeg ved af mine egne følelser og ønsker, hvad disse mænd ønsker, hvad der ville have reddet dem fra denne laveste dybde af vildskab: beskæftigelse, der ville fremme deres selvrespekt og vinde deres medmenneskers ros og sympati, og boliger, som de kunne komme til med glæde, omgivelser, der ville berolige og opløfte dem; rimeligt arbejde, rimelig hvile." Han tror ikke på overdreven specialisering - en mand bør være i stand til at vende sin hånd til mange forskellige ting. Og glæde skal findes i anstrengelse og indsats såvel som i det mere delikate og raffinerede arbejde. "News from Nowhere" indeholder en livlig

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

beskrivelse af en gruppe mænd, der energisk reparerer veje, og af deres glæde ved det, og et ord om beklagelse over, at grovt arbejde bliver ret sjældent i disse utopiske tider.

Et andet berøringspunkt mellem Morris og nationalsocialismen er hans lidenskabelige ønske om, at et folk skulle finde sine egne rødder. Fra først til sidst var han en stor nordeuropæer. Han kunne have protesteret mod Hitlers insisteren på race, da han mente, at det var overdreven, men han afskyede den kosmopolitisme, der frembragte denne insisteren, og var dybt nordisk i hjertet. Selvom han elskede alle de elementer, der bidrager til dannelsen af den engelske karakter og historie, havde han alligevel en særlig hengivenhed for dem, der er nordlige. Således, mens han som historiefortæller ydede fuld retfærdighed til de klassiske og keltiske rødder, hvorfra vi også henter vores blod og styrke, og genfortalte deres sagaer med kærlig entusiasme, er det alligevel omkring den nordlige saga, at hans mægtigste entusiasme bølger, og især den islandske saga, som han skrev så barskt og så rørende om i "Digte ved vejen". Dens ukendte forfattere havde fundet "fortryllelsen, hvorved frygtens tåge smeltede", og til dem vendte Morris sig i sit eget livs stress og kunne sige i bakspejlet: "I har hjulpet mig i min nød." At mænd ikke skulle kende disse historier, forårsagede ham fysisk smerte, og da han genfortalte dem i sin "Sigurd Volsung", gav han uophørligt sin fulde styrke. To gange besøgte han Island og kom til at betragte det som en slags Helligt Land for vores race.

Vort svækkede England af i dag kunne med fordel indånde den inspirerende, toniske luft.

Selv ved et så kort blik som dette er det tydeligt, at Morris' tilhørsforhold til nationalsocialismen er af den mest slående karakter. Hans sandsynlige kritik er ikke vanskelig at forestille sig.
Han var en stor digter, og i digteren er der altid noget anarkistisk. Det mindst tiltrækkende ved nationalsocialismen for ham ville være den store belastning, den normalt lægger på staten. I den forbindelse kan nationalsocialister meget vel have ret; det er i det mindste sikkert, at i en periode med stor krise og overgang, når nye former skabes og afprøves, er en stærk samlet kommando afgørende for overlevelse. Men der er altid fare for, at en stærkt centraliseret organisation, fordi den er et nødvendigt middel til social sundhed i stressede tider, kan hænge ved og blive et mål i sig selv, i dage, hvor større frihed er påkrævet. Nationalsocialismen kan håndtere denne fare, hvis og når den opstår. I mellemtiden er det ikke dårligt at blive mindet om af en så robust forløber som William Morris, at alt andet lige, bør nationalsocialismen, når de nye former, den har skabt, er blevet solidt etableret og konsolideret, sigte mod mindre statslig indblanding snarere end mere.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Den jødiske myte af "Scepticus"

EN På British Associations årsmøde i Nottingham i september 1936, hr. H.G. Wells udtalte den historiske sandhed med hensyn til jødernes rolle i religiøs tænkning, som han hævdede var stærkt overdrevet. Da hr. Wells holdt sin tale, kom jøder fra alle samfundslag ud for at svare og fik mange ikke-jødiske offentlige personer til at afvise hr. Wells' synspunkter. Det vigtigste jødiske argument i deres svar var - som det har været fra begyndelsen - at hebraiske profeter har lært menneskeheden monoteisme.

Det store problem er, om denne hebraiske påstand kan fastslås ud fra kileskriftdokumenter og klassiske forfattere, der begge falder sammen med perioden med hebraisk oprindelse og det jødiske kongerige i Palæstina.

Det er bemærkelsesværdigt, at alle de ovennævnte kilder beviser det stik modsatte af disse påstande.

De egyptiske dokumenter fra Mellemriget (1750-1350 *f.Kr.)* under de to Amenhoteps viser uden tvivl, at Akhenaten og hans hof omkring år 1400 *f.Kr.* foretog en religiøs revolution ved at indføre monoteisme som statsreligion. Kendsgerningerne er omhyggeligt beskrevet i Cambridge Ancient History.

Den latinske historiker Justinus' vidnesbyrd om, at jødernes oprindelse var fra Damaskus, er nu mere end bekræftet af Tell-Amarna-brevene. Denne korrespondance viser, at Kana'an i mange århundreder blot var en egyptisk grænseprovins, hvis besiddelse ofte blev bestridt af hittitterne. Sproget i korrespondancen var babylonsk.

Disse Tell-Amarna-breve belyses yderligere af de hettitiske arkiver i Boghaz-Keuy.
Begge nævner en klasse af mennesker ved navn *Habiru,* en klasse af slaver. Forskere af jødisk afstamning i alle lande benægter, at *Habiru* har noget at gøre med hebræerne. Der er interessante detaljer i Tell-Amarna-brevene. Seks breve adresseret til Egyptens farao er fra en *Abdi-hiba,* guvernøren i Urusalim (Jerusalem). Jeg mener, at denne Abdi-hiba er den egyptiske transskription af selve navnet Abraham, der under alle omstændigheder er født i Syrien, hvorimod Det Gamle Testamente bringer Abraham fra Ur i Kaldæa. Abdi-hiba er hårdt presset af Habiru (omkring 1400 f.Kr.). Brev efter brev anmoder han om militær hjælp fra Egypten. "Til kongen, min herre, min sol. Abdi-hiba, din tjener, for kongens fødder, min herre, syv og syv gange falder jeg ned. Det er bagvaskelse, hvad de påstår imod mig. Se, jeg er ingen fyrste ... Se, hverken min far eller min mor har indsat mig på dette sted; den mægtige konges arm har ført mig ind i min fars hus."

I et andet brev om hjælp skriver han til Faraoen: "Habiru erobrer kongens fæstninger ... alle er omkommet. Må kongen, min herre, sende hjælp til sit land."

Det Gamle Testamente kender ikke nogen af disse eller efterfølgende fakta, intet om den store verdenskrig, der blev udkæmpet mellem Rameses II (1292-1225 f.Kr.) og hittitterne i Kadesh, hvor alle datidens organiserede stater havde sluttet sig til den ene eller den anden af to krigsførende parter.

Der findes ikke et ord om Kong David eller Salomon fra nogen kilde, bortset fra den mundtlige tradition

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

af Det Gamle Testamente skrevet ned mange århundreder senere, sandsynligvis under fangenskabet i Babylon, det vil sige efter 585 f.Kr. Det faktum, at der ikke er nogen omtale af dem i nogen kilde, udelukker ikke nødvendigvis muligheden for deres eksistens og historiens omtrentlige sandhed; især da det land, der var mest interesseret i Syrien og Palæstina, Assyrien, dengang var i formørkelse, det vil sige omkring 1000 f.Kr.

Følgende kileskriftbeviser rejser spørgsmål om Jahur-Jehovahs oprindelse. Den gammeltestamentlige tradition for navnets jødiske oprindelse er velkendt. Men aramæiske inskriptioner fundet i Zinjirli (den midterste Eufratdal) viser tydeligt, at der på tidspunktet for Tiglat-Pileser III's (740 f.Kr.) invasion af Sam'als land var et lille uafhængigt kongerige Y'di, som faktisk er Yaudi. Dette Y'di-dynasti blev tilsyneladende grundlagt i det 8. århundrede f.Kr. af KrL; som blev efterfulgt af Parra I., som har efterladt en inskription til sin gud Hadad. Derfor viser det sig, at kong Azrian af Yaudi, som blev identificeret med Azarja af Juda (2 Kongebog, xv.) frem til opdagelsen af denne aramæiske inskription, tilhørte et midterste Eufratæisk dynasti. Denne åbenbaring har også skabt en stor forstyrrelse i den gammeltestamentlige historie.

Gennem hele Assyriens militære magtperiode, fra Assurnatsirpal II (884-860 f.Kr.) til slutningen af Assyrien (612 f.Kr.), nævnes én konge af Samaria og én af Juda af assyrerne. Det er mærkeligt, at Israel og Kana'an ikke nævnes. De var små fyrstedømmer, der altid var skatskyldige til Assyrien, såvel som til det nærmere kongerige Damaskus. I løbet af sine 35 års magt invaderede Shabuanassar III (859-824 f.Kr.) Syrien og Palæstina fjorten gange. Han nævner mindst fem invasioner, hvorunder han førte folk fra Palæstina til Assyrien. Tiglat-Pileser IV (745-728 f.Kr.), Sargon II (722-705 f.Kr.), Sanherib (705-682 f.Kr.), Azarhadon osv. invaderede og hærgede alle efter tur Syrien og Palæstina, hver af dem flere gange, og førte folk til Assyrien og Babylonien. Ligesom Amenhotep IV af Egypten havde Zoroaster sunget hymner til Solen og Ahuramazda, den reneste form for monoteisme, siden begyndelsen af det 8. århundrede f.Kr.

Den ene gud Ahuramazda, kilden til godhed og renhed, overlevede selv efter – og sandsynligvis på grund af – Zoroasters martyrium. Beviset for dette er, at akæmenerne (fra 548 f.Kr. og fremefter) adopterede Ahuramazda som deres ene gud. Nu kan det bevises, at Zoroaster levede i første halvdel af det 8. århundrede f.Kr. Folkene i Syrien og Palæstina, der var spredt over hele det assyriske imperium gennem deportationerne, ville ikke være helt uvidende om Zoroasters monoteistiske lære.

Det Gamle Testamente siger, at Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer) fra Det Gamle Testamente, Babylons konge, førte det jødiske folk i fangenskab (omkring 555 f.Kr.). Der er ingen beretning om det i de babylonske tekster. Men hvis man antager, at det er sandt, hvilket det højst sandsynligt er, ville de jødiske fanger i Babylon, især efter ødelæggelsen af templet i Jerusalem, naturligvis være tilbøjelige til dybere eftertanke. Den zoroastriske religion må have været ret udbredt der.
Der er bevis for, at Vestasien var dybt berørt af Assyriens fuldstændige fald (612-606 f.Kr.) og fremkomsten af ariske racer, alle mere eller mindre tilbedere af Zoroaster. Ideen om én gud må have trængt igennem selv blandt et så konservativt folk som babylonierne. Nabunaid (553-538 f.Kr.), Babylons sidste konge, var bevidst om den stigende tidevand og forsøgte at afværge faren.
Under et eller andet påskud samlede han alle afguder fra de forskellige babylonske byer og billeder af lokale guder i hovedstaden. Denne handling forårsagede enorm utilfredshed blandt de lokale præster og det store antal af deres tilhængere. Dette er sandsynligvis en af grundene til, at den babylonske hær ikke gjorde modstand, da Kyros stille og roligt trængte ind i byen (538 f.Kr.) og afsluttede det babylonske imperium.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Den gammeltestamentlige tradition siger, at Kyros løslod de jødiske fanger. Jeg tror, at den afslappede perser slet ikke bekymrede sig om folket i byen, så længe han modtog tributten. Min opfattelse er, at den jødiske monoteisme blev bragt til Palæstina af Babylons fanger. En kritisk gennemgang af Ezra 1 og andre kapitler i Krønikebogen er modtagelig for en sådan fortolkning. En racebevidsthed voksede blandt jøderne - om nogensinde før den store spredning i år 71 e.Kr. - som en konsekvens af fangenskabet i Babylon. Erfaringen havde vist, at for mange guder ikke havde frelst menneskeheden. Der var større sandsynlighed for forløsning ved tilbedelse af én almægtig gud.

Det har forundret forskere meget, at det almindelige kommunikationsmiddel blandt jøderne i hele den hellenistiske periode var græsk. Der var selvfølgelig Sanhedrinet og præsteskaberne. Hovedsproget blandt de semitiske indfødte synes at have været et aramæisk modersmål. Det kan ikke fastslås, om de jødiske præster talte hebraisk indbyrdes.

Cicero er uden tvivl den mest intelligente og retfærdige statsmand i den romerske republik. I en verden præget af fuldstændig korruption og løsgængelighed er han alene med Cato, mod hvem der ikke er blevet anklaget for bestikkelse eller forseelse. Hans skrifter beviser omfanget af hans intellektuelle evner og ræsonnement. Blandt hundredvis af konsuler og prætorer er han den eneste konsul, der vendte tilbage fra Kilikien med en hæderlig omtale. Cicero er en ophøjet politisk tænker, retfærdig og ærlig. Han er meget objektiv i forhold til fremmede nationer. Han skrev om grækernes letsindighed, om lydiernes slaveri, men kaldte aldrig nogen af dem Bornes fjender. Det er kun jøderne, han gang på gang kalder "vores fjender". *Sequitur auri ilia invidia Iudaici.*

Det næste er anklagen om det jødiske guld ... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret. - Med hensyn* til guld, der eksporteres til Jerusalem af jøder fra Italien og fra alle vores provinser. . . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.-Men* at modstå denne barbariske overtro var en handling af værdighed, at fordømme den mængde af jøder, som ofte var de mest kloge, da de ofte var de mest kloge. forsamlinger, afholdt til forsvar for republikkens interesser.

··· *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.-* Jødernes, vores fjenders, religiøse tro var ikke en hindring. . . osv., osv.

Denne tale af Cicero er sandsynligvis et af de smukkeste og mest patriotiske stykker på latin; i de sidste halvtreds år har der dog af indlysende årsager ikke været nogen skoleudgave af den til de offentlige skoler og universiteter i dette land. Af samme grund har der heller ikke været nogen udgave af Tacitus' *Historier .* Tacitus (Annalium.il.85) nævner, at senatet under kejser Tiberius udstedte et dekret, der forbød egyptisk og jødisk gudsdyrkelse og udviste 4.000 jødiske frigivne fra Rom til Sardinien, og resten skulle straks forlade Rom.

Tacitus skriver faktisk i en passage, at jøderne i den mest succesrige periode i det jødiske rige (århundredet f.Kr. og indtil Titus' ødelæggelse af Jerusalem i år 70 e.Kr.) tilbad et æselhoved i deres tempel. (Tacitus: Historiarum V. 2-5).

Horats og Juvenal har mange andre ting at sige om dem. Konstantin, den såkaldte den Store, begik den rædsel at tillade kanoniseringen af Det Gamle Testamente ved det første kirkemøde i Nikæa i år 325 e.Kr. I omkring en generation eller to blev jøder meget populære i hele kristenheden som profetsønner. Men der gik næppe et århundrede (dvs. fra begyndelsen af det femte århundrede), før masser af dem blev beordret til at forlade Konstantinopel og Alexandria.

Der kan ikke være nogen tvivl om, at jøderne, med henblik på at hævne sig på 'kristenheden',

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

spillede en betydelig rolle i organiseringen af islams bevægelse. Alligevel er det yderst mærkeligt, at de første kaliffer, på trods af de tjenester, som jøderne ydede, udgydte frygtelig fanatisme over dem.

Som "Bogens folk" tvang araberne aldrig kristne til at antage islam, bortset fra en formel invitation. Men indtil de abbasidiske kaliffer (850 e.Kr.) anerkendte islam ikke jøder som monoteistiske.

Hele jødiske samfund i Levanten blev tvunget til konvertering, og mændene blev drevet ind i de forreste rækker af islams hære.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Den muslimske verden og Palæstina

af A. Yusuf Ali

Den britiske politik i Palæstina under EFTERKRIGSKRIGEN har været en vedvarende sår i forholdet mellem Storbritannien og den muslimske verden. De misforståelser, den skabte, var slemme nok i 1920'erne - i 1930'erne har den ophede, de har genereret, været så enorm, at der er fare for en eksplosion. Og i dette nådeår 1938 er verdenssituationen forværret så hurtigt, at ingen har råd til at ignorere Palæstina som en vigtig faktor for verdens fremtidige fred. De britiske myndigheder har på en vag måde indset deres umulige situation og har inden for to år sendt to kommissioner ud for at hjælpe dem med at løse problemet. Hvad de ikke har indset, er styrken af muslimske følelser og det uangribelige grundlag, som disse følelser er baseret på.

Det er ikke sandt, at kun de arabiske lande er interesserede i spørgsmålet. Hver uge bringer aviserne fra Indien nyheder om møder på forskellige centre i landet, hvor man udtrykker sympati med araberne og beder Storbritannien om at ændre sin politik i Palæstina.

Ikke kun muslimerne, men også hinduerne er interesserede i spørgsmålet. Der er blevet overholdt mere end én Palæstina-dag, hvor der er blevet holdt stærke taler. Hijrat (frivillig eksil) og manglende samarbejde med regeringen er blevet foreslået som midler til at lægge pres på myndighederne. Java-muslimerne under hollandsk suverænitet har vist den samme store interesse og har forårsaget stor forlegenhed for deres regering. I de franske muslimske kolonier bidrager Palæstina-følelsen væsentligt til de meget komplicerede problemer, som fransk kolonipolitik står over for. Og det er kun naturligt, at følelsen af sympati med deres arabiske brødre og indignation over den undertrykkelse og uretfærdighed, der praktiseres i Palæstina, finder stærkt udtryk i de arabiske lande selv.

Prins Saiful Islam af Yemen udtrykte offentligt sine og sit folks dybe følelser sammen med sin kroningsdelegation i 1937 ved møder i London. Ved en reception med deltagelse af forskellige medlemmer af det diplomatiske korps sagde han: "Alle muslimer i verden sympatiserer med araberne i Palæstina og vil ikke hvile, før Palæstina-spørgsmålet er løst uden at det berører arabernes borgerrettigheder." Og Yemen har ikke været tavs siden, men har gjort forskellige bestræbelser på at foreslå en løsning.

Irak har været endnu mere insisterende. Den nuværende premierminister i Irak har fremsat udtalelser, der er blevet kritiseret i nogle kredse som "flammende indiskretioner". Hvis det var indiskretioner, var de i det mindste inspireret af en ægte bekymring for, at den britiske mening ikke skulle vildledes til yderligere fejltagelser i Palæstina. Det menes, at hans nylige besøg (i efteråret 1938) i London hovedsageligt havde til formål at præsentere en rimelig løsning på Palæstina-spørgsmålet og var et svar på den meget stærke følelse omkring spørgsmålet, der eksisterer blandt hans eget folk i Bagdad. Transjordanien, som nabo og i nogle henseender en del af det samme geografiske område, er naturligvis dybt interesseret. Kong Abdul Aziz Ibn-Saud af Saudi-Arabien har indtil videre bevaret en diplomatisk tavshed, men hans undersåtter, den ivrige Ikwan, er måske blandt de vigtigste af de arabiske grupper, der følger begivenhederne i Palæstina med mere end platonisk interesse.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Syrien er i fødselsveer for sin nye frihed som en suveræn arabisk stat, og det arabiske syn på Palæstina er intetsteds et mere levende emne end i Damaskus. Historisk og geografisk er Palæstina en del af Syrien, og det palæstinensiske oprør har den største sympati og støtte i den spirende syriske republik. Stormuftien af Jerusalem er flygtning i en af Syriens konstituerende stater - Damaskus har været og er et af de vigtigste centre for støtte til den palæstinensiske arabiske sag. Mere end én international muslimsk kongres er blevet afholdt i Bludan (nær Damaskus). Den seneste af sådanne kongresser blev afholdt i Kairo i oktober 1938. Den blev overværet af muslimske medlemmer af lovgivende forsamlinger fra forskellige lande. Den forpligtede sig til forsvaret af Palæstina, etableringen af en national regering i landet og opgivelsen af den upraktiske idé om et jødisk nationalt hjem i Palæstina. Et internationalt møde for kvindelige støtter af den arabiske sag i Palæstina blev afholdt i Kairo under forsæde af Mme. Sharawy umiddelbart efter den parlamentariske kongres. Egypterne, både folket og deres religiøse og parlamentariske ledere, støtter helhjertet sagen. Og Egypten er det intellektuelle centrum i den arabisktalende verden.

Således har vi praktisk talt den muslimske verdens enstemmige stemme i at modstå de jødiske ambitioner i Palæstina. De kristne i arabiske lande er også helt enige med deres muslimske brødre i denne sag. Det er ingen overdrivelse at sige, at hele Mellemøsten er i brand i dette spørgsmål, og hele den muslimske verden er i sympati og samarbejder.
Disse stater vokser gradvist i magt og betydning. Deres ambition er at danne en kompakt *blok,* og en række traktater er blevet forhandlet for at fremme dette mål. Iran og Tyrkiet har tilsluttet sig nogle af disse traktater. Er det umagen værd at fremmedgøre så vigtige elementer i befolkningen i Vestasien og Nordafrika for at gennemføre Balfour-erklæringen, som i sig selv var uforenelig med løfter til araberne? Faktisk, hvis jødiske krav skal opfyldes, ville de krænke en væsentlig del af selve Balfour-erklæringen, for hr. Balfours brev til Lord Rothschild, offentliggjort den 2. november 1917, indeholdt ordene kursiveret nedenfor:—

> *"Vi ser med velvilje på oprettelsen af et nationalt hjem for det jødiske folk i Palæstina og vil gøre vores bedste for at fremme dette mål,* idet det klart forstås, at intet må gøres, som kan 'skade de borgerlige og religiøse rettigheder for eksisterende ikke-jødiske samfund i Palæstina'."

Erklæringen var tvetydig og uforenelig med britisk god tro over for araberne. Den har vist sig ubrugelig i praksis og har skadet britisk prestige i den muslimske verden i høj grad. Den er et løbsk sår i verdenspolitikken i øjeblikket og vil sandsynligvis blive en frugtbar årsag til megen forstyrrelse og forvirring i fremtiden. Englands fjender finder dér et lovende felt for deres propaganda og vil sandsynligvis ikke gå glip af deres muligheder i en krise- eller faretid. En intelligent og velinformeret mening ville helt sikkert kraftigt udtale sig imod en sådan farceagtig politik.

Indtil videre har vi kun overvejet politiske spørgsmål. Lad os undersøge sagen som et spørgsmål om retfærdighed. Jerusalem og Det Hellige Land er ikke kun hellige for jøderne; de er endnu mere hellige for kristne og muslimer. Den centrale begivenhed i kristendommens grundlæggelse fandt sted i dette land. *Urasjid al Aqsa* nævnes udtrykkeligt som et helligt sted i Koranen (xvii. 1, 5 og 7). I 1.868 år, lige siden Titus' ødelæggelse af templet i år 70 *e.Kr.,* er jøderne blevet drevet ud af landet. I 2.500 år (siden det babylonske fangenskab)

Jøder har ikke haft nogen øverste magt i landet. I de seks århundreder eller deromkring (fra Josvas tid i 1254 f.Kr. til Nebukadnesars erobring af Jerusalem i 587 *f.Kr.)* forsøgte de at herske over et blandet samfund.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

befolkning, men var delte indbyrdes. Deres virkelige magt varede knap to generationer, nemlig i Davids og Salomons regeringstid (1055 til 977 *f.Kr.).* De dannede på intet tidspunkt et flertal i befolkningen, som bestod af filistrene (som Palæstina er opkaldt efter) og forskellige arabiske stammer, såsom edomitter, amalekitter, moabitter osv. Jøderne har kun været i landet i ryk og nap, og kun som et mindretal.

Er det retfærdigt under disse omstændigheder at tale om Palæstina som et jødisk land? Det er mere korrekt at hævde, at det er en del af Jazirat-ut Arab, den arabiske ø næsten omsluttet af Middelhavet, Det Røde Hav, Det Arabiske Hav, Den Persiske Golf og Eufrat-Tigris-dalen.
Økonomisk set kan Arabien, hvis det nogensinde kommer til sin ret, kun forsørge sig selv med de strækninger af frugtbare kystområder, der omgiver dets sandørkener. Juridisk set gør det mandat, som Storbritannien har over Palæstina, ikke Palæstina til britisk territorium eller bemyndiger Storbritannien til at disponere over landet, som det vil. Det er en forvalter for en "uafhængig nation", og dets funktion er at "yde administrativ rådgivning og bistand", ikke at give en del af sit territorium væk til udlændinge eller beholde det for sig selv. Folkeforbundets pagt (artikel 22) siger med henvisning til Palæstina og Syrien: "Visse samfund, der tidligere tilhørte det tyrkiske imperium, har nået et udviklingsstadium, hvor deres eksistens som uafhængige nationer midlertidigt kan anerkendes, underlagt ydelse af administrativ rådgivning og bistand fra en mandator, indtil de er i stand til at stå alene. Disse samfunds ønsker skal være en hovedovervejelse ved valget af mandator."

Det enstemmige ønske fra størstedelen af den oprindelige befolkning i Palæstina, dvs. næsten alle undtagen det fremmede element, der for nylig blev introduceret, er, at de skal erklæres som en suveræn uafhængig nation. De har undergået enorme ofre og udgydt deres blod frit i kampen for dette mål. Den eneste ærefulde kurs, der er tilbage for Storbritannien, er derfor:

At opgive mandatet;

At overdrage territoriet til folket som en suveræn nation, med en forfatning udformet af folket selv;

At forbyde enhver fremtidig jødisk indvandring;

At indgå en traktat med den nye stat til rimelig beskyttelse af det jødiske mindretal, der vælger at forblive loyale medlemmer af staten og adlyde dens love, med sådanne garantier for lokalt selvstyre, som måtte blive aftalt, ud fra princippet om, at *factum vale quod fieri non debuit;*

At tillade frit valg af udtræden for dem, der ikke ønsker at blive indregistreret i staten.

En sådan ordning vil føre til fremtidig fred og udvikling og endelig yde de plagede arabere retfærdighed. Dette ville være blandt de sidste af de åbenlyse uretfærdigheder, der blev begået af Versailles-traktaten, og som ville blive afhjulpet ud fra principper om retfærdighed, god samvittighed og en rimelig indrømmelse af situationens faktiske kendsgerninger.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Fascisme og dialektik af A.

Raven Thomson

Fascismens uafbrudte fremskridt i Europa synes at indikere eksistensen af en ny historisk proces, som ikke kan benægtes, men som marcherer mod sin uundgåelige afslutning.

Marxister, der troede, at de havde arvet en perfekt forklaring på historiske fremskridt fra profeten Karl, er nu fuldstændig fortabede i at forklare dette uventede tilbageslag, som skaber kaos i deres strategiske plan i det øjeblik, hvor sejren syntes inden for proletariatets rækkevidde. Det er meget vel at kalde fascismen "det organiserede udtryk for kapitalisternes beslutsomhed om ikke at holde sig for noget for at forblive ved magten", som hr. John Strachey gør; men dette forklarer ikke den egenrådige måde, hvorpå fascistiske ledere behandler de største kapitalister, og heller ikke deres fuldstændige underordning af økonomisk frihed til fordel for den nationale velfærd.

Lad os undersøge det marxistiske system, "Den materialistiske historiefortolkning", for at se, hvor det er gået galt. Først og fremmest må vi tilbage til Hegel, for som Lenin kommenterede: "Marx er uforståelig uden Hegel." Nu var Hegel bestemt ikke materialist; tværtimod var han idealist. Han troede, at universet udelukkende var ånd, eller mere korrekt, udelukkende "idé". Dette appellerede ikke til jøden Karl Marx; men i sin forklaring af fænomener opfandt Hegel et system kaldet "Dialektikken", som havde en enorm tiltrækningskraft på Marx' subtile sind.

Hegels koncept om "universet" var en formidabel indsats fra det menneskelige intellekt, måske menneskehedens største mentale bedrift. Han så et ærefrygtindgydende skue af en altomfattende "idé", der var engageret i en uendelig proces af selverkendelse. I denne proces var alle fænomener, inklusive menneskehedens eksistens, brikker i en enorm og kompliceret "dialektik" eller argumentation, hvorved "idéen" strides med sig selv i jagten på den ultimative sandhed, eller mere korrekt, "selverkendelse". Han opfattede processen som den gentagne postulering af en "tese" eller et aspekt af sandheden, ligesom en videnskabsmand postulerer en teori for at forklare kemiske eller fysiske fakta.

Da denne tese faktisk ikke omfattede den fulde sandhed, ville den afpresse en "antitese" eller et modsat begreb, som derefter ville engagere sig i en "dialektisk" kamp med den ufuldstændige antagelse om "tesen". Ligesom modstanderne af en videnskabelig teori vil samle argumenterne imod den.

Til sidst ville der ud af denne dialektik opstå en "syntese," inklusive aspekter af både tese og antitese i en nærmere forståelse af sandheden. Da denne syntese så ville danne en ny, men stadig ufuldstændig, tese, ville den provokere en yderligere dialektisk kamp, en yderligere syntese og så videre i en progressiv stræben efter ultimativ viden. Igen er parallellen med den videnskabelige forskning tæt på. Meget naturligt agtede Hegel mennesket, og især den organiserede, civiliserede stat, højest som det mest avancerede instrument i ideens dialektiske perfektion. Dette er oprindelsen til den temmelig misforståede opfattelse, at Hegel gik ind for tilbedelse af staten. Faktisk var Hegel panteist; måske den mest intense monoteist, menneskeheden nogensinde har kendt.

MARX OG DIALEKTIKKEN

Marx havde kun lidt af Hegels intellektuelle kapacitet, hvis system kun er skitseret i de groveste detaljer.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

formularen ovenfor, men han hæftede sig ved den dialektiske proces som en forklaring på og retfærdiggørelse af klassekampen. Marx delte Hegels agtelse for mennesket og den organiserede stat og var særligt interesseret i samfundets udvikling under den dialektiske proces. Da han så samfundet som et produktionsinstrument, ikke som Hegel som et vidensinstrument, betragtede han "arbejderne" som den eneste del af samfundet, der var berettiget til respekt, og fordømte ufuldkommenheden i et samfund, der gav magt og prestige til parasitter og ikke-producenter.

Den marxistiske "materialistiske historiefortolkning" er baseret på den dialektiske kamp mellem samfundsklasser med det endelige mål at perfektionere det klasseløse samfund, hvor alle skal "arbejde", det vil sige, alle skal være involveret i produktionsprocessen. Selvom denne marxistiske plan langt fra lever op til det sublime universelle koncept i hegeliansk filosofi, kan den dog ikke undgå at kræve sympatisk hensyntagen fra alle realister, der afviser både idealisme og materialisme som komplette eksistensfilosofier. Vi deler måske ikke den marxistiske fordom til fordel for materielle producenter og kan stadig bevare en æret plads for sandhedssøgende, hvad enten det er gennem kunst, videnskab eller religion, men vi gør oprør mod samfundets dominans af enhver sektionsklasse, især hvis denne klasse hverken bidrager til viden om sandhed eller produktion af rigdom.

UDFOLDNINGEN AF CIVILISATIONEN

Uanset hvad vores syn på den ultimative sandhed i hegeliansk filosofi måtte være, kan det ikke benægtes, at den hegelianske "triade" af tese, antitese og syntese danner en fundamental rytme i eksistensen både i naturen og i samfundet. Fra proton og elektron, der forener sig for at danne et atom, til mand og hustru, der forener sig for at danne en familie, findes den samme fundamentale triadiske basis. I samfundet gælder den samme lov i en fortsat dynamisk proces, som Marx uden tvivl med rette mente ville ende i det perfektionerede klasseløse samfund. Lad os spore denne proces gennem udfoldelsen af den europæiske civilisation.

Det moderne Europa har sin fjerne oprindelse i barbarhordernes indflydelse på Romerriget. Hvilket mere perfekt eksempel på den dialektiske proces kunne gives? Tesen om den romerske civilisation, kunstig, materialistisk og dekadent, blev udfordret af dens antitese, den tyske barbarisme, naturlig, idealistisk og viril. Resultatet var en næsten perfekt syntese efter en bitter dialektisk kamp med erobring, generobring, slaveri og hærværk, da det feudale system rejste sig på Roms ruiner, ledet af barbarledere, der ikke desto mindre stadig bar de traditionelle titler fra det kejserlige Rom, dux (hertug), comes (greve), imperator (kejser) osv., herskende over slyngler, men for nylig frigivet fra tjeneste for de romerske villaer.

Dette feudale system hvilede udelukkende på militær magt, beskyttelse ved sværd til gengæld for militærtjeneste til overherren. Meget naturligt, i en dialektisk proces (fuldstændig ignoreret af Marx), provokerede militær magt dens fuldstændige antitese-åndelige magt. Den feudale barons magt blev udfordret af præstens magt, og middelalderen var præget af den store kamp mellem kirke og stat; den kulminerede i rivaliseringen mellem pave og kejser, der endte ved Canossa med pavedømmets triumf, og den forbløffende syntese af militær og åndelig magt i korstogene.

Pavelig overherredømme, der var centraliseret i Italien, blev imidlertid uudholdeligt for den provinsielle adel, som til sidst brød Roms magt i reformationen og grundlagde Europas uafhængige stater, hvilket brød kristenhedens tidligere enhed op. En anden syntese fulgte, da adelsmænd og præster forenede sig i tjeneste for det absolutte monarki. Det betyder ikke meget, om

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Dette blev opnået ved Henrik VIII's hensynsløse metoder eller Ludvig XIV's finesse, der gjorde en kardinal til sin ledende statsminister: i både protestantiske og katolske nationer afsluttede monarkiets syntese den dialektiske kamp mellem verdslig og åndelig magt.

Monarki var imidlertid kun skjoldet og begrundelsen for fødsels- og præsteskabets privilegier, det aristokratiske privilegium, som Karl Marx fejlagtigt kalder "feudalt". Det er nu endelig, at vi træder ind i den korte periode i historien, der alene interesserer marxisterne, den periode, hvor materialistiske motiver begynder at dominere over idealistiske motiver, og klassedominans begynder at mærkes. Uundgåeligt var det almindelige folk vredt og oprørt mod aristokratiske prætentioner, og det store oprør, den franske revolution, det "vanvittige år" i 1848, var blot hændelser i en enorm dialektisk kamp, der endte med aristokratiets omstyrtelse. Alligevel afsluttede syntesens ubarmhjertige logik kun ét privilegium for at begynde et andet, endnu værre end før. Pungstolte borgere erstattede godsejeraristokratiet. Fødselsprivilegier veg pladsen for rigdommens privilegier.

Aristokrati gav plads til plutokrati.

KAPITALISME

Således kom kapitalismen og den nye dialektik af klassekrigen mellem de privilegerede ejere af ejendom og det besiddelsesløse proletariat af arbejdere og bønder, der svingede deres symbolske hammer og segl. Ligesom den feudale godsejer stolede den industrielle kapitalist på ren magt for at opretholde sin position, og ligesom den feudale godsejer blev han mødt af en appel til højre fra sine arbejdere, der modsatte sig deres negative modstand mod hans positive magt. Fagforeninger forenede arbejderne og udviklede deres ret til at strejke og tilbageholde deres arbejde som et stærkt forsvarsvåben.
Organisering var en væsentlig del af denne operation, og store fagforeningsbevægelser tog form i alle nationer i den vestlige verden.

Industrikapitalisterne svarede igen ved at opbygge deres egne enorme trusts og sammenslutninger, som snart strakte sig langt ud over nationale grænser til internationale forbund forbundet af de ultimative kapitalistiske overherrer over international finans. I mellemtiden udvidede arbejderne også deres fagforeninger til stadigt større organisationer, søgte deres internationale tilhørsforhold og så til sidst hen til Moskva og Stalin for at få en føring i verdensrevolutionen. Således voksede de rivaliserende organisationer inden for international finans og international socialisme op, der stillede sig op til det, som marxisterne inderligt håbede ville blive den endelige kamp for det sociale årtusinde. En mærkelig parallel til den internationale organisering af det feudale Europa under kejser og pave i det, som mange millioner dengang forestillede sig var et religiøst årtusinde.

Hvorfor er dette årtusinde blevet uudholdeligt tilbageholdt? Produktionskræfterne er blevet enormt udvidet af de videnskabelige opfindelser og tekniske fremskridt i de senere år, og alligevel er befolkningens massers levestandard fortsat lav, og de sociale forhold beklagelige.
I mellemtiden indebærer større produktionseffektivitet blot skabelsen af en enorm hær af arbejdsløse. Hvordan skal dette forklares? Hvorfor hænger den sociale revolution i brand?

MAGTENS PRIVILEGIUM

Forklaringen er, at magtorganisation medfører sin egen korruption. Udviklingen af gigantiske fagforeninger giver lederne af disse organisationer enorm magt.
De bliver derefter tilbageholdende med at risikere deres organisationer i kulminationen af klassekrigen for at skabe en klasseløs stat, hvor sådanne organisationer vil miste deres primære berettigelse. Handel

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Fagforeningschefer, der kommanderer over millioner af mænd, har, lige så meget som monopolkapitalister, der kommanderer over millioner af penge, en egeninteresse i at opretholde et system, der giver dem stor personlig magt.

Så har vi en ny og korrupt syntese. Finansfolk og fagforeningsfunktionærer indgår våbenhvile og indgår senere endda alliance for at forsvare det system, der er så gavnligt for begge. Det første forræderi kom, da fagforeningslederen, Ben Turner, mødtes med den internationale jødiske finansmand, Alfred Mond (senere Lord Melchett) og underskrev den berygtede Mond-Turner-aftale, der tog afstand fra strejkevåbnet. Det andet og mere alvorlige forræderi er kommet for nylig, da fagforeningslederne og verdenskapitalismens finansfolk slog sig sammen for at "forsvare demokratiet" og "bevare friheden". Internationalisme, der først søges som et middel til udvidet organisering af klassekrigen, bliver et mål i sig selv, noget som arbejderne skal være parate til at ofre lønninger, arbejdsforhold og selve livet for. Så kommer bønfaldelserne for Abessinien og Tjekkoslovakiet, Kina og Spanien, mens arbejdsløsheden og elendigheden stiger derhjemme.

Hvad er alt dette andet end den gamle, velkendte kamp for at bevare privilegier – denne gang magtens privilegium? Sådan er den triste afslutning på den marxistiske klassekamp i den vestlige verden. Fødselsprivilegier måtte give plads til rigdommens privilegier: begge bøjer sig nu for magtens privilegier, som besidder mændenes og pengenes chefer.

DEN KLASSELØSE REVOLUTION

Den dialektiske proces slutter dog ikke der. Man kan ikke råbe "Stop" mere til historien end til tidevandet. Tesen om monopolprivilegier fremkalder uundgåeligt dens antitese, og denne antitese er den folkelige massebevægelse for alle klasser, der lider under finansielt og fagforeningstyranni. Endelig opstår håbet om en ægte "klasseløs" stat, for antitesen til "chefstyre" er den "klasseløse" revolution. Alle klasseprivilegier er nu blevet likvideret. Kun nogle få mænd besidder den magt, der er tildelt dem af millioner af arbejdere eller millioner af aktier, og udøver i dag denne magt til at opretholde det system, der giver den mulighed for det. Mod disse mænd rejser sig tidevandet af den klasseløse revolution.

Det er næppe overraskende, at denne nye revolutionære kraft skulle antage en national form.
Patriotisme alene har altid været den følelse, der har forenet alle samfundets klasser i fælles handling. Derfor er det til patriotismen, at alle klasser vender sig for at befri sig fra et tyranni, der enten udøves af fremmede selv (for det meste jøder) eller af mænd, der er blevet gift med et internationalt udsyn.

Således spiller fascismen sin rolle i samfundets dialektiske udvikling. Den revolutionære bevægelse i det tyvende århundrede er lige så sandt en del af den historiske proces, som den demokratiske bevægelse i det attende eller den proletariske bevægelse i det nittende altid har været det. Den næste syntese gør sig allerede gældende. Uansvarlig magtudøvelse har fremprovokeret et folkeligt oprør. Man kunne forvente, at dette oprør ville tage en anarkisk form i en indigneret afvisning af personlig magt. Alligevel, som svar på syntesens uundgåelige lov, griber det folkelige oprør magten som sit eneste middel til at besejre tyranni. Fascismens princip er den ansvarlige magtudøvelse af den folkelige nationale leder, som af folket er betroet autoriteten til at handle i deres navn. Uansvarlig magt, der udfordres af et nationalt oprør, skaber den sande syntese af en national autoritet, der er ansvarlig for at bruge sin magt over for nationen.

SLUTNINGEN PÅ KAMPEN?

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Det er kun tilbage at diskutere, om fascismens klasseløse revolution afslutter den sociale proces og perfektionerer den klasseløse stat. Dette må i vid udstrækning forblive et spørgsmål for fremtiden. Man kan håbe, at dialektikken nu kan gå ud over nationen til verdensordenens perfektion eller hæve sig over det politiske til den kulturelle sfære. Under alle omstændigheder synes det logisk at forvente, at en klasseløs revolution har en langt bedre chance for at skabe en klasseløs stat end en bevidst klasserevolution som kommunismen, der har frembragt en stat i Sovjetrusland, der stadig er voldsomt optaget af klasserivalisering og hurtigt skaber sit eget bureaukratiske tyranni af et stærkt udrenset kommunistisk mindretal.

Det er også betydningsfuldt, at enhver fascistisk stat har været stærkt optaget af at etablere en organisk samfundsstruktur og underordne alle kunstige klasseskel under national tjeneste.
Dette tyder bestemt på, at den klasseløse revolution fører til grundlæggelsen af den klasseløse stat og dermed til afslutningen på kampen for klasseprivilegier, som Marx fordømte. Det kan meget vel være, at den nationale revolution vil opnå det, som den marxistiske internationale revolution ikke har formået at etablere.

Under alle omstændigheder søger ingen fascist et jødisk "årtusinde", hvor kampen skal ophøre, og stagnation skal følge. Nok for os til at vi skal håndtere vor tids onder og deltage i den historiske proces, som endnu engang vil bringe regenerering til en tid sunket i beskidt materialisme. Klassekamp er et symptom på materiel egoisme. Middelalderens Europa kendte andre mål og højere idealer. Lad os afslutte klassekampen, så den vestlige mand kan vende blikket mod ædlere ting. Vi hylder disse fremtidige kampe, de større konflikter, der endnu skal komme.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

De Arveløse af Jorden af Francis Mcevoy

THER er så mange af os, som ligesom I, britiske bondefolk, er født og opvokset i det åbne land, og som, før de blev drevet af den moderne kapitalismes fordærvende tyranni til at søge deres levebrød i de sterile byer, kendte glæden ved at vågne hver morgen i ren luft til fuglenes sang, eller vindens susen i træerne, til solens glød, frostens svie eller regnens bløde klirren på græsset. Vi elskede naturen i alle dens humør og i alle dens årstider, for vi var en del af den. Vi levede liv i den største enkelhed og derfor med den dybeste tilfredshed. Den bedste af alle Guds gaver til menneskeheden, robust sundhed og sindsro, var vores, for vi brød ingen lov, hverken menneskelig eller guddommelig. Vi bad så lidt om livet - kun om at arbejde for et beskedent afkast og derved få nok til at leve på vores fædres jord.

Men de sorte dage kom over landbrugsjorden. Vi blev ødelagt af det system, der tvinger den britiske befolkning ind på kontorer og fabrikker og overlader landbruget til udlændingene. Britisk fremstillede produkter til importerede fødevarer.

Uanset hvor meget et sådant system skader folket, fysisk, intellektuelt, moralsk eller udsætter dem for faren for hungersnød i krigstid, er det et "betalende tilbud" - for nogle.

Og således kom vi til de store byer, til økonomisk trældom. Vi blev kontorister, fabriksarbejdere, butiksassistenter, mistede solbrunheden i ansigterne og levede det angstfyldte, sjælløse liv som lønslave. Vi fik at vide, at vi skulle være taknemmelige, og om nødvendigt kæmpe, for de velsignelser, demokratiet udøser os. Et demokrati, der legemliggør grådighed, materialisme, trivialiteter og den kommercielle udnyttelse af ethvert menneskeligt behov og instinkt. En hæmning af menneskeheden, hidtil ukendt i historien uden for Sovjetrusland. Længe leve den "lille mand", standardiseret som en masseproduceret bil, sværmen af "Babbits" fra servicelejlighederne og forstæderne, propaganderet, udnyttet og forrået i "dette vores England"!

Det er sandt, at ikke alle har forladt jorden endnu, men hvor længe kan den hårdt prøvede rest fortsætte kampen mod en økonomisk orden, der grundlæggende er fjendtlig, som fører borgerkrigen mellem fabrikker og landbrug? Bønder i England, vores jord er slave af eksportkapitalismen, som lægger hele sin vægt på byerne, industrialisering og urbanisering.

Hvad kan det tilbyde jer andet end midlertidige lindrende midler til at dæmpe jeres svindende antals skrig og vinde jeres forvirrede stemmers tribut? I har fået at vide, at der vil blive gjort noget for jer; en forsikring af sandsynligvis lige så stor værdi som sloganet "hjem egnet til helte" i den foragtelige erindring. Når I har bevist dets nytteløshed, så lad det i jeres britiske manddoms og traditioners navn være for sidste gang. Den britiske union har en politik, der vil redde jer og Storbritannien og gøre det muligt for alle, der ønsker det, og de vil blive legion, at vende tilbage til deres fædres land. I har uden tvivl hørt og læst meget til vores miskredit, men har I aldrig tænkt på, at der kunne være en grund til dette - at vi måske udfordrer interesser, som ikke er jeres, vores eller folkemængdens? Er hele denne nedgørelseskampagne så uegennyttig, tror I? Vil I længere få at vide, hvad I måske eller måske ikke kan lide, om jeres politiske meninger villigt og ubetinget begrænset til de "gamle banders" humbug? Døm selv vores politik, som den påvirker jer, uden nogen perfide tilskyndelser fra pengepressen.

******e-bogkonverter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

I vil opdage, at vi er ivrige nationalister, der er fuldt og helt hengivne til den britiske jords velfærd. Industrien vil også trives, for den vil blive understøttet af de penge, der nu finansierer udlændingene, men ikke på bekostning af landbruget. Der vil være en retfærdig og sund balance i stedet for den skæve, antisociale økonomi i dag.

Vi landflygtige elsker jorden lige så meget som nogen af jer. Det er forkert at sige, at vi sigte mod tyranni. Vi kunne ikke, selv hvis vi ønskede det, tyrannisere over Storbritanniens folk.

Landsbygdens død varsler nationens død, for fra jorden udspringer alt liv, fysisk og åndeligt. I, som instinktivt forstår disse sandheder, må vide, at vi ikke er vildledte, som pryder dem på vores bannere.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Virksomhedsøkonomi
af A. Raven Thomson

EN Sammenbruddet af det nuværende økonomiske system har skabt et STORT problem for den moderne verden. Vi kan ikke længere tolerere et system, der dømmer de fleste af os til fattigdom midt i den største overflod, menneskeheden nogensinde har kendt, som fratager millioner af mennesker retten til at tjene til livets ophold og bringer faren for krig stadig nærmere i den internationale kamp om skrumpende verdensmarkeder. Hvad er årsagen til dette universelle sammenbrud? Hvor er vi gået galt?

Før vi fuldt ud kan forstå årsagen til problemet, må vi overveje det organiserede samfunds trefoldige natur som følger: —

- En centralregering med myndighed til at planlægge og styre det nationale liv.
- En række sociale grupper med forskellige formål og interesser.
- En masse af individer udstyret med initiativ- og foretagsomhedsevner.

Den klassiske økonomiske teori fra det nittende århundrede beskæftigede sig næsten udelukkende med det tredje og mindst organiserede aspekt af samfundet og tog afstand fra enten statslig eller gruppes indblanding i økonomiske anliggender. I tidligere tider med relativ knaphed kan der have været en vis berettigelse for denne opfattelse, da individets initiativ og virksomhed dengang var af afgørende betydning for at udvikle latente produktionskræfter og fremme tekniske opfindelser. Individet ville naturligvis udvikle sine initiativ- og virksomhedskræfter bedst muligt, hvis det blev givet den størst mulige grad af økonomisk frihed, og det var præcis, hvad økonomerne fra Manchesterskolen krævede, da de talte for "laissez faire" og frihandel.

Uanset fordelene ved økonomisk frihed i løsningen af knaphedsproblemet, er den dog blevet en positiv trussel mod den sociale velfærd i en gryende tidsalder med overflod. Der er ingen grund til at fordømme klassisk økonomisk teori som sådan, men vi må erkende, at der ikke kan være absolutte "love" for økonomi uafhængigt af social organisering. Der er ingen tvivl om, at det individualistiske system var meget nødvendigt i en tidsalder med knaphed, og vi må takke Manchesterskolen for at løse produktionsproblemet, men tiden er nu inde til et nyt økonomisk system, der er i overensstemmelse med en ny tidsalders behov. Individuel virksomhed opmuntret af fuldstændig udnyttelsesfrihed har sat en stopper for knaphed, men er fuldstændig ude af stand til at fordele den overflod, den har skabt, til folket som helhed. Produktion er i sin natur en individuel eller højst en gruppeproces: distribution er derimod baseret på hele samfundets behov og kan naturligvis ikke lykkes uden en stor grad af bevidst social planlægning.

SOCIALISME OG KLASSEKRIGEN

Da individualismen nu har overskredet sin brugbarhedsperiode og er blevet en reel fare for økonomisk fremskridt, er tiden kommet til at vende fokus for økonomisk interesse mod den sociale gruppe, hvis ikke mod nationen som helhed. Hidtil har de, der mest energisk har angrebet det nuværende system og har taget kollektive betegnelser som "socialist" eller "kommunist", aldrig rigtig ...

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

hævet over gruppehensyn. Trods deres storslåede påstand om at "nationalisere" produktionsmidlerne ligger selve grundlaget for socialistisk og kommunistisk appel i overdrivelsen af klassedifferentiering og insisteren på "klassekrig". Det er tydeligt, at en sådan klassebevidst doktrin hører til den sociale gruppes domæne og ikke fører til nogen forståelse af hele samfundet som en levende organisk enhed. Faktisk bekræfter den vægt, som socialisten lægger på internationalisme, og hans benægtelse af patriotisme, hans manglende evne til at forstå de fulde implikationer af social organisering, som burde hæve sig langt over klassehensyn for at realisere et nationalt formål. Den ultimative "reductio ad absurdum" nås, når det sovjetiske regime i Rusland hævder, at det er "proletariatets diktatur", da dette ville indebære en gruppes permanente og bevidste overherredømme over det nationale liv.

Faktisk bliver klassekampen en ren absurditet i en overflodens tidsalder, for hvilket formål kan der være med en kamp mellem klasserne, når der er rigeligt til alle? Klassekampen er intet mere eller mindre end en grusom levn fra knaphedens tidsalder, som kun kan fortsætte ind i den nuværende æra på grund af ineffektiviteten i vores nuværende økonomiske system. Løs fordelingsproblemet, og klassekampen er forbi. Under alle omstændigheder er opdelingen af samfundet i stridende klasser i høj grad en kunstig opfindelse af Karl Marx, for differentieringen af ejerklasser og udbytteklasser bliver mere og mere vanskelig, efterhånden som det moderne liv bliver mere og mere komplekst.

Karl Marx havde ingen anelse om de store aktieselskaber, der spredte ejerskabet over et enormt antal mennesker, der normalt tjener til livets ophold i industrien; han forudså heller ikke det store antal organisatorer og ingeniører, eksperter og teknikere, som ville blive placeret mellem arbejdsgivere og arbejdere ved udviklingen af den moderne industri.

Selv hvis vi accepterer samfundets opdeling i arbejdsgivere og arbejdere, følger det dog ikke nødvendigvis, at deres interesser er modsatrettede. Det er sandt, at både arbejdsgivere og arbejdere betragter sig selv som modsatrettede hære med modstridende interesser, men dette skyldes en manglende evne til at forstå fordelen ved kollektiv organisering for begge parter. I tilfælde af enhver enkelt virksomhed er det indlysende, at arbejdsgiverens og arbejdernes interesser er modsatrettede, og at hvis arbejderne kræver for høje lønninger, vil der ikke være nogen profit tilbage for arbejdsgiveren, mens hvis arbejdsgiveren kan tvinge lønningerne ned, vil han nyde en højere profit. Det følger dog ikke, at arbejdsgivere og arbejdere som helhed derfor kan gavne deres egen klasse på den andens bekostning. Faktisk går arbejdernes og arbejdsgivernes interesser hånd i hånd i en overflodstid, som i øjeblikket. Den moderne industri har naturligvis brug for store og voksende markeder. Forsøget på at finde disse i illusorisk international handel er mislykkedes sørgeligt i de senere år, med det resultat, at industrifolk nu i stigende grad vender sig mod hjemmemarkedet.

Det er dog tydeligt, at købekraften på hjemmemarkedet i høj grad vil blive bestemt af lønniveauet, så det er faktisk blevet i arbejdsgiverens interesse, at arbejderne får højere lønninger, så de kan købe produkter fra den moderne industri.

De socialistiske arbejdere vil helt sikkert ikke udvide deres tro på klassekampen til det punkt, hvor de afviser højere lønninger, for det vil gavne arbejdsgiverne!

VIRKSOMHEDSKONCEPTET

Vi ser således, at det nuværende økonomiske system har fejlet, fordi det lagde for meget vægt på individets interesser, men at den socialistiske og kommunistiske doktrin er lige så skyld i det, fordi den ophøjer den sociale gruppe på bekostning af samfundet som helhed. Fascismen vender sig mod det tredje alternativ og insisterer på at behandle samfundet som en enkelt organiseret virksomhedsstat, kontrolleret og planlagt af en centralregering, der er bemyndiget med tilstrækkelig ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

autoritet over individ og gruppe for at beskytte helhedens generelle velfærd og fremme det nationale formål. Dette er det fælles koncept om nationen som en organisme af højere orden, men i bund og grund ligner menneskekroppen, hvor dens organer og funktioner tjener et kollektivt formål.
Det er det væsentlige grundlag for organiseringen af det fascistiske regime i Italien, som regulerer forholdet mellem italienske arbejdsgivere og arbejdere langs fælles interesser i henhold til reglerne i det berømte arbejdscharter.

Et sådant system, baseret på et helt nyt koncept om økonomisk formål, vil kræve en lige så ny videnskab om økonomisk tilpasning til sociale behov. Det er min overbevisning, at denne nye økonomiske videnskab vil blive udarbejdet i dette land, som så længe har været verdens handelscentrum. Det ville være nytteløst at ignorere det faktum, at både Italien og Tyskland, de første lande til at vedtage en fascistisk politisk forfatning, har haft de største vanskeligheder med at udvikle den økonomiske side af deres regime, selvom de begge har reageret langt bedre end demokratiske lande på presset fra den globale depression. Vi må huske, at selvom demokrati og liberale principper først kom til Frankrig og kontinentet, var det i Storbritannien, at de økonomiske implikationer af liberalismen blev udarbejdet af individualisternes Manchester-skole. Da det var Storbritannien, der gav denne farlige, næsten katastrofale, økonomiske teori til verden, vil det tydeligvis være Storbritanniens pligt at anvende fascismens nye principper på den økonomiske sfære og skabe fremtidens handelsstruktur, der vil erstatte de miskrediterede rester af den liberale frihandel.

VIRKSOMHEDSPRINCIPPER

Det kan ikke være en del af den foreliggende diskussion at fastlægge grundlaget for en sådan videnskab, men visse principper inden for virksomhedsøkonomi står umiddelbart i kontrast til den nuværende individualisme. I stedet for det "økonomiske menneske", hvis personlige selvoptagethed var det væsentlige grundlag for den gamle skole, vil vi have det "økonomiske fællesskab", for hvilket individet vil engagere sig i patriotisk tjeneste. I stedet for klasser af mænd, der slår sig sammen for at beskytte deres fælles "interesser", vil vi have erhvervsgrupper, der slår sig sammen i funktionel tjeneste for samfundet som helhed. I stedet for konkurrencen mellem individer, der kæmper for at leve, hver mod alle, og djævlen tager den sidste, vil vi have individers samarbejde til deres fælles fordel.

Hvordan skal disse principper omsættes til virkelighed? Først og fremmest utvivlsomt ved udøvelse af autoritet. Disciplin og kontrol skal indføres i det nuværende økonomiske kaos.
Rædslerne i det nuværende system, som nærer klassekampens ild og giver den socialistiske agitator grundlag for sit angreb på "kapitalismen", stammer i høj grad fra den utilbørlige udøvelse af økonomisk magt af den magtfulde person, der har samlet tilstrækkelig ejendom eller kapital til at udøve en mærkbar indflydelse på kommercielle anliggender og dermed fremme sine interesser ved urimelige metoder. Under fascismen vil intet individ have lov til at bruge sin ejendom i denne forstand som et middel til at udøve magt til sin egen fordel. "Magt" er regeringens monopol.

Her har vi det komplette svar til socialisten, der kræver afskaffelse af privat kapital og nationalisering af produktionsmidlerne. Det er sandt, at den private kapitalist tidligere har misbrugt sin kontrol over kapitalen til at fremme sine egne interesser, men det retfærdiggør ikke afskaffelsen af privat ejendom, men snarere kontrollen med dens anvendelse for at forhindre antisocial handling. Sandheden er, at socialisten ikke er mere end en utilfreds borger, der misunder kapitalisten hans rigdom og magt. Implicit accepterer han det borgerlige princip om, at ejeren kan gøre, hvad som helst.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

han kan lide med sine egne, og derfor kan han ikke finde noget alternativ til kapitalistisk udnyttelse end omfattende konfiskation, som overvælder den gode kapitalist med den onde. Fascismen anerkender, at kapital og penge har givet individer magt, som de har misbrugt tidligere, og kræver tilstrækkelig autoritet og handlemuligheder fra vælgerne til at håndtere de mest magtfulde særinteresser i landet. Som Oswald Mosley har udtrykt det helt klart: "Under kapitalismen bruger kapitalen nationen til sine egne formål: Under fascismen bruger nationen kapitalen til sine egne formål."

Det er tydeligvis upraktisk, at regeringen, uanset hvor magtfuld og effektiv den er, skulle forsøge at planlægge hele nationens økonomiske anliggender i detaljer. Dette ville være en fornægtelse af enhver gruppeorganisation, som er en væsentlig del af et sundt samfund, og ville have en tendens til at forstærke og forværre den nuværende trussel om bureaukrati, som hurtigt socialiserer dette land. Socialister og konservative konkurrerer om at øge Whitehalls magt og indflydelse, som hurtigt er ved at blive den "nye despotisme", som Lord Chief Justice Hewart har forudsagt. Under fascismen vil en stor del af denne bureaukratiske kontrol igen blive decentraliseret langs nye linjer af funktionel organisation til virksomheder, der kontrollerer de vigtigste industrier og grupper af industrier i landet. Virksomheder inden for landbrug, fiskeri, transport, minedrift og medicin vil erstatte ministerierne i Whitehall og vil være bemandet med mænd, der har arbejdet sig op gennem deres industri og profession og vil være langt bedre egnet til at kontrollere den end nogen permanent embedsmand. Disse nye institutioner for industrielt selvstyre vil erstatte det lokale selvstyre, som hurtigt bliver forældet i lyset af den hurtige moderne kommunikation og den bredere planlægning af offentlige forsyningsvirksomheder. På denne måde vil gruppeorganisationen blive transformeret fra fortidens mere rigide strukturelle grundlag til fremtidens mere fleksible funktionelle grundlag.

Virksomhederne vil blive tildelt en meget stor grad af selvstyre til at afgøre alle interne anliggender vedrørende de industrier, de kontrollerer, og arbejdsgivere, arbejdere og forbrugere vil alle være repræsenteret i selskabets råd. Arbejdsgiverne vil være repræsenteret gennem deres arbejdsgiverforening, og arbejderne gennem deres fagforening, mens regeringen vil udpege forbrugerrepræsentanter til at varetage offentlighedens interesser og interesserne hos andre virksomheder, der er særligt interesserede i produktet. Virksomheden vil være forpligtet til at fastsætte standarder for løn og arbejdsvilkår for industrien mellem arbejdsgivere og arbejdere samt priser og konkurrencevilkår mellem arbejdsgivere og forbrugere. Alle indgåede aftaler vil være juridisk bindende for hele industrien, og enhver arbejdsgiver eller arbejder, der bryder det, der i realiteten er en selskabsvedtægt, vil være skyldig i en lovovertrædelse, som han kan bringes for en domstol for. Faktisk forventes arbejdsgiverforeninger og fagforeninger at opretholde disciplin blandt deres medlemmer, som vil udgøre 100% af den pågældende industri. Med sådanne tilstrækkelige voldgiftsmidler vil både strejke og lockout naturligvis være forbudt, men arbejdsgivere, arbejdstagere eller forbrugere kan appellere til selskabsministeren, der sidder i råd med repræsentanter for alle industrivirksomheder, for en retfærdig afgørelse i overensstemmelse med almindelig industriel praksis og nationens velfærd. Det vil ses, at ved denne decentralisering af myndighed og selvstyre til virksomhederne vil den centrale lovgivende forsamling blive fritaget for en stor del af detaljeret lovgivning, som i øjeblikket hæmmer Parlamentets arbejde.

BRUG AF VIRKSOMHEDENS ORGANISATION

Indtil videre kan den nye økonomi virke som en interessant ny opfattelse, men tvivlsom i praksis ******e-bogskonverter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

værdi for at kompensere for deres betydelige kompleksitet. Et sådant system er dog ikke udtænkt blot som en intellektuel øvelse, men har enorme fordele netop der, hvor det nuværende system er særligt svagt. Lad os for eksempel tage det værste problem af alle, nemlig fattigdom midt i overflod, der stammer fra det, de konservative plejede at kalde "overproduktion", men som måske bedre beskrives som "underforbrug". Denne mangel i det nuværende system kan naturligvis kun afhjælpes ved at skabe en langt højere levestandard, når folk er i stand til at forbruge den enorme produktion af moderne videnskab og teknik. Desværre tvinger det individualistiske system købekraften ned enten i form af lønninger eller profit i en periode med overflod på grund af den intense konkurrence om at sælge varer på et allerede overfyldt marked, hvilket tvinger producenterne til at sænke priserne i et nådesløst forsøg på at erobre markedet. Under fascismen vil priser og konkurrencevilkår dog blive kontrolleret, og ingen producent vil have lov til at presse sine arbejdere mod sin virksomheds regler for at overhale sine konkurrenter. Ikke blot vil faldet i købekraft blive bremset på denne måde, men hele lønsystemet kan permanent hæves ved en samordnet indsats på tværs af hele industrien. Sådanne handlinger er naturligvis helt fornuftige og er blevet anbefalet af adskillige offentlige mænd i de senere år, men desværre kan de ikke gennemføres under det nuværende individualistiske system, for hvis en enkelt arbejdsgiver var tåbelig nok til at forsøge at hæve sine arbejderes lønninger i den nationale genopretningssagen, ville han snart finde masser af upatriotiske konkurrenter, der ville skære deres lønninger ned og drive ham ud af markedet. Det er kun under det organiserede fascistiske regimes disciplin og kontrol, at en sådan politik kan gennemføres med succes.

På samme måde kan den store plage arbejdsløshed også kureres, for det er indlysende, at dette udelukkende er et resultat af den fuldstændige mangel på organisering i vores nuværende nationale økonomi.
Der må til enhver tid i dette land være en vis mængde arbejde, beregnet i mandetimer, som skal udføres, og et vist antal arbejdere, der er villige og ivrige efter at udføre dette arbejde.
Arbejdet kan bestemt fordeles over det samlede antal arbejdere ved en justering af arbejdstiden, sådan som det i øjeblikket gøres i Italien, hvor 40-timers arbejdsugen indføres. Faktisk vil den fascistiske regering i dette land hellere søge en mere fordelagtig løsning i retning af at hæve folks levestandard end at forkorte arbejdstiden, men under alle omstændigheder bliver arbejdsløshedsproblemet fuldstændigt og permanent opløseligt i organiseringen af en planlagt korporativ stat.

FINANSENS FUNKTION

En af de største mangler ved det nuværende system har været dets manglende evne til at give de forskellige erhverv og professioner i samfundet en forståelse af deres funktionelle formål med at tjene helheden. Dette har ført til de værste resultater inden for finansverdenen, hvor pengemagten er blevet skammeligt udnyttet af bankfolk og finansfolk til deres egen fordel. Det er faktisk ingen overdrivelse at sige, at dette land, i lighed med mange andre, er domineret af et diktatur af højfinans, som er langt mere interesseret i det lukrative afkast på det udenlandske obligationsmarked end i det britiske folks velbefindende. Den første og mest presserende opgave for den fascistiske regering vil være at nedbryde dette nuværende diktatur af international finans og erstatte det med et autoritativt regime, der er bemyndiget af nationen til at håndhæve et funktionelt og socialt formål over for selv de mest magtfulde interesser i landet.

Penges funktion, som alt for ofte glemmes i dag, er at lette udvekslingen af varer og tjenesteydelser. Det faktum, at vi finder det så vanskeligt at udveksle vores varer ******e-bogkonverter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

og tjenester i dag er en klar indikation af finansverdenens manglende evne til at udføre sin primære pligt over for samfundet. Uanset hvor dygtige og opfindsomme vores teknikere og opfindere måtte være, kan folks levestandard ikke hæves til et højere niveau, medmindre tilstrækkelig valuta og andre udvekslingsmidler sættes i omløb. Ellers vil det eneste resultat af opfindelser og rationalisering af industrien være at smide flere og flere mænd ud af arbejde. I øjeblikket lider vi under en meget alvorlig begrænsning af pengemængden, som bankerne udfører i forfølgelsen af deres deflationspolitik. Årsagen til denne politik er dobbelt. For det første er der en vis medfødt konservatisme, som stadig klamrer sig til guldstandarden for valuta som en sidste rest fra byttehandelens tidsalder.

For det andet indser finansfolk, at en begrænsning i mængden af den vare, de handler med, gør den mere værdifuld og dem selv mere magtfulde. Af disse to grunde er mængden af penge i omløb ikke, som den burde være, tilpasset den potentielle produktion i landet, men er begrænset til en andel af forsyningerne af et bestemt ædelmetal, guld, i Centralbankens hvælvinger. Det er tydeligt, at de tilgængelige forsyninger af dette metal er fuldstændig irrelevante for det distributionsproblem, som finanssektoren skal løse, og faktisk er mængden af guld i hele verden ynkeligt utilstrækkelig til at finansiere den moderne industris enorme produktionskræfter. Alligevel, i stedet for at udvide valuta og kredit for at imødekomme behovene for industriel udvikling, forsøger vores finansherrer at vende tilbage til guldstandarden ved at begrænse produktionen til de grænser, der er fastsat af verdens guldforsyninger. Der er ingen tvivl om, at internationale finansfolk på denne måde opretholder og udvider deres kontrol over verdensanliggender, men kun på bekostning af at dømme størstedelen af verden til fattigdom midt i overflod.

Den fascistiske regering vil insistere på en omvendelse af denne unaturlige dominans af finans over industrien. Det skal gøres fuldstændig klart, at finans har en funktion i at tjene industrien og på ingen måde er egnet til den industristyring, som den har tilranet sig. Ikke alene skal opmuntringen af udenlandsk produktion i konkurrence med vores egen gennem City of Londons udenlandske børsintroduktioner bringes til ophør, men vores finansfolk og bankfolk skal tvinges til at se på distributionsproblemet, som de så konsekvent har forsømt tidligere. Vi har allerede påpeget, at fremtiden for vores handel ligger i genoplivningen af hjemmemarkedet, og finanssektoren skal nu vende sin opmærksomhed mod midler til at frembringe denne genoplivning ved at øge folkets købekraft.

Dette indebærer et enormt og revolutionært brud med alle bankvirksomhedens helligste traditioner, for problemets væsentligste træk er, at det involverer finansiering af forbrug. Hidtil har bankfolk udelukkende begrænset deres operationer til finansiering af produktion i den kommercielle sfære, for afbetalingsvirksomhed finansierer ikke reelt forbrug, da den blot pantsætter fremtidig købekraft med henblik på øjeblikkeligt salg.

Vi må finde en metode til at finansiere en højere lønskala for at frigøre produktionskræfterne. I øjeblikket er en sådan procedure naturligvis umulig i et individualistisk system, der er involveret i intens konkurrence, og enhver arbejdsgiver, der gik i sin bank og bad om en kassekredit for at betale højere lønninger, ville med rette blive fordømt som en galning, for han kunne ikke give nogen garanti for, at hans konkurrenter ville gøre det samme eller ikke ville sænke deres lønninger for at erobre markedet fra ham. Lord Beaverbrook, der ofte har talt for højere lønninger, har aldrig været i stand til at overvinde denne væsentlige vanskelighed.

Virksomhedsøkonomi tilbyder imidlertid en øjeblikkelig løsning, netop med det formål at Virksomheder skal kontrollere og regulere lønsatser og arbejdsvilkår, således at hvis den fascistiske Hvis regeringen førte en politik med højere lønninger, ville der ikke være tale om, at upatriotiske eller fremmedkontrollerede virksomheder holdt sig tilbage for at udnytte deres konkurrenter; alt ville være

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

tvunget til at overholde de samme standarder. Hvis arbejdsgiveren derefter gik til sin bank og bad om en kassekredit til at gennemføre sin del af programmet, ville bankmanden ikke have nogen problemer med at imødekomme ham, for han ville vide, at hele samfundets øgede købekraft ville resultere i øgede ordrer og større velstand for den specifikke virksomhed, som han handlede med. Det er på denne måde, at fascismen ville hæve folks levestandard og placere den større mængde valuta og kredit i omløb, som er nødvendig for at finansiere industriens øgede produktionskraft.

Denne politik med monetær ekspansion må tydeligvis indebære et fuldstændigt brud med guldstandarden, og mere konservative kritikere kan som følge heraf frygte for valutaens stabilitet.
Fascismen påpeger imidlertid, at penge i virkeligheden er et krav på varer og tjenester, og at ingen person i sin normale forstand virkelig går i banken og kræver guldbarrer for sine pengesedler: han er fuldt ud tilfreds, hvis han kan veksle sine penge til de varer og tjenester, han har brug for. Nu er der tydeligvis masser af varer og tjenester tilgængelige i dette land i øjeblikket: faktisk lagre fyldt med varer, og over to millioner af vores landsmænd og -kvinder tilbyder deres tjenester forgæves. Så længe vi ikke udsteder pengesedler, der ikke er dækket af tilgængelige varer og tjenester, kan der ikke være nogen fare for inflation; så fascismen vil basere valutaen på det brede grundlag af hele nationens produktive ressourcer i stedet for på det snævre, usikre fundament af guld i Bank of England.

IMPERIUMS AUTARKI

Den eneste gyldige kritik af denne politik med virksomhedsorganisering af industrien, som hæver hele folkets levestandard, ligger i argumentet om, at dette land i høj grad er afhængigt af sin udenrigshandel og derfor ikke har råd til en højere levestandard end sine konkurrenter på verdens markeder. Dette argument kan dog faktisk afvises ved at henvise til eksemplet med Henry Ford, der producerede verdens billigste bil, samtidig med at han betalte de højeste lønninger. Han blev i stand til at gøre dette takket være det enorme hjemmemarked i Amerika, som gjorde det muligt for ham at indføre masseproduktionsmetoder og konkurrere positivt på markederne i lande med en langt lavere levestandard. Faktisk mister vi vores markeder i udlandet, ikke fordi vores varer er dyrere end vores konkurrenters, men snarere fordi disse markeder lukkes for os af uoverstigelige toldbarrierer, bag hvilke de lokale industrier hurtigt udvikles. Uanset hvor billige vores varer måtte blive, kan vi ikke forvente, at andre lande ødelægger deres egne industrier og sætter deres egne folk ud af arbejde for at købe dem. Under alle omstændigheder kan orientalske folk, som japanerne, overbyde os håbløst, når spørgsmålet om lønsatser tages i betragtning.

Eksport er under ingen omstændigheder afgørende for et lands velbefindende, da det indebærer at sende varer ud af landet til udlændinge at forbruge, i stedet for at beholde dem hjemme for at hæve den hjemlige befolknings levestandard. Kun finansmagnaterne i City of London vil i det lange løb drage fordel af et overskud af eksport, da det er på grundlag af dette overskud, at de optager de store udenlandske lån, hvorfra de modtager så rigelige provisioner. Eksport er kun reelt berettiget til at betale for essentiel import, og importen fra dette land kunne reduceres meget kraftigt ved at udelukke alle importerede varer, som vi kan producere hjemme. Det er en skandaløs kendsgerning, at store mængder færdigvarer importeres til dette land, som udmærket kunne produceres her, og der er ingen undskyldning for vores forsømmelse af hjemmelandbrug blot fordi vores ressourcer ikke er tilstrækkelige til at brødføde hele vores befolkning; vi bør producere mindst det maksimale af hjemmedyrkede produkter, før vi går ******ebook converter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

i udlandet for resten.

Selv efter at vi har produceret det maksimale udvalg af varer i dette land, ville det være meningsløst at benægte, at vi ikke kan gøre os selv fuldstændig selvforsynende, men på den anden side er der meget få produkter, som vi har brug for, som ikke kan findes et sted i det britiske imperium.
Fascisme er ikke en snæver Little England-politik, men har en stor imperial plan for autoristisk udvikling at tilbyde Imperiet som helhed. En langt større andel af det voksende hjemmemarked vil blive tilbudt til dominionerne end det, der blev tilbudt i Ottawa, da udenlandsk konkurrence vil blive fuldstændig udelukket. Der kan ikke være nogen tvivl om, at Imperiet som helhed vil være fuldt ud villig til at samarbejde i et sådant økonomisk system, som vil danne et fuldstændig selvforsynende Imperium, isoleret fra virkningerne af verdenskriser og verdensdepressioner og i stand til at opbygge en højere levestandard end hidtil har været kendt.

Endelig må vi forestille os fascismens virksomhedsprincipper anvendt på international handel.
Importøren vil ikke længere have lov til at købe på et hvilket som helst marked, han finder passende, men han vil være forpligtet til at arbejde gennem et udenrigshandelsråd, som vil bruge nationens købekraft som et middel til at vinde eksportmarkeder. Fra starten vil fascismen følge den politik, at Storbritannien køber fra dem, der køber fra Storbritannien, og hvis et fremmed land ønsker at sælge os varer, som vi mangler, vil det være forpligtet til at acceptere vores varer til gengæld. Efterhånden som andre lande anvender lignende metoder, vil vi til sidst nå frem til et generelt system med organiseret byttehandel fra land til land, hvilket er det eneste praktiske middel til planlagt international handel, fri for international finans' manipulationer og international åger's obligationer.

VIRKSOMHEDERNES VERDENSORDEN

Det må ikke antages, at fascismen er fuldstændig selvcentreret i national forstand. Det er ganske vist et væsentligt træk ved den fascistiske filosofi at sætte sit eget land først, men det ville være forhastet at antage på den baggrund, at fascismen indebærer national rivalisering og kan føre til krig af økonomiske årsager. Tværtimod er en meget alvorlig fare ved det nuværende system, at den stadigt stigende kamp om verdensmarkederne kan føre til krig. Faktisk har der i Fjernøsten allerede fundet krige om markeder sted, og det er kun med nød og næppe, at de europæiske magter har undgået at blive trukket ind i kampen. Faktisk vil det virksomhedsbaserede system for økonomisk planlægning minimere faren for krig, da det vil bringe de økonomiske årsager til krig under bevidst menneskelig kontrol. Det vil ikke længere være et spørgsmål om, at hvert land dumper maksimalt med eksportvarer på sine naboer, men om autoritative regeringer med fuld virksomhedskontrol over deres nationale økonomiske anliggender, der mødes for at dele og udveksle de essentielle råvarer, der er nødvendige for deres industrielle udvikling. Da der ikke er mangel på disse råvarer, og da deres produktion faktisk er blevet drastisk begrænset for at forhindre oversvømmelse af markedet, burde der ikke være nogen vanskeligheder overhovedet med at nå frem til en mindelig løsning på dette forholdsvis simple problem, når nationerne først har opgivet den latterlige idé om, at de kan gavne sig selv ved at ruinere hinanden.

Der vil helt sikkert være rivalisering i fremtidens verden, men rivalisering i præstationer, ikke i konkurrence. Det er kun i tråd med samfundets og det økonomiske livs organisation, at vi kan opnå fred og velstand i en ordnet verden. Lad os spille vores rolle ved at bringe vores egne nationale anliggender i orden og opmuntre andre nationer til at gøre det samme.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Nazibevægelsen i perspektiv af James Drennan

De italienske fascister har aldrig forsøgt at give den enorme racemæssige baggrund til italiensk nationalisme, som Herr Hitler har frembragt som den intellektuelle inspiration til "Dritte Reich". Hvis noget folk havde en fristelse til at basere moderne politik på påstande fra fortiden, kunne det have været Roms herrer, men Signor Mussolini synes at sigte mod en ultimativ paneuropæisk association baseret på fascismens begreber snarere end en bogstavelig genoplivning af romersk territorial herlighed. Herr Hitler har derimod uddybet et ideal om tysk (eller arisk) racemæssig eksklusivitet, som har dybe rødder i tysk historie. Dette tyske koncept behøver dog, hvis det forstås korrekt, på ingen måde at være i konflikt med den italienske forståelse af fascisme som en trosbekendelse, der er bestemt til at danne det åndelige grundlag for Vestens regenerering. Det bør heller ikke være i konflikt med den ophøjede opfattelse af det britiske imperium, som inspirerer fascismen i Storbritannien, for der opstår på intet tidspunkt nogen interessekonflikt. Tværtimod kan alle de forskellige bidrag til teorien om verdensfascisme være komplementære snarere end forstyrrende.

For at nå frem til en forståelse af nazisternes antagelse af den racemæssige fortolkning af historie, som først blev formuleret i løbet af det sidste århundrede af ikke-tyske forfattere som franskmanden Gobineau og englænderen Houston Stewart Chamberlain, og som blev tilpasset af nazisternes ledere som grundlag for et revolutionært ideal, der blev accepteret af de tyske masser og som drivkraften bag det tyske riges nuværende statspolitik, er det nødvendigt at overveje visse forhold og tendenser i tysk historie over hele perioden af de sidste tusind år. Kun ved et sådant studie kan vi nå frem til det moderne tyske folks trosgrundlag og forstå den retning, i hvilken Tysklands herrer sandsynligvis vil lede et folk, der er hengivent overbevist om gyldigheden af deres tro.

Det var de germanske stammer, der i det ottende århundrede virkelig overtog de kejserlige opfattelser fra det antikke Rom. Karl den Stores imperium – kaldet Vestens kejser – var etnisk mere tysk end fransk, og det var først efter hans død, at de fransk-gaullistiske elementer kom til at blive adskilt fra de tyske, da arvingerne til de forskellige dele af hans rige aflagde ed, henholdsvis på fransk og tysk. Så sent som i det trettende århundrede betragtede Hohenstaufen-kejserne fortsat hele Italien og en stor del af det, der nu er Frankrig, som provinser i det tyske rige. Det er værd at bemærke, at mens Tyskland på dette tidspunkt næppe strakte sig øst for Elben, var Nederlandene, Burgund og dele af Savoyen og Franche-Comte i forskellig grad og på forskellige tidspunkter inkluderet i de kejserlige rige.

Det er en af manglerne ved historieundervisningen i dette land, at vi sjældent får mulighed for at se vores egen historie i perspektiv og i forhold til resten af Europas. I de fire århundreder mellem Ludvig den Tyskes tronbestigelse i 825 og Frederik II's død i 1250 - omtrent perioden i vores egen historie mellem Alfred den Stores og Henrik III's regeringstid - var Europas historie i høj grad Tysklands historie. I en periode, hvor vores egen historie var yderst provinsiel - hvor dens begivenheder var så fjernt fra den europæiske histories hovedstrømning, som for eksempel den individuelle historie i det moderne Norge er fra det nuværende Europas - var Tyskland skueplads for de store kampe, der så fødslen af ...

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

middelalderlig europæisk kultur, og dens kejsere, som Henrik Fuglefænger, Otto den Store og Frederik Barbarossa, blev Vesteuropas dommere og herrer over begivenhederne fra Jylland til Sicilien, fra Burgund til Ungarn. Det er nødvendigt at forstå betydningen af denne periode for moderne tyskere for at forstå deres ekstraordinære stolthed over deres historie og deres følelse af frustration og indespærring i de territoriale forhold i efterkrigstidens Europa.

Otto den Store – som døde i 973, for næsten tusind år siden – er i de seneste år blevet den ypperste skikkelse i det nazistiske pantheon, og hans portrætter figurerer næsten lige så ofte i tyske boghandlere som Hitlers og Görings. Hele processen i Tysklands historie er faktisk et eksempel på fænomenet "arresteret udvikling", og de ejendommelige manifestationer, som vi forbinder med nutidens tyske nationale psykologi, stammer fra "frustrationskomplekset", som er dets uundgåelige afledte. Selve omfanget og svingningen af Hohenstaufernes magt var det tyske folks undergang. De pragtfulde kejsere af denne linje var fascineret af drømmen om det Karl den Stores paneuropæiske imperium, og i mere end et århundrede spildte de tyskernes styrke på at forfølge deres italienske ambitioner. Otto den Stores tidligere politik havde været at konsolidere en stor tysk stat. Hohenstauferne blev tiltrukket af de paneuropæiske forestillinger, som habsburgerne blev arvinger til. Og Hohenstaufernes undergang efterlod Tyskland svækket og uden central magt, i det øjeblik hvor England og Frankrig var på nippet til at udvikle sig mod den nationale statsdannelse, som i sidste ende blev opnået under Tudorerne og Valoiserne. Fejlene i Hohenstaufernes politik fremstår endnu mere tragiske fra et tysk synspunkt, når man husker, at tyskernes store "Drang nach Osten" over Elben og rundt om Østersøens kyster blev udført af de Tyske Ordener under Frederik den Andens regeringstid, og at denne stræben i sidste ende blev afbrudt i sine bredere muligheder ved svækkelsen af drivkraften fra det tyske centrum.

Der er næsten præcis tre århundreder mellem Frederik II's død i 1250 og Martin Luthers død i 1546, og selvom dette er en temmelig vilkårlig opdeling at foretage, er den tilladt med henblik på generalisering. Denne periode på tre århundreder oplevede en fuldstændig forandring, både i det tyske folks fremtidsudsigter og karakter. Der er tre hovedhistoriske strømninger, som havde en fundamental indflydelse på den efterfølgende udvikling af det tyske historiske liv.

For det første mistede både de tyske og de norditalienske byer den økonomiske overlegenhed, som de havde haft i middelalderen, da de var vokset op langs den vigtigste øst-vestlige handelsrute mellem Europa og det byzantinsk-saraceniske Østen. Tyrkernes erobring af Konstantinopel ødelagde i vid udstrækning velstanden i alle regioner langs denne rute, og opdagelsen af Amerika og åbningen af Kapruten flyttede centrum for økonomisk magt til landene langs Atlanterhavskyst - Spanien og Portugal, England, Frankrig og Holland. Det er faktisk ingen overdrivelse at sige, at både reformationen i Tyskland og Trediveårskrigen i det syttende århundrede havde deres rødder i den enorme proces af økonomisk forskydning, som må have fulgt denne forskydning af de vigtigste handelscentre.

Den anden store historiske strømning i denne periode var habsburgernes fremgang i Hohenstaufernes sko. Habsburgerne var tyske fyrster med store personlige herredømmer i tyske lande, men selve deres position i Østrig – Østermark Mark – på Tysklands østlige marche gjorde dem i bund og grund ikke-tyske i deres interesser. Habsburgernes traditionelle politik forklarer let nok det ekstraordinære had, som pantyskerne, og

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

især nazisterne har for hele den "østrigske teori". Habsburgerne - ligesom de tidligere Hohenstaufenere - betragtede sig selv som arvinger til Romerriget, og de gjorde krav på verdensherredømme, eller i det mindste, i praktisk politik, på en paneuropæisk overherredømme. Dette fantastiske Hus var i forskellige perioder i sin historie en italiensk magt, en spansk og sydamerikansk magt, en slavisk magt, en magt med ambitioner i Asien - og endda i Afrika - men det var aldrig en magt, der bevidst lod rent tyske interesser dominere.

[1] Habsburgerne spillede en stor rolle i de fire århundreder efter tyrkernes erobring af Konstantinopel. De bremsede tyrkernes militære fremskridt vestpå, og de efterfulgte de byzantinske kejsere som de vigtigste civilisatorer i hele Sydøsteuropa. Men deres rolle var lige så værdifuld for Europa, som den var katastrofal for opfattelsen af tysk nationalitet.

Deres optagethed af Middelhavet udskød enhver genforeningsproces i Tyskland på ubestemt tid, og deres dynastiske politik førte i praksis til, hvad der svarede til delingen af de tysktalende lande.

Den tredje vigtige indflydelse på udviklingen af tysk historie var delingen af de tysktalende lande og transformationen af hele racekarakteren hos de befolkninger, der kaldte sig tyske, som fandt sted i perioden 1250-1550. Dette fænomen var af største betydning, især når man husker, at det var i samme periode, at nationer som englændere, franskmænd og spaniere, og endda ungarere, tjekkere og polakker opstod og blev konsolideret, og Europa begyndte at antage de former, vi er bekendt med i dag.

På Karl den Stores tid var forskellene mellem germanere og frankere ikke særlig klart definerede. England, under det saksiske hegemoni, var i vid udstrækning et tysk kongerige, og det samme kan siges om Norditalien under langobarderne. Der fandt først og fremmest en absorption af tyske elementer sted i England, Østfrankrig og Norditalien. Denne proces var virkelig afsluttet længe før Frederik II's død i 1250. I løbet af de følgende tre hundrede år blev Tysklands vestlige grænser skubbet tilbage mod Rhinen. Regioner som Burgund og Franche-Comté blev mere franske og mindre tyske. Nederlandene blev definitivt ikke-tyske. Schweiz tog form, og betydelige tyske befolkninger blev knyttet til den schweiziske idé. De vigtige tyske marcher i Østrig blev en integreret del af det stort set ikke-tyske habsburgske imperium. Resultaterne af disse løsrivelser er stadig betydningsfulde i moderne europæisk historie. De forklarer det østrigske spørgsmål.

De forklarer Alsace-Lorraine-spørgsmålet – fejden om en region, der aldrig helt er ophørt med at være tysk, og som aldrig er blevet fuldstændig fransk. De forklarer også nazisternes forsøg på at genoplive den pantysk bevidsthed, ikke kun i Østrig og Tjekkoslovakiet, men også i mindre grad i Holland og Danmark, i Schweiz og Belgien.

Men samtidig med at de tyske sproggrænser blev skubbet tilbage mod Rhinen, og mens befolkninger af det mest autentiske tyske blod blev forvandlet til schweizisk, fransk og hollandsk, spredte det tyske sprog og den tyske kultur sig hurtigt mod øst, og de primitive ikke-tyske befolkninger i Nordøsteuropa lærte at tænke på sig selv som tyskere. Den tyske kolonisering mod øst var et værk af de teutoniske riddere, der erobrede og missionerede de slaviske og finske stammer øst for Elben og senere hinsides Oder, og af de tyske hansestæder, der var engageret i at grundlægge handelscentre langs hele Østersøkysten. I sidste ende blev de tyske fremskridt i denne retning bremset af Polens militære magt og af de skandinaviske staters rivalisering og naturligvis senere af Ruslands fremkomst som en stormagt i begyndelsen af

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

det attende århundrede. Men det var en stor præstation, især når man husker på, at denne fremdrift blev presset til sin afslutning mellem det trettende og femtende århundrede, hvor den centrale tyske inspiration var svag og til tider ikke-eksisterende. Hansestædernes og de Tyske Ordeners rolle i Østersøen svarede meget til de italienske republikkers og de latinske ridderordeners rolle i Middelhavet, som formåede at opretholde en aggressiv italiensk politik i øst på et tidspunkt, hvor der ikke eksisterede nogen central italiensk magt.

I den halve fiasko af den middelalderlige "Drang nach Osten" skal det andet element af det "frustrationskompleks" opdages, som ligger til grund for den moderne tyskers fortolkning af sit lands historie. Nazisterne - især det, man kunne kalde den "preussiske skole", som general Göring og hr. Rosenberg tilhører - ser konstant hen imod en genoplivning af tysk penetration og kolonisering af de baltiske lande som kompensation for begrænsningen af tyske aspirationer i Vesten.

Det vigtigste resultat af den middelalderlige "Drang nach Osten" var grundlæggelsen af den preussiske stat. Den autoktone befolkning i Preussen var hovedsageligt af slavisk og finsk oprindelse - de mest primitive stammer i Nordeuropa - blandet med de krigerske og trængende elementer, der var migreret østpå fra de ældre sæder for tysk kultur. Preusserne blev udslettet som folk som følge af to århundreders mest blodtørstige krigsførelse i middelalderen.

Reformationen i Tyskland – som dækker størstedelen af det sekstende og syttende århundredes historie – kan i visse henseender betragtes som en stort set ubevidst bevægelse af frustreret tysk nationalisme mod pantysk-romersk-katolske opfattelser af habsburgerne. Reformationen kulminerede i Trediveårskrigen, som ruinerede Tyskland i næsten et århundrede bagefter, og som alvorligt lammede den habsburgske magt. Genoprettelsen af tyrkisk magt, som blev demonstreret under belejringen af Wien i 1683, var et resultat af habsburgernes svækkelse, og Trediveårskrigen havde sandsynligvis det resultat, at det tyrkiske styre i Sydøsteuropa forlængedes i mere end to århundreder.

Det franske monarkis fremgang var en alvorlig og vedvarende trussel mod konsolideringen af enhver form for tysk enhed. Frans 1. arbejdede sammen med tyrkerne mod habsburgerne, og det var Valois, der først begyndte at spille for en polsk barrikade mod Tyskland i øst. I det følgende århundrede var det Richelieu, der virkelig flyttede de tyske brikker under Trediveårskrigen. Resultatet af hans politik var at overlade Tyskland til Bourbon-monarkiets nåde i et århundrede, indtil Preussens fremkomst under Frederik den Store introducerede en helt ny kraft i tysk politik.

Med Frederik den Stores tilstedeværelse nærmer vi os den moderne fase af tysk historie – og kampen mellem Hohenzollern og Habsburg, mellem det protestantiske, halvttyske Preussen, der stræbte efter at være tysk, og det tyske Østrig, der stræbte efter at være ikke-tysk og – inden for dynastiske grænser – paneuropæisk, hvilket var en af de vigtigste, om end indirekte, årsager til den sidste krig. Reformationen havde været inden for visse tyske grænser, en pantysk bevægelse, og den kan også betragtes som en reaktion mod den økonomiske tilbageståenhed, som Tyskland var faldet i som følge af forskydningen af handelsruter i løbet af det femtende århundrede. Wallenstein, uden tvivl den største tysker i sit århundrede, havde brede, om end vage, ideer om pantysk enhed, og han døde som følge af intriger med de nordtyske fyrster mod Habsburgs Hus' interesser. Frederik den Store udfordrede alvorligt det habsburgske hegemoni i Centraleuropa, og han udnyttede Frankrigs svaghed i den prærevolutionære periode til at nedbryde den polske barrikade mod Preussen i øst. Napoleonskrigene var næppe mere end et ubehageligt mellemspil i rivaliseringen

******e-bogkonverter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

mellem de to germanske magter. Deres resultater styrkede den preussiske position væsentligt, da de svækkede de uafhængige fyrstehuse i Tyskland og tillod Preussen i første halvdel af det nittende århundrede at tvinge de mindre stater ind i toldunioner. Frederik den Store havde erobret Schlesien. Hans efterfølgeres tvungne deltagelse i den kontinentale blokade under Napoleonskrigene lagde grundlaget for tyske fremstillingsindustrier, som blev oprettet for at udfylde det hul, der var opstået efter udelukkelsen af britiske varer. Toldunionerne forenede de gamle hansestæder med Preussen, og et moderniseret Nordtyskland stod over for et østrigsk imperium, der i virkeligheden var en rest af renæssancen.

I 1866 var Østrig blevet fortrængt fra det Tyske Forbund og var ophørt med at være en tysk magt. Omkring samme tid var det blevet fortrængt fra Italien, som det reelt havde domineret indtil efter første halvdel af det nittende århundrede, og det var nu ophørt med at være en italiensk magt. Men her kan man observere den forbløffende politiske fleksibilitet i det habsburgske dynasti.
I den sidste halvdel af det nittende århundrede havde Østrig en hurtig tendens til at blive en slavisk magt, der herskede over et mindretal af tyske undersåtter, som tilfældigvis boede i Østrig og Bøhmen. Det er muligt, at Østrig kunne have overlevet som en ungarsk-slavisk konføderation, hvis Frans Josef var død tidligere, og Frans Ferdinand havde levet længere. Men den gamle kejser, som han fortalte kong Edward, "kunne aldrig glemme, at han var en tysk prins."

I de tyve år før krigen voksede der en stærk pantysk bevægelse op i Østrig, ledet af Karl Leuger - den populære borgmester i Wien - som virkelig ønskede at se afslutningen på det habsburgske rige og monarkiet og foreningen af de tyske dele af riget inden for Stortyskland. Hvis enten den pantyskske løsning eller ærkehertug Frans Ferdinands "føderale" (slaviske) løsning var blevet opnået, kunne Europas historie have fået en noget anderledes impuls. Men Hohenzolierne havde faktisk overtaget Hohenstaufernes og Habsburgernes rolle. Sidstnævnte var praktisk talt blevet manøvreret til vasalfyrsternes position, og med udviklingen af Tripelalliancens politik gav Hohenzolierne blot en ny kraft og et nyt direktiv til de hellige romerske kejseres paneuropæiske politik.

Adolf Hitler voksede op i atmosfæren af den pantyske propaganda i Wien før krigen, og i sine skrifter efter krigen fordømmer han bittert, hvad han anser for at være den antityske og rent dynastiske og kapitalistisk-monopolistiske politik, som han tilskrev Hohenzollernerne. Han var også imod den koloniale ekspansionspolitik, som Hohenzollernerne indledte, og som ældre nationalistiske politikere som Hugenburg og Schacht stadig holder fast i. Det er derfor nødvendigt at huske på disse to vigtige tendenser, der styrer den nationalsocialistiske politik i praksis. For det første er nazistisk politik i det væsentlige national, idet den er en reaktion på Habsburgernes og Hohenzollernernes katastrofale paneuropæiske politik. I Bismarcks ånd, der erklærede, at "hele Østspørgsmålet ikke er værd at knoglerne af en enkelt pommersk grenader", afviser den enhver ambition om at bringe ikke-tyske territorier under tysk styre. På den anden side udfordrer den det etablerede statssystem i Europa, når den understreger nødvendigheden af at bringe alle territorier beboet af tysktalende befolkninger ind under "Drittes Riges" struktur.

Overfladisk set synes de nazistiske idealisters pantyske generobringer at være uforenelige med den fortsatte fred i Europa. Men det, som hr. Hitler grundlæggende synes at stræbe efter, er anerkendelsen af, at Tyskland ikke blot skal betragtes som ligeværdig blandt stormagterne, men at disse magter også skal tillade en legitim ekspansion af Tyskland og om nødvendigt finde veje til ekspansion.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Der er intet særligt umoralsk ved en ambitiøs tysk territorialpolitik. I løbet af de sidste femten år har vi tolereret den franske demokratis eksklusive og uforsonlige kontinentalpolitik, og Folkeforbundet er i vid udstrækning blevet brugt til at fremme udviklingen af en ny slavisk gruppe i Østeuropa. Det er nødvendigt at huske, at europæiske grænser altid har været ekstremt flydende, og der er ingen historisk begrundelse for at betragte dem som særligt permanente i den nuværende europæiske historie.

I Østeuropa må den slaviske gruppe – Polen, tjekkerne og Balkanslaverne, i modsætning til russerne – betragtes som et ret permanent element i europæisk historie. Både Polen og Bøhmen var i virkeligheden ældre stater end Preussen. På den anden side er Rusland et forholdsvis nyt fænomen, der først opstod som en europæisk magt i begyndelsen af det attende århundrede. Det var værket af to store herskere – Peter den Store og Katarina den Store. Den sidste krig så Katarinas arbejde blive ugjort, og den russiske grænse blev skubbet tilbage bag Pripet-sumpene. Bolsjevikkerne har gjort meget for at underminere både det kulturelle og nationale grundlag for det tidligere russiske imperium. Stabile institutioner og ideer er blevet ødelagt, og de mange folk, der udgør Sovjetunionen, udvikler disintegrerende tendenser i et tempo, der ikke generelt erkendes. Rusland er ved at blive et politisk ingenmandsland – en kendsgerning, som synes at være meget værdsat af japanerne i det yderste øst.

I denne forbindelse får den nylige tysk-polske pagt betydning og indikerer muligheden for en helt ny orientering i baltisk politik. Både Tyskland og Polen har brug for, hvad der kan defineres som plads til "bondeekspansion". Hr. Hitler og andre fortalere for nazistisk ideologi, som Darre og Rosenberg, har understreget, at Nazityskland sigter mod tomme områder, hvor den tyske bonde kan dyrke sin jord, og hvor tyske samfund kan opbygge deres liv som en integreret del af Tyskland. Det er en helt anden opfattelse end Hohenzollerns og de moderne konservative nationalisters "koloniale imperialisme". En vellykket krig mod Polen ville ikke løse det tyske problem med "bondeekspansion", for Polen selv er tætbefolket og har en voksende befolkning. Men begge lande har ambitioner i øst, som blev bremset i det syttende-attende århundrede af svensk intervention og af Romanov-rigets fremkomst. De fik en nylig påmindelse om mulighederne for disse ambitioner, da tyskerne besatte de baltiske provinser under krigen, og da polakkerne besatte Ukraine i 1920.

De ukrainske nationalister, der ønsker adskillelse fra Rusland, har meget vigtige forbindelser til Berlin og Warszawa, og det er muligt, at disse elementer kan være afgørende for at formulere grundlaget for en fælles tysk-polsk politik i "det fjerne østlige" Europa. Enhver udsigt til krig er naturligvis foruroligende, men det synes indlysende, at den mest direkte måde at gøre fremtidig krig uundgåelig i Vesteuropa på er at ignorere ikke kun tyske forhåbninger, men også tyske behov. Og en frigørelse af tyske energier mod øst synes uendeligt at foretrække frem for en "blokade" langs Rhinen og i Østrig - hvilket er det eneste ultimative alternativ.

Der er bemærkelsesværdigt lidt fjendtlighed mod Storbritannien i Nazityskland, og der synes heller ikke at være nogen tendens til at rette officiel propaganda mod Storbritannien, på trods af den overordentlig provokerende holdning, som dele af pressen i dette land - og også visse politiske grupper siden nazisterne kom til magten - har indtaget. Der er selvfølgelig en agitationsbevægelse for tilbagegivelsen af de afrikanske kolonier til Tyskland, men inspirationen til denne agitation kommer i vid udstrækning fra de nu ubetydelige konservative nationalistiske kredse. Meningerne kan være forskellige om værdien af disse særlige kolonier, enten for os selv eller for tyskerne, men hr. Hitler selv bekender sig til foragt for "den koloniale imperialisme", som inspirerer de nationalistiske grupper.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

En politik baseret på "eksportkapitalisme" - og det er den politik, der kræver kolonier - er bestemt i modstrid med den økonomiske teori om "den autoriske stat", og det kan med sikkerhed siges, at nazisterne - i hvert fald i den nuværende fase - ikke ønsker at vende tilbage til den afrikanske mark. Hele vægten i deres propaganda er på genoprettelsen af bondelivet som grundlag for den autoriske stat og på behovet for yderligere landområder geografisk stødende op til Tyskland, hvor de tyske bondesamfund kan sprede sig og udvikle det tyske virksomhedsliv, hvor nazisterne ser begyndelsen og slutningen på alting. Hvis en sådan politik bringer dem i konflikt med magter og interesser, der ikke er britiske interesser, er det næppe Storbritanniens opgave at drage på korstog for at opretholde immuniteten over for det mest korrumperende tyranni, der nogensinde har besudlet menneskehedens historie.

---

[1] Undtagen muligvis under kejser Josef II's korte regeringstid.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Socialdemokrati i forfald
af John Beckett

EN En analyse af suppleringsvalgresultaterne siden det seneste parlamentsvalg viser, at Labour-partiet har øget sine gennemsnitlige meningsmålinger med næsten 15 procent i forhold til 1929. I 1929 sikrede det sig 289 pladser, og med fem uafhængige medlemmer, der støttede det, havde det en lobbystyrke på 294. Tretten flere sejre ville have givet det magt. Baseret på tallene fra 1929 ville en stigning i meningsmålingerne svarende til suppleringsvalget være tilstrækkelig til at give partiet et klart parlamentarisk flertal. I mangel af en større tendens mod fascisme i dets første valgkamp, kan man konkludere, at der ikke er nogen anden faktor, der kan undgå en sådan rækkefølge af begivenheder. Pendulets normale sving vil finde sted, og de to sider af Repræsentanternes Hus vil skifte som fodboldhold i pausen.

Intet ville være mere underholdende, hvis det ikke var tragisk, end at studere de forskellige meninger, som vores "nationale ledere" og presse har udtrykt om den sandsynlige kurs, når Parlamentet kontrolleres af Labour. De spænder fra visioner om Storbritannien på den helt røde rute med Sir Stafford som fører, til den blide komfort hos Mr. Greenwood og Dr. Dalton, der maler os et billede af Storbritannien uændret, bortset fra velstand, med en forreste bænk af utroligt "gentleman" supermænd, der øger Mayfairs husleje lige så støt, som de glatter slumkvartererne ud af vores lands smukke ansigt.

Stor tragedie, rød ruin og gavnlig effektivitet forudsiges alle på skift. Det er forbløffende, at ingen af profeterne har gjort sig ulejligheden med omhyggeligt at undersøge de principper for socialdemokrati, som Labour-partiet er baseret på, og disse princippers skæbne (eller mangel på principper) i hvert land, hvor de er blevet afprøvet. Denne undersøgelse, assisteret af en oversigt over Labours tidligere historie og en upartisk undersøgelse af dets lederes karakter og resultater, peger uundgåeligt på konklusioner, der er mindre dramatiske, men langt mere skræmmende end nogen af dem, vi allerede har overvejet.

Det er mit formål at påstå, at en Labour-regering hverken betyder revolution eller evolution. Det betyder en rygradsløs regering bestående af intetsigende enheder uden nogen vejledende principper; det betyder at drive uden retning i et virvar af uberegnelig uoprigtighed; det betyder uartikuleret alarm midt i økonomisk usikkerhed og finansiel panik forstærket af nervøse og uerfarne ministre.

Uden gavn for den svagere kan man stole på, at Labour vil gø ad og alarmere den øverste. Resultatet vil ikke være nogen pludselig katastrofe, der let kan håndteres, men en underminering af nationens vitalitet og en acceleration af forfaldet til en sådan hastighed, at det kan være umuligt at stoppe. Teorien om socialdemokrati er ganske vist indbegrebet af Labours egen officielle undskyldning for 1933; Vi har måske været ineffektive, men vi har været på rette spor hele tiden."

Stillet over for de ændrede økonomiske forhold, som den enorme fremgang i produktivkraften er forårsaget af moderne maskiner og videnskab, har de tre grundideer fascisme, kommunisme og socialdemokrati kæmpet om herredømmet i den civiliserede verdens bevidsthed lige siden 1918.

Ved første øjekast er socialdemokratiet det mest attraktive. Kommunismen kræver det umulige.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

kaos og ofre for at opnå yderst kontroversielle resultater. Fascismen retter et stort kald til den højere, selvfornægtende side af mennesket. Den gennemsnitlige mand er doven og selvoptaget. Han ønsker ikke at arbejde og acceptere disciplin; frem for alt ønsker han ikke at skulle tænke og bringe ofre til gavn for racen. Socialdemokratiet lover nydelse uden smerte, idealisme uden anstrengelse, velstand og retfærdighed uden planlægning. Ingen mere effektiv form for narkotika for masserne kunne opfindes, og det er næppe at undre sig over, at disse nationer i Rusland, Italien og Tyskland, hvor den fulde kraft af snestormen forårsaget af krigen blev følt, vendte sig mod socialdemokraterne for at få frelse.

Pladsen tillader ikke en længere undersøgelse, med citater, af socialdemokratiets fiasko i disse lande. Det formåede ikke blot ikke at gennemføre den fredelige transformation fra rovdyrkapitalisme til socialisme, som det havde lovet, men det formåede heller ikke at give den mindste kontrol over røveren, med hvem det i hvert fald i Tyskland dannede en hurtig og fast alliance. I alle tre lande befandt arbejderne sig langt værre stillet, end de havde været, før socialdemokratiet kom til magten, og i alle tre lande viste lektien sig tilstrækkelig til, at de vendte ryggen til sådanne former for demokrati og bestræbte sig på at genvinde deres prestige og effektivitet under et nationalt lederskab. Rusland, det mindre avancerede land, adopterede en nu hurtigt forsvindende form for kommunisme, mens Italien og Tyskland, med et højere civilisationsniveau, vendte sig mod fascismen for at få frelse.

En meget overfladisk undersøgelse af socialdemokratisk teori er tilstrækkelig til at vise, at hvad Det, der skete i disse tre lande, var uundgåeligt og må ske, uanset hvor dens politik afprøves.

Socialdemokraten er demagogiens rationalisator, mens hans parti altid er præget af partigrupper, og dets høje pladser er fyldt med mænd, der måske ikke har andet at anbefale end magten til let tale. Dets højeste embeder er åbne for demagogen og kun for ham. Ligesom dets principper er vage, og dets modstanderes er klare, mangler dets ledere kommunistens fanatisme eller fascistens strenghed. Opnå magt ved afstemning – ikke magt til at gøre ting, men magt til at overtage embedet. Lov både rige og fattige, at du vil være deres ven. Afskaf slumkvartererne og spis middag med slumkvarterejeren. Forhøj lønningerne, men giv titler til den dårlige arbejdsgiver.

Nationaliser bankerne, men adlyd bankmanden. Besejr den internationale kapital med et velkomstkys.
Nedbryd våben, mens I blander jer i alle andre landes forretninger. Dette er et par af de mere passende slogans for Labour-kandidater. Det er ikke overraskende, at denne blanding af opportunisme, idealisme og ren karaktersvaghed er kollapset i en verden med dyster virkelighed, hver gang ansvaret er blevet lagt på den.

En undersøgelse af Labourpartiets historie viser, hvor præcist disse tendenser opfyldes i praksis; og i betragtning af det mere fremskredne stadium af forfald i de citerede kontinentale lande, er intet mere slående end at sammenligne deres nyere historie med vores egne erfaringer. Sociale og økonomiske vanskeligheder har ført til en udbredt erkendelse af behovet for forandring i nationens struktur. Socialdemokratiets tilsyneladende lette vej er blevet prøvet; kaos og korruption er fulgt; og lederskab, fejlagtigt kaldet diktatur, har måttet påkaldes.

En undersøgelse af vores Labour-parti viser præcis de samme tendenser som de allerede nævnte socialdemokratiske partier. Kan dets mest optimistiske tilhænger virkelig hævde, at der i hele partiets overbevisninger og politik er to konsistente toner? Selv hvis vi ikke havde optegnelserne fra deres tidligere embedsperioder til at bevise det, indeholder deres lederes taler og Daily Heralds klummer *enhver* mulig uoverensstemmelse. Socialist League og den mest rolige fagforeningsleder er forenede i deres ønske om valgsejr, men det er umuligt at finde én ******ebook converter DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

et enkelt enhedspunkt i deres regeringsplaner, når sejren er vundet. Deltag i ethvert Labour-møde, hvor der er mere end én taler, og hvis talerne går ud over højtflyvende ambitioner om praktisk politik, vil de mest slående forskelle straks vise sig.

Det første virkelig store parlamentariske Labour-parti blev genvalgt i 1922. Aldrig, selv ikke i "det særegne parlament" i 1906, er en så besynderlig samling af særheder nået frem til Westminster. Der kunne ikke gives nogen bedre beskrivelse af dem end den, Scanlon giver i sin bog " *Labour Partys nedgang og fald": —*

"Politik skaber dog, ligesom modgang, mærkelige sengekammerater, men det er sikkert at sige, at aldrig før har de værste former for modgang haft held med at bringe så mærkelige, forskellige typer sammen, som dem der befandt sig klemt side om side i vores Labour-seng. I parlamentet i 1922 sluttede alle med en klage sig til Labour- . . . partiet i den tro, at det udelukkende eksisterede for at rette op på individuelle uretfærdigheder; og når enhver rig person sluttede sig til partiet, følte han eller hun straks, at de burde optages til parlamentet, så klagen kunne behandles ordentligt... husk hr. Egerton Wake, Labours nationale organisator, hvis opgave det var at få kandidater placeret, der sagde, at partiets største plage var en overdosis af utilfredse generaler."

Alt i alt fandt nogle mærkelige eksemplarer vej ind i Labour-partiet ... hver især havde en fast idé: nogle koncentrerede sig om slidte heste, nogle om undertrykte minoriteter, forudsat at minoriteterne ikke var for tæt på. Der var generaler, der var blevet overset i krigen og ønskede hele forfremmelsessystemet ændret. Andre (ikke generaler) var villige til at bruge deres tid og energi på at sikre, at sabbatsdagen blev holdt hellig; andre kunne med sindsro se på de barske forhold, der blev udsat for de arbejdsløse, men ville gerne have ødelagt partiet, hvis det havde foreslået at tilføje en enkelt arbejderklub til listen. Der var andre, der mente, at gruppemøder til daglig forbøn hos Gud ville løse fattigdomsproblemet, og der var andre uden faste synspunkter om noget som helst.

I 1906, da nogle af Labour-parlamentsmedlemmerne antydede de store spørgsmål, som de håbede at vie deres parlamentariske liv til, undskyldte hr. Bernard Shaw til universet for altid at have været forbundet med dem. Der findes ingen optegnelser over, hvad han sagde i 1922.

Mindre end et år senere blev denne brogede forsamling landets officielle regering.
Efter et par måneder i embedet blev det summarisk afskediget af landet. Fem år med hr.
Baldwin forberedte den nationale sind på ethvert alternativ, og i 1929 regerede en Labour-regering, kun få fra et flertal og næsten altid med et faktisk fysisk flertal inden for Repræsentanternes Hus, med ubehag og vanære i to et halvt år, indtil krisen i 1931 medførte deres midlertidige valgmæssige udslettelse.

I Rusland rådede Kerenskij til forsigtighed lige indtil det øjeblik, hvor han flygtede fra en indigneret og skuffet nation, som havde vendt sig mod bolsjevikkerne for at få det lederskab, han aldrig havde haft modet til at vise. I Italien besatte socialdemokraterne fabrikkerne, og da de ikke havde nogen planer om at drive dem, lod de sig ydmygt skubbe ud og ødelægge af fascisterne, som gav italienerne planer i stedet for taler og handling i stedet for intriger. I Tyskland havde socialisterne al magten i deres hænder i 1919, men løb i rædsel til *junkerne* for at få hjælp; i tolv år krøb de sammen bag Weimarforfatningen; og i 1933, med knap et brægen af protest, gav de plads til Hitler og stormtroppernes disciplinerede ledelse.

Det er ikke overraskende, at vi finder et engelsk tidligere socialistisk parlamentsmedlem, der skriver, at Socialdemokratiets eksistens afhænger af aldrig at opnå magten. Denne artikel begyndte med en advarsel om, at

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Labour skal, hvis tal for suppleringsvalg betyder noget, genvinde embedet ved næste valg.
Læseren kan med rette spørge, hvordan det i lyset af de foregående kendsgerninger er muligt for millioner af vælgere at stemme på Labour igen. Svaret ligger i den falske undskyldning, der gives fra alle Labour-platforme: — "Vi har aldrig haft et flertal."

Hvor utroligt det end måtte synes, synes størstedelen af vælgerne at tro helt oprigtigt på, at hvis yderligere tyve fagforeningsledere eller middelklasseintelligentsia var blevet valgt tilbage i 1929 , ville Labour-regeringen have haft succes med at opfylde de mange og varierede utopiske løfter, den havde givet under sin valgkamp. Hvordan fraværet af et flertal forklarer arbejderne, at man har indført og tvunget igennem Underhuset – ofte mod nogle liberale og konservative stemmer – af decideret arbejderklassefjendsk lovgivning såsom Anomalies Act og Coal Mines Act, foregiver jeg ikke at forstå. Hvordan prædikenerne om klassehad og massernes samling for at knuse kapitalismen kan blive til udbredt snobberi og krybende underdanighed over for City of London, fordi der er 294 parlamentsmedlemmer i stedet for 307, er et mysterium, der aldrig bliver forklaret.

Uanset hvad der ellers er galt med Labour, har det gjort en stor indsats for at løse problemet med at stille akavede spørgsmål. Det har opdaget, at den bedste måde er at vende dem ryggen. Forklaring viger for fordømmelse; udlægning sker ved fulminering; og manglende indfrielse af løfter givet i fortiden synes i vælgernes øjne at være mere end dækket af en ekstra generøsitet i at give løfter for fremtiden.

Det vigtigste bevis på, at Labour ikke kan regere, skal ikke findes i dets fiasko, som den foragtelige har været tidligere, men i dets lederskabs psykologi og dets menige godtroenhed. Den ekstraordinære mildhed, der altid er vist i Storbritannien over for dem, der populært antages at have arbejdet sig op til høje stillinger, forklarer sandsynligvis den mærkelige måde, hvorpå de, der er i stand til at kende sandheden, lader Labour-ledernes salvelsesfulde påstande om usædvanlige standarder for retfærdighed passere uimodsagt.

Som leder af den nationale regering følger hr. MacDonald i dag præcis den samme politik, som da han var den højt ærede og elskede leder af en Labour-regering. Den eneste forskel er, at den politik er mere succesfuld, fordi han er omgivet af dygtige mænd i stedet for ineffektive. Alligevel ser vi Labour-ledere, der var stolte af at følge ham før 1931, nu håne og fordømme ham for præcis de samme metoder, som de tidligere, da han anvendte dem, fordømte andre mennesker for at protestere imod. Standarden for ærlighed er så lav, at tidligere og nuværende Labour-parlamentsmedlemmer, der plejede at stå ved hans dør i håb om at få chancen for at åbne den og sige "Godmorgen", nu giver MacDonald, Thomas og Snowden skylden for alle fortidens forbrydelser. I det ene åndedrag hævder de at være et demokratisk parti; i det næste siger de, at i en parlamentarisk gruppe var næsten 300 mand stærke, tre mænd ansvarlige for det, de nu fordømmer som skurkagtig opførsel.

Et generelt eksempel på denne uærlige propaganda kan findes i den udtalelse, der altid kommer fra Labour-platforme, om at de er det eneste parti, der offentliggør en balance, og deres fordømmelse af de ældre partier for korruption i forbindelse med salg af hædersbevisninger og skjul af hemmelige indtægtskilder. Mange af medlemmerne tror utvivlsomt på disse udsagn, når de fremsætter dem. På den anden side må mange være klar over, at lederne i en årrække har modtaget store private abonnementer, som de har brugt efter eget skøn – abonnementer, som aldrig er blevet taget højde for i nogen udstedt erklæring. Labour-partiet har altid fordømt den tomme pomp og pragt af titler, men en undersøgelse af hæderslisterne, mens det var i embedet, tyder ikke på nogen ændring i den traditionelle måde at udarbejde disse lister på. ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

En større del af Labour-ledelsen er bevidst hyklerisk i disse sager, de menige medlemmer så utroligt godtroende, at det er svært ikke at argumentere for, at de fortjener den ledelse, de har.

Hvad skal demokratiets afslutning blive? Ved at studere socialdemokratiets historie andetsteds, må vores undersøgelse af Labourpartiet i Storbritannien føre os til at tro, at ligesom det viser alle karakteristika ved de kontinentale bevægelser, må dets fremskridt uundgåeligt udvikle sig i samme retning. Det kan meget vel være, at dette er alt andet end en opmuntrende tanke. Medmindre nationen kommer til fornuft inden for meget kort tid og får et virilt og praktisk alternativ, er de negative dyder ved et finansbefængt konservativt parti uundgåeligt til at give os et Labour-flertal i Westminster. De konservative er uundgåeligt til at beholde en Labour-regering i mindst tolv måneder. Vælgerne ville ikke indse, hvor slem Labour var, og glemme, hvor slem konservatismen havde været, i den periode.

Det bliver derfor af største vigtighed, at fascismen præsenterer dette alternativ uden yderligere forsinkelse. Andre landes tragiske historie bør ikke få lov til at udvikle sig her. De vendte sig mod konstruktiv planlægning og autoritativt lederskab som en sidste udvej, da de blev bragt til katastrofens rand af ukonstruktiv reaktion og frygtsom socialisme.

En Labour-regering, der har lovet at forbedre massernes vilkår, vil, når den når embedet, opdage, at skabet er tomt. De dage er forbi, hvor man ud af et overskud kunne finde et par millioner til at købe arbejderne fri. Forbitrede over Labour-regeringens totale fiasko med at hjælpe dem, og ophidsede af den hensynsløse natur af deres propaganda, vil arbejderne ty til optøjer og kommunisme som en udvej. Alarmeret over de vilde taler, der holdes for at opnå embedet, vil den investerende klasse trække deres horn ind med katastrofale resultater for vores økonomiske situation. Socialdemokratiet vil stå over for sit historiske problem: - Hvordan man tilfredsstiller sine tilhængere uden at angribe sine modstandere. Der er ingen løsning i den socialistiske trosbekendelse. Om mindre end tre år vil vi stå over for en reel krise, der vil få krisen fra 1931 til at se ud som en meget ubetydelig affære.

Er det muligt at tro, at demokratiet, som vi kender det i dag, vil overleve denne konstante drift mod katastrofe? Fascismen må stræbe efter at overbevise nationen om sine planer nu, og ikke når katastrofen er over os.

Labour kan ikke regere, og hvis den korporative stat udsættes, indtil socialdemokratiet har høstet sin afgrøde af kaos, vil nationens frelse stadig ligge i, at mænds sind er blevet forberedt, og sortskjortebevægelsen er blevet konsolideret.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Fascisme og krig af generalmajor JFC Fuller

Fascismens syn på krig er baseret på sund fornuft, for fascisten er realist. For ham er det nytteløst at overdøve krigens problem med ord og bandlysninger, som det så ofte gøres af dem, der med succes har undgået det sidste, fordi emotionalisme er realismens antites. Han er åben for at undersøge problemet, som en læge undersøger en patient, men han nægter at lade sig distrahere af "ære" på den ene side eller af "rædsel" på den anden.

Hvis problemet kan løses, vil det blive løst videnskabeligt, det vil sige ved at søge sandheden, fastholde et upartisk sind og en ordentlig arbejdsmetode. Hysteri vil bestemt ikke løse det.

Efter at have studeret krig historisk og psykologisk, kommer fascisten til den konklusion, at krige under visse omstændigheder er nødvendige, og at de under andre ikke er det. Derfor beslutter han, at omstændighederne er den primære faktor, at det er disse, der skaber krige, og at krigen derfor ikke i sig selv er en sygdom, men snarere klimaks i en syg tilstand af fred. Det er ikke mikroben, det er feberen forårsaget af mikroben. Uden denne feber kunne patienten let dø af indre forgiftning, men hvis hans temperatur stiger over et vist punkt, vil han helt sikkert kollapse; under alle omstændigheder vil han sandsynligvis være fysisk svækket, når hans sygdom er ovre. Det er ikke feberen, der skal bebrejdes, men dens årsag. Fascisten siger derfor: "Jeg vil tackle dette problem kausalt, og indtil dets årsag eller årsager er elimineret, vil jeg have et lager af kirurgiske instrumenter og lægemidler i hånden, mine flåder, hære og luftflåder, fordi jeg ikke ser nogen grund til at sætte min lid til troskure og andet kvaksalveri. Følgelig vil jeg intet have at gøre med pacifistisk hekseri, der sætter sin lid til besværgelser, trylleformularer og pagter." Det er af denne grund, at han nægter at lade sig narre af sin sandhedssøgning ved hjælp af nedrustning og lignende røde tråde, for våben i sig selv kan umuligt skabe krige, ligesom tang og skalpeller i sig selv ikke kan skabe sygdomme.

"Derfor," siger fascisten, "lad os undersøge freden, for i fredens utilfredshed vil årsagerne til krig blive opdaget, og indtil de er elimineret, har jeg ikke til hensigt at smide mine kirurgiske instrumenter væk. Faktisk, jo mere hysteriske fredsforkæmperne bliver, desto mere sikker er jeg på, at krigen vil vende tilbage, derfor vil jeg sørge for, at mine instrumenter og lægemidler er de bedst skaffelige."

Så vender fascisten sig mod den tidsalder, vi lever i, for det er ud af denne tidsalder, at den næste krig vil opstå, og efter at have studeret den upartisk, kommer han til den konklusion, at der i dag er to hovedårsager til krig, nemlig: overbefolkning og finanspolitisk-økonomisk anarki. Det er disse, der giver anledning til militære årsager - nødvendigheden af at erobre, at terrorisere og at etablere uangribelige grænser.

Den første af disse to hovedårsager ser han på på denne måde: Uanset hvor beklageligt og irriterende det end måtte være, er det en kendsgerning, at en sultende mand foretrækker at bryde loven ved at stjæle mad frem for at dø af sult. I ethvert civiliseret og uciviliseret land er det enighed om, at en mand har ret til at forsvare sit liv; hvorfor skulle denne mand så dræbe sig selv af sult, når han kan bevare sit liv ved tyveri? Følgelig, når et land bliver overbefolket, står der to muligheder over for det: det kan begå selvmord i en borgerkrig eller besætte et nærliggende territorium, hvilket betyder krig, medmindre det er beboet.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

af pagtberusede pacifister. Dette er kendsgerninger, som ikke kan modsiges. Med Japans overbefolkning er det tåbeligt for Folkeforbundet at protestere mod japansk ekspansion. En langt klogere fremgangsmåde ville være årligt at sende et par tusinde tons prævention til dette land.

Det samme problem står vi over for i Indien: Hvidbog eller ej, hvis indianerne fortsætter med at formere sig i det nuværende tempo, medmindre ekspansion bliver mulig, må Indien eksplodere inden dette århundredes udgang. I 1921 var dens befolkning 320 millioner og i 1931 350 millioner. Med denne stigningstakt vil den være omkring 700 millioner i år 2001, og medmindre Marie Stopes får travlt, eller hvert kornstrå får to aks, er en katastrofe forudsagt. Dette er en kendsgerning, som ingen pen og blæk eller fromme ord kan udslette; derfor arbejder fascisten på fakta - han er realist.

Når det gælder den anden af de to hovedårsager, konfronteres fascisten straks med det, der erklæres for at være "økonomisk nationalisme", som af så mange formodes at være beboet af strejkedjævelen. Aldrig fortryllet af ord eller navne, opdager han ved at undersøge det, at det, der virkelig menes, men som det under det liberale demokrati er en kætteri at hviske, er anarkisk handel: Gå, som du vil, gør, som du kan, snyd, bestik, kæmpe, og Djævelen tager den sidste. Markeder og udenlandske lån fylder meget i denne blodløse pengekrig. Jeg vil kort undersøge dem efter tur.

Da alle nationer i dag producerer mere, end de under det eksisterende finansielle system kan købe, overstiger verdensproduktionen den globale efterspørgsel. Markederne bliver derfor årsag til strid og områder for dumping af både utilfredshed og varer. Da det naturligvis er umuligt for ethvert land at sælge mere, end det kan købe, involverer private interesser deres respektive regeringer, og regeringerne rasler med deres sværd for at skræmme hinanden - deres raslen er dagspressens fornærmelser. Grådighed frembringer misundelse, misundelse, lidenskab og had, så kommer der en hændelse, der udløser ophobet følelsesmæssighed, og der er krig. Noget lignende sker i kampen om råvarer.

En endnu stærkere årsag er kampen mellem de store centralbanker om finansiel kontrol. Hvis varer ikke kan betales med varer, er debitor tvunget til at acceptere et lån og straks indgå i økonomisk trældom. Som en forfatter siger om internationale finansfolk: "Mere end nogen anden magt, der er sluppet løs i den moderne verdens kaos, har de ført til krig." Når de først er i deres greb, er der kun to måder at komme ud af den: fornægtelse eller kamp. Da den første betyder konkurs og vanære, tyr man normalt til den anden.

Således sker det, at på grund af den grådighed og følelsesmæssighed, der er iboende i massedemokratier, betragtes våben ikke som kirurgiske instrumenter, men som spændetrøjer for national og international utilfredshed. Ved hjælp af dem tvinges interne revolutioner og terroriseres fjendtlige naboer, ikke for at opretholde retfærdighed, men for at opretholde grådighed. Igen er det kun ét skridt fra en toldmur til en befæstet grænse, og hvis en eksisterende grænse er svag, er der al mulig incitament til at søge en anden, der er stærkere. I gamle dage søgte man stærke defensive grænser for at sikre den nationale eksistens, nu søges de for at sikre international åger.

Den 11. juli 1933 udtalte hr. Chamberlain i Underhuset: "Vi er stadig af den opfattelse, vi hele tiden har haft, nemlig at de største problemer, som verden lider under i dag, er af international oprindelse, og at de kun kan løses ved international handling og aftale." Hvad angår deres oprindelse, har han ret, men da Satan har en ejendommelig modvilje mod at uddrive Satan, er fascisten mere end tvivlsom med hensyn til hans kur. Derfor tror han ikke på nedrustningstraktater, fredspagter og internationale politistyrker, som medlemmerne af Folkeforbundet eller dets tilhængere taler ind og ind og bagefter.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Ligaen står ikke for fred, den står for status quo: den står for en myte, inerti og ikke for en forandring af virkeligheden. Verden bevæger sig, og vi må bevæge os med den; der kan ikke være nogen standsning uden at rådne, og råddenskab avler krig, for det forrådner civilisationen. Undersøg for eksempel problemet med Østrig, der i øjeblikket er centrum for europæisk råddenskab: I 1918-19 blev et stort imperium reduceret til en lille stat med en enorm kapital; det vil sige fra en millionærs position til en fattigmand, der stadig skal betale for sit hus - Wien - en millionærs husleje. I 1931 foreslog Tyskland en toldunion, og Frankrig, der følte, at det var ved at blive torpederet, var straks fast besluttet på at torpedere denne union ved hjælp af det aldrig svigtende ødelæggelsesvåben, Ligaens Råd. Det var i bund og grund et økonomisk spørgsmål, der blev henvist til afgørelse for Den Permanente Domstol for International Retfærdighed og spændt på den politiske hylle, hvor spilene blev betjent blandt andet af Salvador, Cuba, Colombia og Kina - dengang i en tilstand af åben anarki. Hvis Cuba eller Salvador havde stemt den anden vej, ville Unionen være blevet en fuldbyrdet kendsgerning; da ingen af dem gjorde det, blev den forbudt.

Er dette fornuftigt eller vanvittigt? Er dette måden at integrere verden og etablere evig fred på?
Det ville have været fornuftigt og mere ærligt, hvis Ligaen havde erklæret: "Østrig er et umuligt land, hun er Europas fattigmand, og hvis hun ikke skal have lov til denne Union, må vi beholde hende og betale hende en ydelse på millioner af pund hvert år." Selv da, hvilken ret ville Ligaen have haft til at antage, at østrigerne - et stolt folk - ønskede at bo i et fattighus; for alt, hvad de ønskede, var selvbestemmelse, og de ønsker det stadig, men er ude af stand til at opnå det, for de er tvunget til ikke at leve under en regering efter eget valg, men under et korrupt despotisme.

Faktisk forhindres Østrig i at udfylde sin retmæssige skæbne ved at påtvinge sig en hemmelig international politistyrke – pengenes internationale, som ikke har behov for at købe udenlandske lejesoldater; for den kan altid ansætte hjemmeavlede. Det er denne form for magt, den denationaliserede mordmagt, hvis eneste motivation er penge, som Folkeforbundet, den nye Commonwealth-bevægelse og den forfaldne kapitalisme søger at påtvinge verden. Kunne de gøre det, ville resultatet før eller siden være en katastrofal revolution, der ender i verdensomspændende bolsjevisme. Er dette så deres ultimative mål?

Men på trods af dette åbenlyse politiske skurkagtighed er det, fascisten mest af alt protesterer imod, det snigende moralske angreb, der iværksættes under dække af en røgsky af fromme banaliteter og hysterisk hykleri mod alt, hvad der er virilt og åndeligt i menneskeheden. Ære, dyd og tro på alt, der er ædlere end blot at leve, skal underkastes international juridisk kontrol. Men er fred eller opretholdelse af fred for enhver pris livets afslutning? Er der intet i denne verden, der er kærere end livet? Er mennesker udelukkende dyr? Med James Martineau mener fascisten, at:

"Ærbødigheden for menneskeliv føres til en umoralsk afgudsdyrkelse, når det holdes mere helligt end retfærdighed og retfærdighed, og når synet af blod bliver mere forfærdeligt end synet af ødelæggende tyrannier og triumferende hykleri ... intet kan være svagere eller mere selvmorderisk end for mænd, der er borgere i et statssamfund, at erklære, at de på deres side har til hensigt at sætte livet højere end retfærdighed. Og hvis den dag kommer, hvor nationer er tilfredse med at underkaste enhver tvist, uanset dens oprindelse, en domstols afgørelse, er det måske ikke fordi verden er blevet bedre, men at mænd er blevet mere gemene og lavere, fordi der ikke længere er noget, de holder mere kært end livet."

At leve er naturens trang; men at leve retfærdigt – det vil sige i overensstemmelse med vores dybeste overbevisninger – er helt sikkert grundlaget for al moral og religion. Kan en mand, der tror, at han afspejler Guds vilje, indbringe sin tro for en politiret til doms? "Lev farligt" ville derfor synes at være et ædlere og mere retfærdigt livsmotto end

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

"Sikkerhed først", som, når det anvendes på menneskets hjerte, ikke kan opnå andet end at avle en race af despiritualiserede eunukker.

Således ses livet i fascismens filosofi som et middel til et mål og ikke som selve målet. Individet er dødeligt, men staten, ikke blot massen af individer, men det, der er ædelt, inspireret og inspirerende i deres historie, med to ord - national spiritualitet, er udødelig og uendeligt større. Det er for dette, at hvert individ skal leve, ikke blot for at opretholde den, men for at opretholde den med sit liv, sine tanker og sine handlinger. Det er en kamp mod det, der skal gøres, og ikke blot en tidsmarkering af det, der er opnået. Hvis der i denne ånd stadig er noget af vildsvinets aktivitet, himlen være lovet, er der endnu intet af gårdsvinets træghed.

På grund af denne dynamik, denne essentielle virilitet, står fascismen for fred, men den frygter ikke krig, for alt, hvad den frygter, er et passivt liv. Derfor lyder fascismens trosbekendelse om fred og krig som følger:

Krigens legitime mål er en mere fuldkommen fred; fordi krig er et kirurgisk instrument.

Fredens legitime mål er et mere perfekt menneske; fordi fred er et skabende instrument.

Og menneskets legitime objekt er en mere perfekt verden; fordi mennesket er et guddommeligt instrument.

Hvordan omsætter han denne trosbekendelse til handling, for uden aktivitet kan der ikke være nogen genfødsel? problem, som jeg nu vil undersøge.

Stridens historie kan opdeles i to store overskrifter - interne revolutioner og eksterne udenlandske krige; den første befrugter den anden, og den anden den første. Jeg vil nu undersøge dem efter tur.

Det, fascisten siger, er dette: International utilfredshed er blot summen af utallige nationale utilfredsheder. Hvis verden sammenlignes med et hus, så synker dets fundamenter altid sammen, og dets vægge styrter sammen, fordi dets mursten og mørtel er rådne. Derfor er det første problem i at etablere en kreativ verdensfred, at hver nation sætter sit eget hus i orden; for så længe nationerne er i en tilstand af indre råddenskab, og en krise bliver nært forestående, vil deres respektive politikere forsøge at opretholde deres autoritet ved at vende utilfredsheden udad, det vil sige væk fra hjemmet og mod udenrigsanliggender. Dette er den ældste og sikreste vej til krig.

Et glimrende eksempel på dette er Frankrig efter krigen. Hendes regeringssystem er fuldstændig korrupt, så hvad gør hendes politikere? For at aflede folkets opmærksomhed proklamerer de højlydt, at Frankrig er i fare, og hypnotiserer folket med ordet "sikkerhed". Hvis det var muligt at sikre Frankrig mod enhver form for angreb, ville de franske politikere så være taknemmelige? Nej, de ville være skrækslagne, for de ville indse, at da folket så ikke ville have noget at frygte af en udenlandsk krig, ville de vende deres opmærksomhed mod interne reformer og revolution. "Sikkerhed" er i virkeligheden ikke et skjold, der holdes op mod Tyskland, men på plads det skudsikre skjold, som Staviskyerne kryber under.

Selvom årsagen til utilfredshed i næsten alle lande er økonomisk af oprindelse, er dens udtryk, som det må være, moralsk. Fattigdom skaber ikke kun mangel, men også en følelse af uretfærdighed. At der i en tid med potentiel overflod stadig skulle være faktisk og overdreven fattigdom, virker kriminelt, og når en regering betragtes som en samling gangstere, kommer den lidende og tænkende mand til at tro på sin ret til at omstyrte den. Dette er den grundlæggende årsag til alle sociale revolutioner. At blive nægtet en retfærdig andel i produktionen på grund af et forældet distributionssystem er intet mindre end røveri. Hvis en indbrudstyv trænger ind i dit hus og truer dit liv, har du ret til at beskytte det.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

selv på bekostning af sin egen. Den desperate mand ser på politisk mord fra en lignende vinkel, og når han først indser, at det er finansmanden, der bruger politikeren som en forfølger mellem ham og det, han anser for at være sin retmæssige andel af rigdommen, kan vi forvente den første nedtur, der nogensinde er indtruffet i bankfolkenes historie.

Fascisten siger: Hvorfor løse dette problem med finansielt anarki gennem social anarki? Hvorfor ikke i stedet løse det gennem økonomisk reorganisering? Fattigdom og dermed revolution skabes af en skæv fordeling af velstand, af et råddent finanssystem, af lønnedskæringer, stigende priser og en generel sænkning af levestandarden; hvorfor så ikke organisere de nationale industrier, så de kan kontrollere sig selv, udtrykke sig og reformere sig selv? Dette er ikke socialisme, hvor staten kontrollerer arbejdskraften, for den kontrol over industrien, der foreslås her, er af dem, der skaber og opretholder arbejdskraft. Det er faktisk den reneste form for kooperativt demokrati, som politiske demokratier aldrig har forsøgt at realisere. Denne kontrol har fascisten til hensigt at etablere ved hjælp af den korporative stat. Industrierne vil blive opdelt i selvstyrende grupper, der hver vælger en industrivirksomhed bestående af arbejdsgivere, arbejdere og forbrugere. I en sådan organisation kan klassekrig, strejker og lockouts ikke finde plads. I stedet for at kæmpe for øgede lønninger vil målet være at hæve levestandarden, efterhånden som videnskab og industri øger produktionskraften. Hvad betyder det? Den udnyttelse vil blive erstattet af organisering, og en ny social krop vil blive skabt.

Når velstanden er etableret, er det næste skridt at puste nyt liv i det økonomiske støv. Ligesom mennesket er delvist fysisk, delvist moralsk og delvist intellektuelt, er et samfund af mennesker også delvist økonomisk, delvist kulturelt og delvist politisk. Det følger derfor, at ligesom i mennesket selv, bør de økonomiske faktorer grupperes i organer og lemmer; således bør også det kulturelle næsten udelukkende overlades til individerne, og det politiske bør have autoritet over helheden. Med hvilket jeg mener, at politikkens hovedaktiviteter vil bestå i at regulere forholdet mellem individer og mellem grupper og i at styre disse organer og lemmer, de nationale tjenester, som de alene kan kontrollere.

Ud fra dette kan vi udlede følgende: At individers privatliv vil være så frit som muligt; at velstanden for grupper af arbejdere vil afhænge af organisering i henhold til funktioner, og at helhedens styring vil blive udført af mennesker med høj intelligens, viden og erfaring. Med andre ord: det kulturelle liv er individuelt, det økonomiske er kollektivt, og det politiske er direktiv og autoritært. Når disse tre grupper af aktiviteter - selvudfoldelse, gruppeudfoldelse og national udfoldelse - arbejder sammen, vil den højeste økonomi i kulturelt, økonomisk og politisk liv være resultatet. Denne økonomi er sand frihed, og frihed fra utilfredshed er grundlaget for national fred.

Jeg vil nu vende mig mod anden halvdel af krigsproblemet, det vil sige fra nationale revolutioner til udenlandske krige, og her finder vi igen, at virkelig fred skal etableres på et økonomisk grundlag.

Hvad er det grundlag i dag? Guldets anarki, hjørnestenen i de eksisterende internationale og nationale monetære systemer. For at opnå guld eller etablere guldvalutaer skal nationer have aktive "gunstige" handelsbalancer. De, der lykkes med at gøre det, kan enten udvinde guld fra nationer med "ugunstige" saldi eller tvinge dem til at låne forskellen i form af et lån. Som en forfatter om dette spørgsmål siger: "I stedet for at handle med næb og klo om 'gunstige' saldi - dvs. guld - under straf for at finde sig selv i den nedværdigende og elendige situation at være i pant for deres succesfulde konkurrenter." Dette er den direkte vej til krig, for som jeg allerede har påpeget, er det kun krig, der, bortset fra afvisning, kan afskaffe denne trældom. ******ebook converter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

Løsningen på dette problem ligger naturligvis i at opgive guld som målestok for velstand og i at basere valuta på reel velstand, ikke på én vare, der kan omringes, men på alle varer med en markedsværdi. Så skal eksporten betales af import, ellers bliver den til gaver til den nation, der modtager den. Som ovenstående forfatter siger: Statssubsidieret eksport vil så blive formålsløs. Told, i det omfang den udelukker import, vil i den grad udelukke eksport. Udvekslingen vil blive uforanderligt fastsat, hvilket eliminerer spekulanten, og frygten for pengeudlåneren vil blive fjernet.

Jeg kan ikke her gå i detaljer med, hvordan det eksisterende finansielle anarki skal afvikles; men det er indlysende, at i demokratiske regeringer, der er afhængige af guldstandardfinansernes interesser og fordomme, kan løsningen ikke være andet end en katastrofe. Se på det maskineri, der findes i dette land, og som ville blive kaldt til at gennemføre en så indviklet reform.
Premierministeren skal henvise problemet til kabinettet, og kabinettet til det parlamentariske parti, og hvis en Labour-regering er ved magten, skal det parlamentariske parti henvise det til fagforeningskongressen og Labour-partiets konference, mens der bag alle disse forsamlinger er særligt interesserede i trådene.

Under en fascistisk regering, når eksperterne har undersøgt spørgsmålet, vil premierministeren sige "ja" eller "nej". Hvis "ja", vil foranstaltningen blive til lov. Og hvis andre nationer er interesserede, hvilket næppe kan undgås, hvis de er under fascistisk ledelse, bliver en hurtig aftale mulig, da beslutningsmekanismen er den samme.

Hvis vi for argumentets skyld er enige om, at denne grundlæggende årsag til krig er elimineret, står vi tilbage med det, man kan kalde den biologiske årsag, nemlig overbefolkning, som ingen økonomisk omstilling kan påvirke direkte; for den står uden for regeringens kontrol.

I lande med en høj levestandard løses dette problem automatisk ved et fald i fødselsraten. Men i lande med en lav levestandard, dvs. i lande hvor den industrielle civilisation ikke er fuldt udviklet, kan man i mange år forvente en stigning i fødselsraten. Når vi ser på verdensstatistikker, finder vi, at mens befolkningstilvæksten i Vesteuropa falder, er den ikke det i Østeuropa, mens der i Rusland og store dele af Asien er plads til hundredvis af millioner flere mennesker. Skulle Asien blive industrialiseret på de måder, der nu etableres i Rusland, kan der ikke være nogen tvivl om, at disse hundredvis af millioner vil blive født, og at der vil komme en tid, hvor overbefolkning vil tvinge en ekspansion vestpå. Hvad betyder dette? Intet mindre end en interkontinental krig mellem Asien og Europa. For at forberede sig på denne krig skal de europæiske nationer ophøre med deres inderlige stridigheder og forene sig, og forene sig vil de aldrig, så længe økonomisk og finansiel utilfredshed adskiller dem. Hvis østeuropæiske nationer ikke inden for deres grænser kan finde plads til deres voksende befolkning, så er valget mellem to onder det mindste, at deres ekspansion skal ske østpå og ikke vestpå. En sådan ekspansion vil ikke blot forløbe langs linjen med mindst befolkningsmodstand, men den vil også være i retning af og ikke væk fra den største krigstrussel, der nogensinde sandsynligvis vil true den vestlige civilisation.

Fra denne korte udflugt til fremtidige muligheder ser vi, og jeg tror det er endegyldigt, at krigsproblemet ikke kan løses ved fredspagter og ordrige konventioner. Det er et reelt og aktivt problem, hvoraf en del kan løses gennem organisering, og en del kun kan beskyttes imod af et forenet og militært stærkt Europa.

Da det er åbenlyst umuligt, selv når fascismen får magten i dette land, at den alene kan kontrollere Europas skæbner, er det vigtigste militære problem, vi står over for, vores imperiums sikkerhed og forsvar. Her er vi på vores egen grund og inden for visse vel-

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

definerede grænser kan bygges, som vi vil. Dette betyder lederskab og handling.

Fordi det materielle grundlag for al militær magt i et civiliseret land er økonomisk rigdom, er det første problem i den kejserlige sikkerhed imperiets udvikling. Det kan dog siges, at da herredømmerne i dag er autonome, selvstyrende nationer, er det umuligt for nogen hjemmeregering, fascistisk eller anden, at udføre denne opgave. Hvis tvang er påtænkt, så er fascisten fuldt ud enig. Men for ham er tvang helt unødvendigt, for som realist mener han, at da udvikling vil afhænge af samarbejde, skal samarbejde til gengæld være baseret på egeninteresse.

Det er overhovedet nytteløst at tale om blodsbroderskab og traditionelle bånd, fordi disse er accepterede fakta, og ingen tvivler på deres bindende kraft; desuden står de uden for den materielle sfære og indgår derfor ikke i det økonomiske spørgsmål. Det, der er af reel nytte, er at antyde, at et selvstændigt imperium ikke blot betyder et mere velstående imperium, men også et mere sikkert imperium, fordi det i nationernes fællesskab vil danne et så stærkt instrument for fred, at det praktisk talt vil forhindre krig. For et selvstændigt imperium er krige, bortset fra dem, der stammer fra overbefolkning, som er uden for politisk kontrol, skadelige. Følgelig er det til imperiets fordel, at verdensfreden opretholdes. Derfor er det til dets fordel, at alle dets dele samarbejder økonomisk. Dette kan betyde et tab af udenlandske investeringer; men inden for kort tid vil dette tab blive fuldt ud kompenseret af stadigt stigende velstand.

At sikre denne velstand bringer os direkte til forsvarsproblemet. Hvor ligger forsvarsevnen? For det første i den britiske flåde, fordi dominionerne i mange år fremover ikke vil være i stand til at opbygge og vedligeholde stærke krigsflåder. For det andet i luftvåbnet og hæren.

Hvad angår det tredje af disse forsvarsinstrumenter, da det er moderne, det vil sige mekaniserede, hære er den slags, vi har brug for, vil det samme omkostningsproblem opstå for Dominionerne, som de står over for ved opbygningen af moderne flåder. Men hvad angår det andet, luftvåbnet, udfolder der sig en helt anden historie, for Dominionerne, der dækker enorme landområder, er de naturlige ynglepladser for civile fly, og civile fly er grundlaget for militær luftmagt.

Derfor løser problemet sig som følger: Storbritannien skal først og fremmest være ansvarlig for sit eget luftforsvar, og derefter imperialt ansvarlig for al søkommunikation og for opretholdelsen af en lille, men stærk mekaniseret hær, som i krig vil operere på linje med en imperial brandbrigade. Til gengæld skal Dominionerne være ansvarlige for deres eget luftforsvar og følgelig etablere stærke og effektive luftstyrker.

Med sådanne styrker til rådighed, løser problemet sig i et spørgsmål om samarbejde, og i dets løsning er der to hovedfaktorer, nemlig: etablering af et netværk af forsvarede landingspladser, der i formål ligner vores eksisterende netværk af forsvarede kulstationer, og oprettelse af et Imperial Air Council, der kan rådgive Imperiets nationer om luftforsvar og udvikling af luftmagt.

Selvom dette, hvis vores imperium skal bestå, er vores mest afgørende problem, er vores mest presserende at reorganisere og genopruste vores kampstyrker. Lige siden krigens afslutning har en række af knæfaldne regeringer reduceret dem til en tilstand af afmagt. Vores tomagts flådestandard er blevet opgivet, og i dag mangler vi faretruende krydsere, destroyere og ubåde. Hvad angår dette sidstnævnte våben, er vi nu overladt til Frankrigs nåde. Vores hær er blevet reduceret i størrelse og effektivitet, og selvom mangel på hestekød delvist har tvunget os til at motorisere, har en overflod af arkaiske hjerner opretholdt en så ubrugelig masse af ...

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

infanteri, at det ikke er andet end en ekstravagant dyr politistyrke. I mellemtiden er Royal Air Force sunket fra første- til sjettepladsen blandt verdens luftvåben.

Fascisten vil ikke finde sig i dette. Han er ikke optaget af magtstandarder og følelsesmæssige begrænsninger. Han er realist, og han siger: "Hvis jeg tilfældigvis bor, som jeg gør og er nødt til, i en guldfeberminelejr, har jeg til hensigt at bære en pistol på hoften."

Hans synspunkter er som følger:

Vi har snesevis af tusindvis af kilometer søruter at beskytte, og for at forsvare dem mod ikke alle, men de mest sandsynlige angreb, har vi brug for en flåde, der på enhver måde er egnet til dette formål.

Vi har en hær fra det nittende århundrede; i stedet burde vi have en fra det tyvende århundrede. Ikke en hær vejet i tonsvis af menneskekød, men målt i mekanisk slagkraft: få mænd og flere maskiner, fordi dette er en maskinalder og ikke en muskelalder.

Vi ønsker og vil have et luftvåben, der kan forsvare os ved at være så magtfuldt, at enhver
Fjenden inden for effektiv rækkevidde vil tænke sig om mange gange, før de angriber os.

Endelig ønsker vi et strategisk forsvarsministerium, der kan udtænke og planlægge for de tre tjenester, som om de var én samlet tjeneste. Det vil sige, vi ønsker et forsvarsautokrati i fred, fordi vi ved, at i krig vil eller kan intet andet end et autokrati styre strategien på en målrettet måde.

Hvis andre nationer erklærer, at dette er vores forsikring mod krig, og i krig vores forsikring om sejr, er militaristisk, så lad dem gøre det. Selvom vi ikke længes efter et våbenkapløb, har vi ikke til hensigt, at vi næste gang bliver angrebet, skal befinder os i en sådan situation, at vi bliver tvunget til at flygte fra vores fjendens våben. Vi foretrækker at se kendsgerningerne åbent og lige i øjnene i stedet for blindt at blinke ad dem.

Jeg tror, at jeg nu har dækket de vigtigere problemer, vi står over for vedrørende krig og dens forberedelse, og har gjort det klart, at forskellen mellem fascisternes og de fleste andre menneskers synspunkt er: at mens de anser krig for uundgåelig eller forebyggelig under alle omstændigheder, anser han krig for nødvendig eller unødvendig alt efter fredsforholdene. Faktisk er denne forskel identisk med den, der adskiller alkymisten fra videnskabsmanden.

Krig er en realitet og skal behandles som sådan. Det er forståeligt, at folket efter den sidste krig vendte sig mod idealisme, om ikke andet for at ændre atmosfæren. Det er også forståeligt, at alle regeringer, der flyder på den folkelige mening, i sagens natur er tvunget til at hælde olie på oprørte vande. Dette er fakta, der ikke kan modsiges; men det betyder ikke, at det er fakta, der ikke kan ændres. Selvom fascisten ikke ønsker krig, fordi krig er et mål for fredsmæssig utilfredshed og derfor et mål for regeringsmæssig fiasko, skynder han sig ikke til den anden yderlighed og sætter sin lid til politisk hokuspokus og narrestreger.

Desuden mener han ikke, at dette er en krigslignende tidsalder, og han mener, at denne tro bevises af, at regeringer aldrig holder op med at tale om krig. Hvordan kan det være? Fordi der kun er to store kategorier af problemer i det nationale liv: den ene er intern, og den anden er ekstern - indenrigsanliggender og udenrigsanliggender. Hvis du ikke ønsker, at folket skal undersøge den første, så fokuser deres opmærksomhed på den anden. Dette trick, der er fælles for enhver tryllekunstner, er drivkraften i demokratisk politik.

Han mener, at krigens problem er et videnskabeligt og ikke et følelsesmæssigt problem: opdag dens årsager, isoler virussen og dyrk en antitoksin i stedet for jabber og kæbe. Som det er i øjeblikket, og det

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Det ser ud til, at intet ud over en universelt høj levestandard i nogen tid fremover vil eliminere krige, der udspringer af overbefolkning, men fascisten mener, at væbnede styrker vil være nødvendige, og at effektive styrker derfor vil vise sig at være mere brugbare og økonomiske end forældede. Selvom et menneske er påvirket af traditioner, og virile traditioner er af største værdi i krig, kan våben naturligvis ikke være det. Derfor blander fascisten ikke følelser med kanonkugler.

Selvom et forenet Europa er et stort ideal, og et som fascisten byder velkommen og mener er muligt under fascistisk kontrol, fordi alle regeringer så vil handle med hinanden gennem et organiseret system, er den afgørende kendsgerning i dag, at det eneste virkelige folkeforbund i verden er det britiske imperium. Her er så vores sande udgangspunkt på vejen mod en kreativ fred. Et udgangspunkt, der omtrent dækker en fjerdedel af kloden og omfatter en fjerdedel af dens indbyggere. Freden er i vores hænder, hvis vi bare vil gribe den på en realistisk måde. Vil vi som nation, efter århundreders slid, nu falde ud af marchlinjen og blive en pøbel af efternølere? Fascisten svarer "Nej"; derfor er hans parole "Fremad".

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Fremad i fascismen af

Oswald Mosley

FASCIST-propaganda er etableret som en integreret del af vores nationale liv. To års arbejde og ofre bragte som belønning folkets anerkendelse af denne bevægelse som en patriotisk, revolutionær og i sagens natur britisk magt.

Den britiske arbejder har endelig været i stand til at identificere sin naturlige kærlighed til landet med sin et retfærdigt og nødvendigt ønske om en fundamental forbedring af sine forhold.

Imperialisten, som tidligere ikke havde tænkt på den elendighed og nød, der undertrykte millioner af hans eget folk, har fået mulighed for at forstå, at der for arbejdsløshed og fattigdom hverken kan være nogen undskyldning eller mildnelse i denne moderne videnskabelige tidsalder.

Det tredje år af vores bevægelses levetid har budt på hidtil usete sejre inden for propaganda; men dens største bedrift har været skabelsen af den videnskabelige og fuldstændig pålidelige organisation, uden hvilken ingen propaganda kan frembringe resultater af varig værdi.

Bevægelsens organiske struktur som helhed omfatter nu næsten 500 distriktsformationer, der er ved at blive organiseret efter parlamentarisk område, og alle korreleret og forenet af en organisation, der hviler på sortskjorteaktivitet. Konstruktionen af denne fuldstændig pålidelige maskine er faktisk så meget mere bemærkelsesværdig, fordi den ikke har absorberet så meget af bevægelsens energi, at den har forringet propagandaen. Tværtimod har den bidraget enormt til succesen med to af de største propagandaoperationer i moderne britisk historie. Den nu berømte "Mind Britain's Business"-kampagne vakte folkets modstand mod en meningsløs krig i et mål, der bliver mere og mere værdsat fra dag til dag, efterhånden som politikerne trækker sig tilbage fra den fantastiske og bombastiske holdning, de indtog, da de, uvidende om vores propagandakraft, først overvejede brugen af militær- og flådemagt i en tvist, der ikke kan ...

vedrører os.

Den anden store operation vil blive husket under mottoet "Fascisme næste gang".
Gennem den seneste valgkamp afholdt vores bevægelse så mange møder, som noget af de gamle partier kunne organisere. Vores møder var generelt fyldt til bristepunktet, deres var ofte næsten tomme. Vores møder var, næsten uden undtagelse, fredelige og ordentlige; deres var meget ofte præget af scener med hooliganisme og vold, som ikke ville være tilladt ved noget fascistisk møde. I øvrigt har vi opretholdt ytringsfriheden; de har forsøgt at benægte den og har selv mistet den.

Ved vores møder blev et stort antal rekrutter tilmeldt midt i valgkampen.
At vi skulle høres med interesse, troede vi; at vi ikke skulle bringes til tavshed af de orientalske underordnede, vi kendte; men at masser af mennesker skulle slutte sig til vores rækker netop på et tidspunkt, hvor vi nægtede at nominere kandidater, er den største hyldest, der kan gives til visdommen i at afholde sig fra valgkamp, indtil vi kan angribe fjenden med det yderst tekniske maskineri, der er nødvendigt, i hele hans ramponerede og splittede front.

Således, ved årets afslutning på 1935, kan vi reflektere over lige succes i propaganda og i organisering. Hvis vi aldrig kan være lykkelige, før vores opgave er fuldført, kan vi alle være stolte af hver times arbejde, vi har udført, hvert lille offer, vi har bragt for sagen, som er at ******ebook converter DEMO Watermarks******

Machine Translated by Google

frels vort folk ved at forene alt, hvad der er ædelt i nationalismen, med alt, hvad der er tjenligt i socialismen.

I bakspejlet må det desuden erkendes, at vores modstand mod det jødiske angreb har været lige så triumferende, som den viste sig at være nødvendig. Fordi jøderne ikke ville tillade en britisk bevægelse at arbejde, tænke og føle for Storbritannien alene, fordi de ville have kastet os ud i katastrofale stridigheder med et stort folk, hvis leder har reddet Europa fra kommunismen, har de fundet sig selv kastet tilbage i et støt faldende defensivt system, idet de i Storbritannien fremkaldte en antisemitisk stemning, som de alene selv har skylden for. Vi kan stolt tænke over, at medmindre vores bevægelse havde haft modet til at udfordre truslen fra jødisk international finans og jødisk bolsjevisme, ville den ikke blot ikke have formået at retfærdiggøre folkets tillid: den ville have undgået den afgørende prøve, fra hvis ild den er kommet frem som et stykke hærdet stål.

Vi glæder os over prøvelser af denne art, for de alene kan sikre, at vores medlemmer vil være standhaftige, sande og villige til at ofre sig i en storslået manifestation af den høje menneskelige kvalitet, som den fascistiske kamp fremkalder, "kraften til at holde ud".

I det kommende år skal alle anstrengelser fordobles, og alle succesrekorder skal slås. Nu har vi forpligtet os til at kæmpe til det næste valg; og dette engagement vil blive opfyldt gennem det enorme arbejde med at danne valgorganisationer i flere hundrede valgkredse, der er bedre end de gamle partiers. Opgaven er vanskelig; men vores aktive medlemstal overstiger betydeligt antallet af de gamle partiers.

En tre ugers rundrejse, der afsluttedes lige før jul, har afsløret både et personale og en ånd, som ingen anden styrke i Storbritannien kan efterligne. Officerer fra hvert distrikt samledes til områdekonferencer hver aften og mange eftermiddage. De var værdige repræsentanter for den karakteristiske britiske manddom, som de leder i deres respektive områder. Kvindelige officerer repræsenterede også den stadigt voksende styrke i vores bevægelse af ægte britisk kvindelighed. Lokale problemer med organisation og politik blev undersøgt med en nøje opmærksomhed på detaljer, der var umulige, på de korte, vage og uformelle årlige konferencer for de gamle partier. Nationale planer for det kommende år blev diskuteret fuldt ud og åbent og blev modtaget i hele landet med en opmuntrende universel entusiasme. Frem for alt blev denne tætte personlige kontakt og forhold opretholdt, selv i den nuværende store vækst af bevægelsen, som så levende karakteriserede de tidlige dage af det fascistiske broderskab.

Et nyt år med fascistisk styrke ligger foran os. Bevægelsen, der har været dristig nok til at le og foragte den samlede styrke fra jødisk international finans og de propagandamidler, den råder over; bevægelsen, der med succes har trodset "vestmagt, rød front og reaktionære grupperinger", kan ikke længere være tilfreds med defensiven. Efter at have overvundet de mægtige forhindringer, der er lagt i vores vej, må vi nu arbejde for vores egen sejr. Omfanget og hastigheden af denne erobring må afhænge af hvert medlems utrættelige og målrettede indsats.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Styrke gennem glæde af Dr. Robert Ley

Den nationalsocialistiske organisation *"Kraft Through Joy"* blev grundlagt på kommando af vores leder, Adolf Hitler. Han sendte bud efter mig en dag og sagde: "Jeg ønsker, at den tyske arbejder skal have tilstrækkelig fritid og ferie, så nationens nerver skal være sunde; for det er umuligt at opnå noget, selv med statsmandskab af det største geni, hvis nationens nerver ødelægges." Det blev min pligt at udføre denne leders befaling, og i november 1933 opstod *"Kraft Through Joy" .* Mange, selv blandt mine mest fortrolige samarbejdspartnere, forstod ikke, hvad jeg sigtede efter, og heller ikke hvad lederens hensigt var. Mange mente, at det var at give et middel til at kaste støv i øjnene på arbejderen og aflede hans legitime ønske om social retfærdighed. Andre så igen i det et nyt aktivitetsområde for oprettelsen af nye embeder. Kun meget få anerkendte dengang det enorme foretagende, der i dag pulserer gennem hele Tyskland og allerede strækker sig ud i verden langt ud over vores eget lands grænser. Det virker som et mirakel, når man tænker over, hvordan en idé, som mange har grinet ad, foragtet af andre, fornærmet og overhældt med spot af modstandere, og som selv vores nærmeste venner kun har betragtet med ængstelse og betænkelighed, på lidt over to år har vundet folkets hjerter og blevet ført ud i livet af folket selv.

Som en beskrivelse af det objekt, vi har i sigte, er navnet helt rigtigt: Nationalsocialistisk Fællesskab *Styrke Gennem Glæde.* Man må nøje overveje betydningen af hvert enkelt ord: Nationalsocialistisk Fællesskab. Fællesskabet er dets fundament, og her er endnu engang et klart udtryk for, at alene fællesskabet er i stand til og kompetent til at være glædens leverandør. I dette ser vi nationalsocialister endnu engang tydeligt, at kultur og kunst er forbundet med nationens og racens fællesskab og ikke kan have en isoleret eksistens i et vakuum. *Styrke Gennem Glæde* Jeg blev rådet til at kalde det "Efter arbejde". Men jeg har aldrig været tilhænger af imitation og har altid foretrukket at se, om det ikke var muligt at skabe noget selv.

Det unge Italiens "Dopolavoro" kan bestemt vise store resultater; det er utvivlsomt en stor præstation. Men det stemmer ikke præcist overens med det mål, vi har for øje. Det er et neutralt udtryk, der hverken udtrykker vores ønske eller hvad Lederen befalede. Lederen sagde: "Jeg ønsker at have en stærk nation: sørg for, at arbejdstempoet, som rationalisering og hele begivenhedernes udvikling under alle omstændigheder har gjort meningsløst, opvejes af den fritid og de ferier, som disse mænd får; og sørg for, at folkets nerver ikke ødelægges." Lederen befaling var at give nationen styrke, og samtidig viste han, hvordan denne styrke skulle opnås: gennem fritid, gennem ferier, gennem glæde.

Styrke gennem glæde er måske det korteste og mest koncise udtryk for hele nationalsocialismens formål. Det er indbegrebet af en livsanskuelse, som nationalsocialismen har givet Tyskland; det udtrykker den positive livsholdning, der pulserer i os, og som erstatter den livsfornægtelse, der dominerede vores nation i det forgangne århundrede. For det, vi så i fortiden i alle livets områder, det, der karakteriserede alle vores forsvundne partier, var livsfornægtelsen!

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Vi nationalsocialister ønsker ikke at tænke på livet som en rejse gennem en jordisk tåredal, som en konstant forberedelse til et bedre hinsides. Vi ønsker at gøre livet – og især vores fattigste tyskeres liv – så smukt og lyst som muligt. Vi tror, at dette vores liv er værd at leve; og vi tror, at vor Herre Gud ikke skabte vores livs mangfoldighed for igen at overlade det til evig ødelæggelse og udslettelse. Alle, der tror, at de med deres liv og gerninger har en hellig mission at opfylde i denne verden, alle, der er fyldt med denne tro, er i deres eget hjerte nationalsocialister.

Derfor behøver vi styrke til kampen. Vort liv er ikke fyldt med paradisets rigdomme; for os er det vigtigste kampen. Livet er kamp, og kamp er at leve. Vi kender ingen endestation, hvor nogle i evig lediggang venter på deres egen fornøjelse, og andre er evigt fordømte. I al evighed kender vi kun kamp som udtryk for vores tro og vores liv. Og til denne kamp søger vi at give vores folk en konstant tilførsel af ny styrke.

Arbejde er i sandhed blot et andet udtryk for kamp. Enhver af vores landsmænd, hvad enten det er arbejder eller bonde, kunstner, lærd eller soldat, er i hvert øjeblik midt i denne kamp for sit folks og sin egen eksistens. Og da denne kamp fortærer nerver og substans, har mennesket brug for midlerne til denne kamp, og derfor også genopfyldning af disse midler og fornyelse af sin styrke. Følgelig er fritid og ferier en indre nødvendighed for os.

For nogen tid siden blev jeg spurgt af en dygtig udenlandsk studerende i socialøkonomi: "Hvad er din holdning til spørgsmålet om ferie? Vil I i Tyskland fastsætte antallet af feriedage ved lov og samtidig regulere betalingssatsen ved lov?" Jeg svarede: Vi vil ikke blot tolerere den generelle indførelse af feriedage, men vi vil gøre dem juridisk obligatoriske, fordi dette er et af vores krav." "Men undskyld mig," sagde han, "i alle lande kæmper arbejdsgiverne mod deres ansatte, og alligevel fastholder I i Tyskland, at selv arbejdsgiverne gradvist vil komme til at kræve disse feriedage?" "Ja, tiden kan ikke være langt væk, hvor de ivrigste forkæmpere for ferie og fritid ikke vil være arbejderne, men arbejdsgiverne."

Nationalsocialismen er fornuftens sejr over ufornuften, og det er kun rimeligt, at en udmattet og nedslidt mand genskaber sig selv, så han kan udføre sit fremtidige arbejde så meget desto bedre. Det betyder, at ferie bliver et krav fra sund, fornuftig sund fornuft. Vi kræver ikke ferie af medlidenhed, men i erkendelse af, at de yderligere vil øge vores folks produktivkraft. Arbejdsgiveren har ingen fordel ved at have en træt og udmattet mand i arbejde; sådan en mand bruger blot energi, mens maskinerne fortsætter med at køre, forbruger strøm, koster penge og slides op. Manden ophører også med at være produktiv, så arbejdsgiveren har et dobbelt tab: han betaler ikke kun løn for en formindsket produktivitet, men han betaler også for den uudnyttede maskines energi og kraft. Hvis manden derimod er frisk, inddriver arbejdsgiveren let forskellen på de ferier, han har betalt for. Og arbejdsgiveren vil se, at hans saldo ikke bliver en debet, men tværtimod vil vise en forbedring på kreditsiden; han vil se, at han, såvel som arbejderen, står til at vinde.

Det er jo karakteristisk for nationalsocialismen, at den ikke gør noget til kun den ene sides fordel. Hvis vi skulle gøre noget, der kun ville hjælpe arbejderen og samtidig skade arbejdsgiveren, ville det ikke være til nogen fordel for nationen som helhed; noget er godt for den enkelte, hvis det er godt for det tyske folk som helhed, og det er godt for det tyske folk, at mænd har fritid og ferie. Det har ofte været vores erfaring, og det er det stadig i dag, at høre en mand sige: "Jeg vil gerne have otte dages fri; giv mig mine penge; men jeg vil ikke rejse væk for at slappe af, jeg bliver hjemme. Nej, det er forkert; det ville være

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

at smide penge væk; for derhjemme kan en mand ikke finde fritid. Selve ideen bag sagen er, at han en gang imellem skal slæbes ud af sit loft, hvor han konstant kun ser nød og mangel, og sendes på en sejltur, eller i bjergene, eller til Rhinen, og lære at glemme hverdagens arbejde i otte dage. Hvad marxisterne prædiker er ikke nok: "Vi vil have ferie"; der skal gøres noget med ferien - det er *Styrke Gennem Glæde.*

Ved udgangen af det første år kunne jeg sige, at *Styrke gennem Glæde* har erobret Tyskland med et raseri. I dag er vores præstationer så store, at også udlandet er opmærksomme på dem. Uanset om de er for eller imod Tyskland, følger alle i udlandet med interesse vores unge organisation, som har muliggjort noget, der hidtil har været anset for umuligt, en drøm i mange år for enhver socialist i verden. Vi håber at kunne lede verden til at tænke på det Nye Tyskland på en anden måde end den, en ondsindet presse ofte vil have os til at tro.

For eksempel giver Diario da Manha et eksempel på verdensopinionens voksende positive holdning; i et nummer dateret 12. oktober 1935 læser vi følgende om en " *Strength Through* Joy"-sørejse: "Det er den revolution, som Tyskland med den faste og disciplinerede vilje hos sit folk grupperet omkring Adolf Hitler forbereder sig på at gennemføre. Hvad vil dens virkninger og endelige resultater være? Det er stadig for tidligt at kunne vurdere dem; men én ting er sikkert, nemlig at den tyske ånd arbejder på at skabe nye livsbegreber og løsningen af vor tids mest uløste problemer." Den norske avis, Karmoy Posten, fra 27. september 1935 offentliggør en interessant diskussion om værdien af " *Strength Through Joy"* -rejserne mellem en nordmand og en hr. Rabinowitz. Nordmanden skriver med henvisning til de skitser, du giver os om, hvor forfærdeligt det er med sørejser: "... livet ombord må være under sådan en tur, med lidt plads og trangt på alle måder, jeg vil gerne påpege, at jeg personligt har deltaget i en af dem, og ved, at det er nonsens...".

· Du har bestemt aldrig været ombord på en *Strength Through* Joy-dampskib. Man må ikke. Ethvert demokratisk land, du kan kaste al retfærdighedssans overbord. *Styrke* · lide, kunne meget vel være stolt af.
Gennem Glæde-organisationen."

Jeg kunne forlænge listen over lignende venlige presseudtalelser fra udlandet i det uendelige; men én ting er tydelig ud fra de vurderinger, som alle dem, der har vist en seriøs interesse i vores organisation, danner sig, og det er, at ideen om *Styrke Gennem Glæde* er ved at etablere sig på styrken af sine uimodsagte resultater også i andre lande.

Vi gjorde derfor ret i at påtage os rejser til andre lande. Vi vil fortsætte ad den vej, vi er begyndt, og i marts i år skal vi rejse med vores *"Strength Through Joy"* -flåde over Atlanterhavet til Lissabon og Madeira. Derudover vil vi fra 1936 og frem hvert forår og efterår foretage ture til Syden. De erfaringer, vi havde under vores første Atlanterhavsrejser til Portugal, var så gunstige, at vi har besluttet os for den ovennævnte udvikling af disse rejser. Ingen kan repræsentere det nye Tyskland bedre end den tyske arbejder, der rejser med " *Strength Through Joy".*

Derudover skal vi i år udføre en række store, særlige projekter. Når man tænker på, hvor de fem millioner *Strength Through Joy* -feriegæster fra 1934 og 1935 rent faktisk rejste hen, opdager man, at af disse fem millioner tog mere end tre millioner til grænseområderne i vores land. Der har de bygget en levende mur af tysk socialisme. Befolkningen i grænseområderne blev besøgt af brødretyskere fra alle dele af Tyskland. Og det store kammeratskab, som netop adskiller *Strength Through Joy* -rejser fra private rejser, gav disse brødre ved grænsen en ny åndelig støtte. ******ebook converter DEMO Vandmærker*******

Machine Translated by Google

Vi vil fortsætte dette metodiske arbejde og udvide det betydeligt. For at nå dette mål har vi iværksat en stor indsats og har til hensigt at reducere de allerede lave *Strength Through Joy* -priser med yderligere 30 procent. Da dette blev foreslået, rystede mange eksperter på hovedet og mente, at dette aldrig kunne lade sig gøre. Nu, efter en kort forberedelsesperiode, kan jeg sige, at i netop dette år vil de billigere priser være tilgængelige for 350.000 feriegæster, og dette uden at de, der udbyder indkvarteringen, skal afvige fra de godkendte takster.

Det betyder, at den tyske arbejder over gennemsnitlige afstande kan tage på en hel uges ferie til en pris af 12 til 15 eller 16 mark, inklusive billetpriser, fuld kost og logi samt kollektive aktiviteter af enhver art. Dette vil gøre det muligt for os at inkludere nye grupper af arbejdere, som på grund af deres økonomiske situation hidtil ikke har været i stand til at deltage i en *"Kraft Through Joy"* -rejse. Disse nye masser vil være de bedste feriegæster, fordi de vil være de lykkeligste og mest tilfredse. Vi vil tage dem med til smukke grænseområder, som samtidig har mest brug for den omsorg, som nationalsocialismen kan give dem.

I alle aktiviteter i *Styrke Gennem Glæde* -bevægelsen, der strækker sig ud over vores fædrelands grænser, er vi opmærksomme på vores tyske brødre i udlandet. Vi ønsker at gøre dem til en levende bro, der forbinder os med andre lande, og vores feriegæster skal være venskabsbudbringere, der gør det muligt for andre lande at se Tyskland, som det virkelig er. Og derfor vil vi bringe vores brødre, der bor i udlandet, og deres børn til Tyskland, som ellers aldrig ville kunne tænke på at besøge Tyskland. Vi vil benytte vores *Styrke Gennem Glæde*- flåde om vinteren og mellemsæsonen og vil udføre disse rejser til meget billige priser. I alle disse foretagender tilbyder vi ingen konkurrence med nogen industrielle institutioner overhovedet, for de personer, der skal deltage i disse rejser, vil blive meget omhyggeligt udvalgt af os. Hvis en mand har penge nok til at betale for en almindelig rejse til Tyskland, lad ham rejse på den almindelige måde.

Vi tilbyder de ovennævnte billige faciliteter til et besøg i Tyskland, men kun for dem, der ikke er i en så heldig situation.

For at afslutte mine bemærkninger om rejser og ferier, vil jeg gerne berøre en lille bekymring, der er udbredt i nogle kredse. Generelt er alle begejstrede for *Strength Through Joy* -ekspeditionerne, både vores værter og feriegæsterne. Alle er fulde af ros til institutionen, som, som det har vist sig, på mange måder udøver en meget gavnlig indflydelse. Der er kun én kritik, der kan høres lejlighedsvis: det siges, at en stor del af feriegæsterne består af folk, der selv uden os kunne tage på ferie. Men denne indvending er uberettiget. Mine samarbejdspartnere har undersøgt sammensætningen af et stort antal tog. Dette var let muligt, da hver deltager behandles ved hjælp af et særligt detaljeret spørgeskema. Resultatet af undersøgelsen af alle ferietog fra fire distrikter var som følger: ikke mindre end præcis 50% af passagererne var arbejdere i industrien. Resten bestod af små ansatte, selvstændige håndværkere, folk med private midler, medlemmer af liberale erhverv osv. Jeg kan også give tal vedrørende *Strength Through Joy* -feriegæsternes indkomst. Undersøgelsen af disse samme tog viste, at en tredjedel af alle feriegæster havde en indkomst på under 100 mark om måneden. En anden tredjedel tjente månedligt mellem 100 og 150 mark. Restens indkomster var højere, men lå i gennemsnit mellem 150 og 250 mark om måneden. Kun 6% tjente mere end 250 mark. I denne kategori finder vi primært ægtepar med mange familier, som på grund af de store byrder, der påhviler dem, har ret til at deltage i *Strength Through Joy* -rejser.

Vi må nå punktet – og alt indtil nu tyder på, at vi vil nå det –

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

når en rejse fra Berlin til Rügen med transport frem og tilbage og otte dages ferie ved havet er tilgængelig fra 12 mark. Det endelige mål er som følger: I henhold til Tysklands nuværende befolkningsniveau skal vi hvert år være i stand til at sende 14 millioner arbejdende mænd og kvinder på rekreative rejser på 12 til 14 dage. De eksisterende transport- og indkvarteringsfaciliteter er fuldstændig utilstrækkelige til at håndtere dette problem. I dag har de allerede nået grænsen for det mulige. Da vi profeterede dette for to år siden, blev vi grinet ad.

Vi vil derfor straks gå i gang med opførelsen af nye indkvarteringsfaciliteter og nye skibe. I de næste tre år vil den tyske arbejderfront opføre bygninger til en værdi af 100 millioner mark. Disse vil omfatte et havbad på øen Rügen med 20.000 sengepladser og alle rekreative faciliteter. Planerne og modellerne for dette enestående foretagende er allerede lagt. Vi skylder dem en generøs befaling fra vores leder, Adolf Hitler.

Desuden skal vi bygge to skibe med plads til 1.500 personer hver, uden fællessovesale, alle kahytter skal være til to eller fire personer, hver kahyt skal være forsynet med et koøje, og hele skibet skal være forsynet med et dæk med uovertruffen kapacitet. Ud over de to skibe, Der Deutsche og Sierra Cordoba, som vi allerede har, skal vi i foråret købe fire skibe mere af lignende størrelse. Udover disse projekter vil antallet af sengepladser i de fritidshjem på landet, som Arbejderfronten allerede ejer, blive øget til 30.000. Når det hele er færdigt om tre år, vil vi være i stand til at tilbyde indkvartering til 1,2 millioner mennesker i vores egne fritidscentre. Selvfølgelig vil den private hotel- og restaurationsbranches krav altid blive privilegeret. Så vi vil arbejde ihærdigt for at nå det endelige mål, indtil den sidste arbejdende tysker er i stand til at opfylde sit legitime krav på rekreation og ferie i fuldt mål.

Blandt de forskellige dele af organisationerne Nationalsocialistisk Fællesskab *Styrke Gennem Glæde* indtager sport en særlig vigtig plads. Dette kontor har det fine, men uendeligt vanskelige ansvar at forvandle den tyske arbejders friaften til munter fysisk aktivitet til en kilde til styrke såvel som rekreation. I dag, efter to års arbejde, kan vi med tilfredshed konstatere, at resultatet langt har overgået vores forventninger. Mere end tre millioner har fulgt 8.500 kurser i de forskellige sportskategorier (svømning, gymnastik, let atletik, skiløb osv.), som vi arrangerede. Medicinske centre for sport, specialer og særlige kurser for dem, der lider af fysiske defekter, tjener til at oprette selv de sidste af vores landsmænd. Vores sejladsekspeditioner på det åbne hav har altid været booket til bristepunktet, og mange ansøgninger har måttet afvises. Også i denne retning vil vi udvide vores arbejde og især udføre rejserne med en større aktionsradius end i det forløbne år. I løbet af denne vinter, i skrivende stund, afholdes der undervisningskurser i skiløb i de smukkeste vintersportsdistrikter i Tyskland; 35.000 vil deltage i disse. I forbindelse med disse kurser er der 30.000 *Strength Through Joy* skitøj tilgængelige, bestående af ski med stropper, støvler og skøjter til 35 mark. Dette tal kan virke højt, og alligevel blev der sidste år solgt 18.000 stykker tøj i den almindelige detailhandel. 42.000 *Strength Through Joy*- feriegæster fulgte med entusiasme de Olympiske Lege i Garmisch-Partenkirchen, der blev bragt til stedet med vores *Strength Through Joy* -tog.

For utallige tyskere betød dette opfyldelsen af en længe næret og tilsyneladende urealiserbar drøm; for i Tyskland er sport i dag ikke længere et spørgsmål om rekordbrydning for de få udvalgte eller økonomisk mere heldige individer, men det er blevet en national hobby. Der er allerede mangel på egnede træningsbaner, og tilstrømningen til *Styrke Gennem Glæde*

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Sportskurser vedligeholdes støt. Det tredje år vil, ifølge tidligere erfaringer, igen vise en balance, der vil bevise, at det i Tyskland ikke kun er mesterskabssport, der dyrkes, men mere specifikt den folkelige kropstræning. Vi vil ikke hvile, før selv 50- og 60-årige betragter sport eller fysisk træning som en daglig nødvendighed.

Den nyoprettede afdeling i "Styrke gennem Glæde" for Skolegang og Folkeoplysning begyndte sit praktiske arbejde for kort tid siden. Men i de få måneder, den har eksisteret, har den allerede ydet den tyske nation værdifuld tjeneste ved tusindvis af lanterneforelæsninger, ved hjælp af biblioteker, der besidder hundredtusindvis af bøger, og ved at foretage besøg og rundvisninger af enhver art.

Indtil det år, hvor det nationalsocialistiske parti kom til magten, havde millioner af tyske mænd og kvinder aldrig set et teater indefra. Ikke alene forekom det dem helt naturligt ikke at gå i teatret, men de havde også, som følge af den marxistiske indflydelse, de havde været udsat for, et sådant mindreværdskompleks, at det endda forekom dem uforeneligt med deres sociale forhold at gå derhen. Også her er der sket en fundamental forandring. Nationens kulturelle besiddelser skal ikke længere være de besiddende klassers privilegium. Én tilfældigt valgt figur kaster et slående lys over den meget betydelige betydning, set fra et kulturpolitisk synspunkt, af det arbejde, der er blevet udført alene i "Storberlin": fra 1. december 1934 til 30. november 1935 har *"Kraft Through Joy"* bragt mere end halvanden million arbejdere i Berlin til teatret. Så slående som denne figur er, værdsætter vi dens sande værdi betydeligt mere, når vi husker, at dette repræsenterer mænd og kvinder, der enten aldrig eller praktisk talt aldrig har gået i et teater. Disse mennesker repræsenterer derfor en ekstra støtte til teatret. Årsagerne til, at de aldrig besøgte et teater før, var primært økonomiske. En arbejder eller ansat med en månedlig indkomst på 100 til 200 mark var simpelthen ikke i stand til at betale de normale teaterpriser for sig selv og sin kone.

Som følge af vores generøse foranstaltninger har teatret og koncertsalen vundet støtte fra de store masser – masser, der kun kendte disse institutioner af rygter og betragtede dem med fuldstændig ligegyldighed. Dette er en kendsgerning, der ikke må ignoreres, og som naturligvis har en gunstig indvirkning på de private teatre, der ikke besøges af *Styrke Gennem Glæde.*

De undersøgelser, som vi udførte i begyndelsen af 1934 på Siemens-fabrikken vedrørende besøg på teatre, bekræftede disse observationer. Et par tal beviser dette let: 87,6% af de adspurgte mænd og 81,3% af de adspurgte kvinder havde aldrig set en opera; 63,8% af de adspurgte mænd og 74,2% af de adspurgte kvinder havde aldrig besøgt et teater. Da disse spørgsmål blev stillet til alle ansatte i Siemens-koncernen, uden respekt for person eller stilling, fra instruktøren til den sekundære, kan det med rette hævdes, at de medlemmer af fabrikkens personale, der allerede havde været vidne til teater- eller operaproduktioner, fandtes blandt de økonomisk bedre stillede grupper af ansatte.

Nylige observationer i de forskellige fabrikker viser det glædelige resultat, at de manuelle arbejdere er særligt godt repræsenteret i de aktiviteter, der organiseres af *Styrke Gennem Glæde.* Der udføres et kulturelt uddannelsesarbejde, hvis virkninger vil vise sig senere.

Alene i Berlin henvender syv teatre sig enten udelukkende eller overvejende til *Styrke gennem Glæde;* mens det gennemsnitlige antal publikummer i hele Riget ligger mellem 60% og 70% af antallet af tilgængelige pladser, er teaterproduktionerne af *Styrke gennem Glæde* heldigvis altid udsolgt længe i forvejen. Et publikum af denne kvalitet kan næppe nogensinde være blevet matchet af

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Tyske privatteatre.

"Mesterkoncerterne", som blev introduceret for et år siden, og "Musiktimerne", som vi besøger, nyder ligeledes stor popularitet. Vores store koncerter, der dirigeres af de mest berømte tyske dirigenter, er generelt udsolgt længe før begyndelsen. Berømte orkestre, der har deltaget i koncerterne, omfatter blandt andet Berliner Filharmonikerne, det lokale orkester fra Berlin-regionen (das Landesorchester Gau Berlin) og orkestret i det tyske operahus. Beethovens niende symfoni er to gange blevet opført for fuldt hus.

På museerne har arbejderen hidtil set en afgjort borgerlig institution, som han principielt ikke besøgte. Da det også var vanskeligt for os at få arbejderen ind i et museum, arrangerede vi mange tusinde af afholdte fester. Men derudover bragte vi kunsten ind i fabrikken ved hjælp af udstillinger af værker, som blev udført i stor skala og med endnu større succes i hele Riget. Kontakten med Tysklands manuelle arbejdere giver desuden kunstneren stærk inspiration til kunstnerisk skabelse i overensstemmelse med tiden.

Inden for få år vil hver eneste af de større fabrikker have arrangeret en permanent udstilling. Hvert år vil millioner af tyskere kunne hylde tyske kunstneres værker. Det, vi har opnået, er altså, at den tyske kunstner er kommet derhen, hvor nationens arbejdende masser strømmer sammen, det vil sige til værkstedet og fabrikken; og at kunstneren for sin indsats og for de kunstneriske skatte, som han bringer til den manuelle arbejder, bliver rigeligt belønnet med den stimulering, som hans kunstneriske skabelse modtager fra kontakten med den manuelle arbejder og med maskinrum.

I alt blev vores 66.000 *Styrke Gennem Glæde* -arrangementer overværet af 25 millioner mennesker.
Med vores filmvogne har vi besøgt de ensomme landsbyer og de skæve hjørner af Tyskland, gemt væk i skoven og det udyrkede land, for at give vores brødre dér, for en gangs skyld, en livlig forandring og afslapning fra dagens byrde og træthed.

Men vores aktiviteter strækker sig endnu længere. I tusindvis af fabrikker har snavs i mange år sat sig fast i kroge og hjørner, og ingen har nogensinde tænkt på at gøre arbejdspladsen smuk. Folk var blevet så vant til beskidte, lukkede og fugtige arbejdsrum, at de blev accepteret som en selvfølge.

Med frisk mod og energi tog afdelingen *"Skønhed i Arbejde"* hånden med. En frisk vind blæste gennem alle fabrikkerne og fejede snavs og støv af vinduerne og ud af hver en krog og sprække af gårdspladserne og fabrikkerne. Langt over 200 millioner mark blev brugt af ledere, meget ofte med hjælp fra værkets personale selv, på at gøre arbejdet, på initiativ af afdelingen *"Skønhed i Arbejde" ,* egnet til mennesker. Hvor der før lå gammelt skrammel og affald, er der i dag små haver, grønne områder, ryddelige pladser, sportspladser, lyse og luftige arbejdsrum, svømmehaller, toiletter og vaskerum. Arbejdspladser, som det er en fornøjelse at se, er blevet skabt i de sidste to år. Indtil i dag er omkring 17.000 fabrikker blevet taget hånd om. Sammen med utallige forbedringer af større eller mindre betydning blev følgende bygget: 4.314 kantiner og fællesrum til værkets personale; 1.580 prydhaver; 276 sportspladser; og 93 svømmehaller.

Dette arbejde, som i dag udføres af *Strength Through Joy* på fabrikkerne, påvirker automatisk den tyske arbejders hjem. For en mand, der er vant til et smukt og rent sted at arbejde, vil kun føle sig godt tilpas i et smukt og rent hjem.

Opførelsen af fabriksgrupper i fabrikker skrider meget hurtigt frem. Ideen er at svejse ******ebook converter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

medlemmerne af NSDAP og dens afdelingsorganisationer i fabrikken sammen med de bedste arbejdere mellem 18 og 25 år til en solid, ubrydelig blok, for selv i krisetider, i forening med "celle"- og "blok"-lederne, at holde ideen om fællesskabet i live.
Desuden bør disse fabriksgrupper danne nye skikke på fabrikken og inspirere til arrangementer som inspektioner og fællesspisning.

Vedrørende organiseringen af *Strength Through Joy* kan følgende tal gives: Det Nationalsocialistiske Fællesskab *Strength Through Joy* er opdelt i 32 regioner, 771 distrikter og 15.051 lokale grupper med et tilsvarende antal lokale vagter. Dertil kommer fabriksvagterne, hvis arbejde ligger inde i fabrikken, i alt 57.000. Alle disse 75.000 samarbejdspartnere yder deres tjenester gratis til *Strength Through Joy.*

Styrke Gennem Glæde beskæftiger kun 2.547 lønnede tjenestemænd.

Dette mægtige foretagende, som i de første to år krævede støtte fra den tyske arbejderfront, vil forhåbentlig blive uafhængigt i år. Dette er måske den mest bemærkelsesværdige og mest interessante kendsgerning, især når man tænker på, at det beløb, der er mobiliseret og sat i omløb af " *Kraft Through Joy",* er mere end en million rigsmark, mens den italienske "Dopolavoro" ikke engang nogenlunde har nået dette niveau, og den amerikanske fritids- og aftenorganisation kræver meget betydelig støtte; hvorimod alle marxistiske bestræbelser, som - hvad enten det er i det gamle Tyskland eller i det bolsjevistiske Rusland eller i Vestens industrilande - overalt er mislykkedes fuldstændigt, er nationalsocialismen på rette vej.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Det tyske vinterhjælpsarbejde

af Max Hunger

Vinterhjælpsarbejdet, indviet af det Nationalsocialistiske Parti og taget op med højt humør af hele nationen, er blevet en anerkendt institution i Det Tredje Rige og en velsignelse for mange millioner trængende, svækkede og syge mænd, kvinder og børn.

Mens staten gennem direkte handling gør alt for at bekæmpe arbejdsløshed og overvinde nød ved at sørge for arbejde i omfattende skala, har den endnu ikke haft tilstrækkelig tid til at finde arbejde til enhver arbejdsdygtig mand og kvinde, der er villig til at arbejde, selvom den har opnået det næsten utrolige mirakel i lyset af verdensomspændende handelsvanskeligheder at reducere antallet af arbejdsløse inden for tre år fra 7 millioner til under 2 millioner. Men ligesom enhver familie vil den altid have sine fattige i sin fold.

Social lovgivning og offentlig bistand har gjort, og gør, meget for at afhjælpe ønsker, men disse institutioner kan ikke afskaffe ønsker helt.

Det er for at hjælpe alle dem, hvis underholdsmidler er lige under grænsen, at Vinterhjælpsarbejdet blev oprettet. Vinterhjælpsarbejdet skal ikke erstatte offentlig hjælp, dets hovedformål er at supplere den.

Da nationalsocialismen overtog magten den 30. januar 1933, grundlagde den staten, som Dr. Goebbels beskrev det: "en ruinmark", et politisk kaos, med tomme kasser og hver femte mand, der modtager arbejdsløshedsunderstøttelse.

Det krævede stærke hjerter og en jernvilje at mestre en næsten håbløs situation, som tidligere regeringer forgæves havde forsøgt at reparere. Måden, disse gigantiske problemer blev håndteret på, er allerede blevet et historisk spørgsmål, men det vil blive husket for altid som et fantastisk eksempel på modig og konstruktiv statsmandskab.

Kernen i den store Nationalsocialistiske Velfærdsforening blev allerede dannet i foråret 1932, men dens egentlige handlinger satte først ind, da partiet var kommet til magten. Foreningens første officielle arrangement blev afholdt den 6. maj 1933, da chefkommissær Hilgenfeldt, der var blevet sat i spidsen for organisationen, i nærvær af Føreren bekendtgjorde Førerens ordre, der sanktionerede Foreningen som et officielt organ inden for partiet for Riget, bemyndiget til at behandle alle spørgsmål vedrørende offentlig velfærd og støtte.

Foreningen blev kaldt til handling for første gang på Førerens fødselsdag den 20. april, hvor den fik overdraget uddelingen af madpakker til arbejdsløse, og den 1. maj, hvor den foretog den første gadeindsamling til børnenes feriefond.

I sommeren samme år modtog foreningen udøvende beføjelser til at organisere vinterhjælpen, som Føreren havde planlagt, og den begyndte straks med de organisatoriske forberedelser til den store opgave. Den 13. september åbnede Føreren kampagnen med den begrundelse, at ingen i Tyskland skulle lide sult eller kulde om vinteren, og Dr. Goebbels sagde i sin afskedstaste, at dette vinterhjælpsarbejde skulle udføres med

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

de reneste og mest anstændige metoder, man kan forestille sig, og at hele nationen i sympati med de fattige skulle have en "en-rets gryderet" den første søndag i hver måned og tilbyde differencen i forhold til prisen på den almindelige middag til hjælp for de trængende. Datoen for vinterhjælpsarbejdets begyndelse blev fastsat til den 1. oktober, og den 16. september tog chefkommissær Hilgenfeldt med en stab på 36 hjælpere til kontorer, der var blevet stillet til hans rådighed i Rigsdagsbygningen.

I en tale den 11. december 1935 beskriver Hilgenfeldt nogle af de vanskeligheder, han havde kæmpet med i forbindelse med organiseringen af det arbejde, han var blevet betroet. Fra starten var det klart, at projektets succes afhang af opbygningen af effektive maskiner til indsamling og distribution og af at få hele nationen til at deltage aktivt i det. Derfor måtte de lunkne og ligeglade vækkes til en højere medborgerskabsfølelse og de egoistiske til en ny altruisme; det måtte indprentes for enhver tysker, at sandt fællesskab var baseret på selvopofrelse og gensidig støtte. Føreren erklærede, da han åbnede vinterhjælpearbejdet: "Denne store aktion mod sult og kulde skal iværksættes under mottoet: Proletariatets internationale solidaritet er blevet knust af os. I stedet vil vi opbygge det tyske folks levende nationale enhed."

Hilgenfeldt erkendte fra starten, at organisationen for at være effektiv måtte være elastisk i sin anvendelse på nødvendigheder og tilpasningsdygtig til de varierende forhold i den faktiske nød, den var tiltænkt at afhjælpe.

"Ingen skal lide sult og kulde!" Dette var Førerens påbud til hans betroede tilhængere.

Hvordan skulle det gøres? Der var omkring 17 millioner mennesker, der skulle tages hånd om: næsten en tredjedel af hele Tysklands befolkning. Sandelig en formidabel opgave! Imidlertid vidste chefkommissær Hilgenfeldt, at han i første omgang kunne stole på det hengivne samarbejde fra omkring 30.000 lokale sektioner af partiet, men han vidste også, at de ikke kunne fungere tilfredsstillende, medmindre der på forhånd var lagt detaljerede planer, der omfattede enhver eventuel situation.

Af denne grund tilkaldte han hjælp fra eksperter inden for finans, industri og transport, samt inden for kartoffel-, mel- og kulhandel; han benyttede sig også af eksisterende velgørende institutioner fra kirkemissionerne, det tyske Røde Kors, det tekniske nødkorps og helt ned til den lille gruppe entusiastiske arbejdere, kaldet "adventisterne". Det var en generel mobilisering af alle de kræfter, der var trænet og erfarne i offentligt hjælpearbejde, og af dem, der var parate og villige til at hjælpe som æresarbejdere, uanset parti og social status.

Hver lokal afdeling af partiet i hele landet indsamlede og opbevarede navnene på alle personer, der havde brug for supplerende støtte. Efterhånden som arbejdet steg, blev en særlig afdeling af Nationalsocialistisk Velfærdsforening tilknyttet hver lokal afdeling, hvor mænd og kvinder fra alle klasser arbejdede sammen med én vilje for ét fælles mål.

Ved organisering af nødhjælpen måtte de forskellige områders særlige behov undersøges og imødekommes. Da levevanerne var forskellige i de forskellige distrikter, selv i fødevarekæden, og da de trængte områder hovedsageligt faldt sammen med de tætbefolkede industricentre, måtte foreningen træffe foranstaltninger for at imødekomme alle disse særlige behov. Disse vanskeligheder illustreres bedst af et konkret tilfælde: Befolkningen i den rhinsk-westfalske provins er for eksempel vant til at spise en gul kartoffelsort; det samme gjaldt for Essen og Hamborg; derfor måtte alle hvide og røde kartoffelsorter sendes til andre dele af Tyskland, hvor de var populære, især Baden.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Indsamling og distribution af kartofler lagde en usædvanlig belastning på organisationens ressourcer på grund af befolkningens ulige lokale behov. Til Bayern for eksempel, som er selvforsynende med hensyn til kartofler, blev der næsten ikke foretaget leverancer, hvorimod der til distriktet Essen var behov for en supplerende mængde på 1,45 millioner cwt. og til Sachsen 0,92 millioner cwt. Blandt andre byer og distrikter, der havde brug for yderligere forsyninger, var Berlin, Centraltyskland, de rhinsk-westfalske industriområder, Baden og dele af Württemberg. Under felttoget i 1933/34 blev der indsamlet og distribueret cirka 60.000 jernbanevognslæs kartofler. Af denne mængde modtog Berlin alene dagligt 700-800 vognslæs. Den månedlige kartoffelration, der blev distribueret, svarede til omkring 30 pund pr. indbygger af hele befolkningen. Men da kun omkring en tredjedel af befolkningen modtog yderligere støtte, beløb ransonen pr. indbygger af de faktisk støttede sig til omkring 100 pund pr. måned. Lignende forhold gjorde sig gældende med hensyn til behovet for og distributionen af brændstof.

I nogle distrikter brændes hovedsageligt træ, i andre tørv, kul eller brunkulsbriketter. Naturligvis er ovne og komfurer specielt tilpasset det anvendte brændstof. Derfor skulle man sørge for, at hver lokalitet fik det nødvendige brændstof i tilstrækkelig mængde. Den tilladte mængde brændstof til hver husstand blev beregnet til at være tilstrækkelig til opvarmning af ét værelse hele vinteren. Familier med 3 eller 4 børn fik tildelt tilstrækkeligt kul til at opvarme 2 værelser vinteren igennem.

Til transport af alt nødvendigt brændstof i 1933/34 var der behov for omkring 140.000 jernbanevogne, en mængde kul, der repræsenterede omkring 16% af den samlede mængde brændstof, der blev brugt i Tyskland. Mængden af kul, der leveredes om vinteren til en familie med 2 børn, repræsenterer cirka 9 cwt., mens hver husstand i minedistrikterne, hvor kul brændes mere ekstravagant, modtog cirka 22 cwt. i samme periode.

Distributionen af kul varetages af de lokale kulhandlere. De personer, der er berettiget til dispensation, modtager ordrer på levering af 1 cwt hver. Ordrerne overdrages til kulhandleren, som derefter leverer kullet mod betaling af et mindre gebyr for portørskab. Modtagere, der ikke kan betale, modtager kullet leveret gratis.

Det vil måske give en bedre idé om kulforsyningens størrelse, hvis det forklares, at det ville kræve 3 måneders arbejde for minearbejderne i Saar-bækkenet at få den mængde kul, der er nødvendig til vinterhjælpsarbejdet.

Vinterhjælpen omfatter også levering af sko og tøj. De anvendte længder af materiale
tøj ville udgøre en samlet længde på godt 5.000 miles.

Udover kartofler uddeles også andre fødevarer: ris, mel, kakao, mælk, fedtstoffer, kød, fisk og andre spiselige varer. Der uddeles også gratis måltider, og ved juletid uddeles der juletræer til de unge. I 1933/34 blev der alene i Berlin uddelt 300.000 juletræer.

Til indsamling af de gaver, der er nødvendige til indkøb af alle disse enorme forsyninger, er der blevet anvendt forskellige metoder: gadeindsamlinger, hvor selv de højeste statsfunktionærer deltager som indsamlere, velgørenhedsarrangementer, sociale arrangementer, gadelotterier, månedlige "en-rets gryderet"-indsamlinger, gaver i form af pundpakker med mad, offentlige indbetalinger, særlige afgifter på indkomst, private indsamlinger, gadesalg af mærker osv. osv.

Organisationens grundighed illustreres bedst ved den metode, hvorved "én-rets-
"gryde"-samlinger føres videre i Berlin.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Byen Berlin består af omkring 125.000 huse; for hvert hus udarbejdes en indbyggerliste, og i hvert hus tilkaldes hver familie eller uafhængig logerende, og pengene indsamles. Bidraget, alt efter bidragyderens midler, indføres af ham på listen, som inden for få timer returneres til den lokale afdeling sammen med det indsamlede beløb. Alene i Berlin er der i gennemsnit 140.000 frivillige hjælpere engageret i vinterhjælpsarbejdet.

Det skal også nævnes, at fremstillingen af mærker og gaver, som sælges på gaden ved særlige lejligheder, gav arbejde og brød til mange arbejdsløse i de nødlidende industriområder. I vinteren 1933/34 blev der for eksempel afgivet ordrer på 4 millioner mark hos producenter i Bayerischer Wald, Thüringen og Sachsen, og selv Østpreussen med sin ravindustri blev ikke glemt. For 1934/35 blev værdien af disse ordrer øget til 5 millioner mark.

Lægemidlet gives til alle berettigede personer, uanset race eller nationalitet.

I 1933/34 blev der for eksempel hjulpet 69.336 udlændinge, hvoraf 29.108 var jøder. Alene i Berlin blev 13.818 jøder og 8.054 udlændinge taget hånd om af Vinterhjælpsarbejdet. De samlede beløb i penge og pengeværdi, der blev indsamlet til Vinterhjælpsarbejdet, var:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

Antallet af assisterede var som følger:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Særlig omtale bør fremhæves den enestående hjælp, som landmændene ydede til vinterhjælpsarbejdet. Et par tal vil illustrere det: I 1933/34 leverede Pommern for eksempel 841.477 cwt. kartofler.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******

Machine Translated by Google

Alle varer til vinterhjælpsarbejdet blev transporteret gratis af Statsbanerne.
I felttoget 1933/34 udgjorde statsbanernes bidrag i denne forbindelse 14.672.957 Mks., mens transporternes samlede vægt udgjorde 59.025.995 cwt.

Antallet af æreshjælpere, der var involveret i vinterhjælpsarbejdet, nåede gennemsnitligt 1½ million hvert år, mens følgende antal embedsmænd, kontorister osv. var ansat i administrationen af denne organisation:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

De samlede administrationsomkostninger er lige under 1% af de samlede indtægter.

Da Føreren og rigskanzleren Adolf Hitler den 27. maj modtog chefkommissær Hilgenfeldt i selskab med sine vigtigste medarbejdere, udtrykte han sin store påskønnelse af organisationens arbejde, og da han afsluttede med at sige, at "vinterhjælpsarbejdet er en enestående historisk bedrift inden for socialt arbejde", gav han kun udtryk for enhver sand tyskers følelser med hensyn til denne store nationale indsats præget af gensidig velvilje og personlig ofring.

******e-bogskonverter DEMO Vandmærker******